

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАРТ 2009. ГОДИНЕ
ГОДИНА XX, БРОЈ 3280

ШЕСТ

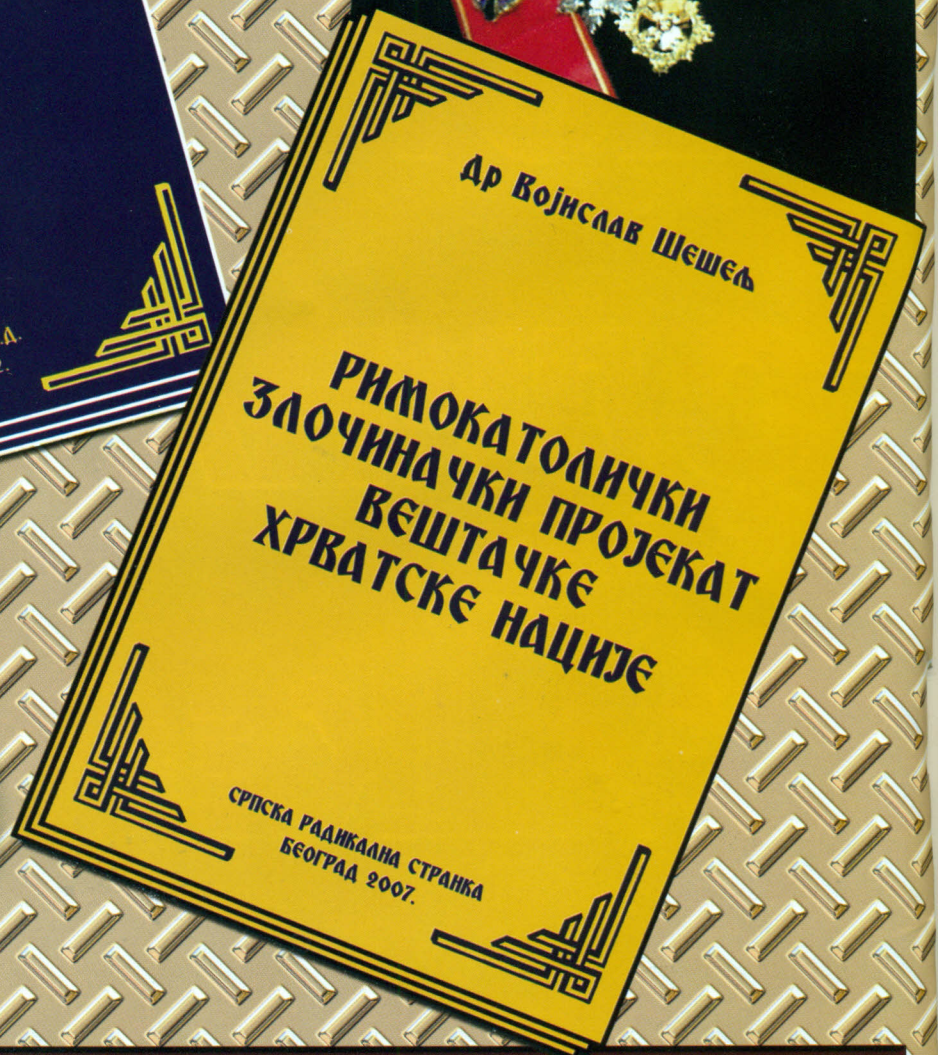
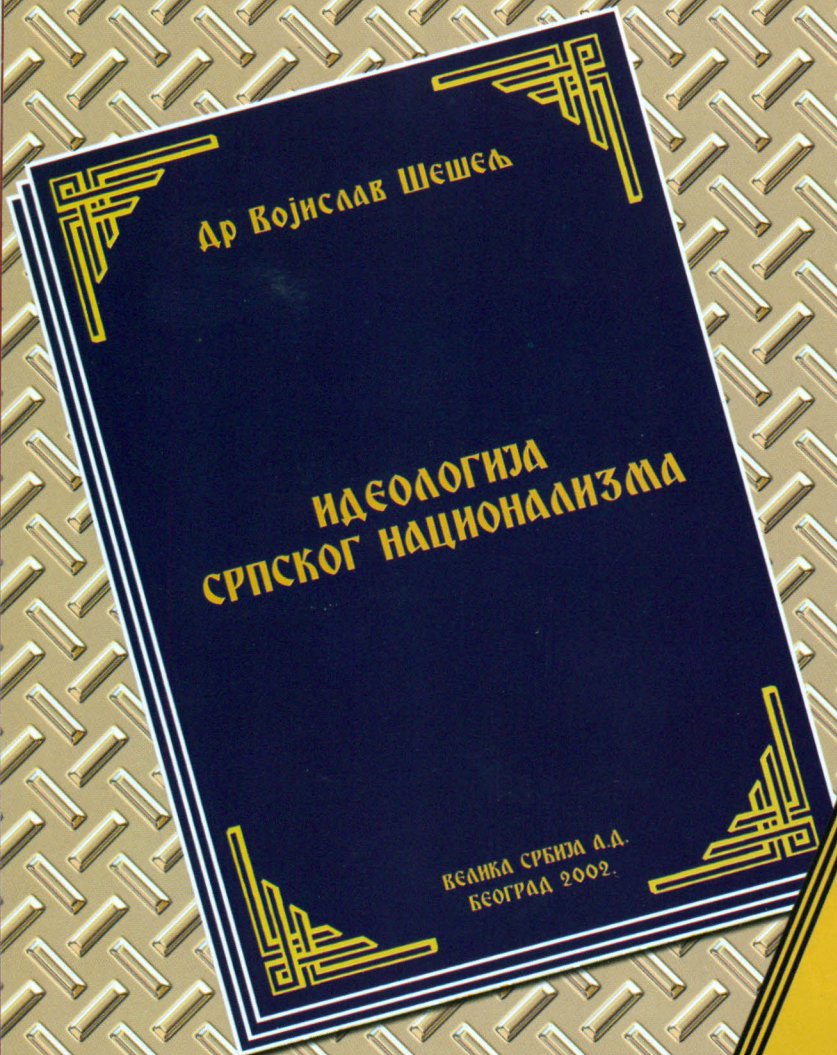
ГОДИНА

ХАШКЕ

ТАМНИЦЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ / ЗЛАТОТИСК

Капитална дела проф. др Војислава Шешеља у којима је објављена научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима, као и права природа, циљеви и морални судови српског национализма.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника
Момир Марковић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жугић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Маргиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектура и коректура
Лазар Маџура

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета
Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазичић,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић,
Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија”, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у Ре-
гистар средстава јавног информисања Ми-
нистарства за информације под бројем 1104,
од 5. јуна 1991. године.

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешелъ, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Казна за Србе

- Несуд оправдао сврху постојања

2

Лобистичка дипломатија

- Америка за независно Косово

10

Стоп хашкој тиранији

- Шест година хашке тамнице

13

Кршење права

- Оптужени без права на одбрану

17

Реаговања

- Шешелева борба за право и правду

23

Скандалозно

- Правно и политичко насиље

36

Диктатура

- Октроисани пословник

40

Антикризни програм

- Добит за странце и Мишковића

44

Обмане

- Шта је суштина ССП-а

49

Сепаратизам

- Таоци удељивачке политике

57

Плаћеници

- Патриотизам на распродаји

62

Политиканство

- Политичко бешчасће

64

Америчка хегемонија

- **Обама:** „Промене” – али какве?

68

„Косовска шесторка” осуђена пред Хашким трибуналом на 96 година затвора

Несуд оправдао сврху постојања

Пише: Марија М. Зарић

Од када је 26. фебруара донета пресуда против такозване „косовске шесторке” – оснивачи и протагонисти Хашког трибунала коначно могу (мало) да одахну. Трибунал је осудом политичког и војног врха Србије, дочекао своју дуго ишчекивану прилику да, како зна и уме, оправда своје постојање.

Веће шкотског судије Иана Бономија утврдило је (у четири тома на по 480 страна) постојање удруженог злочиначког подухвата бивших српских званичника, са циљем да се албански цивили (од јануара до јуна 1999) протерају са Косова како би се обезбедила трајна српска контрола над покрајином. У остварењу тог циља, Веће је, међутим, на различите начине проценило улогу шесторице оптужених, тако да је бивши председник Србије Милан Милутиновић ослобођен свих оптужби, а преостала петорка српског војног и политичког врха – шематски је осуђена.

На по 22 године затвора осуђени су и проглашени кривим, по свих пет тачака оптужнице, некадашњи потпредседник савезне владе и председник савезне комисије за сарадњу са ОЕБС–ом Никола Шаиновић, командант Треће армије и генерал Небојша Павковић и полицијски генерал Сретен Лукић. Начелник Генералштаба ВЈ Драгољуб Ојданић и командант Приштинског корпуса Владимир Лазаревић, криви су по две тачке, и то као помагачи у подухвату, за шта су добили по 15 година робије.

У пресуди се закључује да је криза у јужној српској покрајини почела крајем осамдесетих година, а од средине 1998. је кулминирала оружаним сукобом у којем су „учествовале снаге СРЈ и Србије, и ОВК”, када су „ВЈ и МУП користиле прекомерну и насумичну силу”, што је довело до убиства, расељавања и оштећења имовине. Појединачно су образложени злочини који су се наводно одиграли у Пећи, Дечанима, Ђаковици, Сувој Реци и Приштини, а при доношењу своје одлуке судије су, искључиво и без резерве, веровале – косовским Албанцима.

Тиме је одбране свих оптужених – да су косовски Албанци побегли у Албанију због НАТО бомбардовања, а не зато што су их прогнале српске снаге – пала у воду. При изрицању пресуде, судија Бономи истакао је да су сви сведоци из различитих места широм Косова и Метохије, а да је „виктимизација” једино што их повезује.

– Не постоји могућност да су се раније усагласили. При том је НАТО бомбардовао целу Србију, највише Београд, али тамо грађани нису напустили своје домове као на Косову и Метохији – образложио је Шкот, уз закључак да је бомбардовање било разлог за иселење Шиптара искључиво у Вучитрну и Сувој Реци.

Једна од „случајности” коју је пратило саопштење пресуде у Хагу је што је изречена готово у исто време када је у Вашингтону америчка државна секретарка Хилари Клинтон разговарала са званичницима косовских Албанаца Хашимом Тачијем и Фатмиром Сејдиуом. Пресуда је прво била заказана за понедељак, па је одложена за четвртак, јер је очигледно неко морао да монтира да се сусрети у Вашингтону и Хагу поклопе.

Драконске казне и једна слобода

Милутиновић је тако постао други Србин који се из Хага вратио невин. Ослобођен је од свих пет тачака оптужнице које су га теретиле за депортацију, убиства и кампању прогона које су наводно српске снаге спроводиле против косовских Албанаца, а Бономи је своју одлуку образложио (чини се због промишљеног привида „објективности суда”) карактером овлашћења које је Милутиновић имао као председник Србије.

– Није имао директну контролу над Војском која је у то време била савезна институција. Био је члан Врховног савета одбране који је доносио стратешке одлуке о Војсци, али само по службеној дужности. Упркос томе, током овог поступка нису пружени директни докази да је ВСО заседао после 23. априла 1999. године, када је почела НАТО операција.

Бивши председник Србије имао је, према мишљењу Већа, и поен плус јер је учествовао у преговорима са косовским Албанцима око решавања косовске кризе. Милутиновићу је, чини се, делимично „прогледано” и кроз прсте када Веће закључује да је на положају и функцији на којој се налазио био „релативно добро обавештен и свестан” злочина, али да је, у ствари, држан у заблуди, јер су му државни представници стално говорили да се проблеми решавају.

– Закључили смо да нема доказа да је Милутиновић био близак Слободану Милошевићу, нити да је имао значајан утицај у СПС, странци која је доминирала у то време.

Шаиновић, са друге стране, осуђен је као један од најближих сарадника Милошевића, због чега је, закључују судије, имао значајну улогу у догађајима на Косову и Метохији.

– Преносио је његова упутства и био је овлашћен да доноси одлуке. Преговори које је водио са Ибрахимом Руговом нису водили ка мирном решењу, већ је Шаиновић свесно и намерно учествовао у кампањи претњи. Присуствовао је и другим састанцима и често боравио на Косову и Метохији, како 1998, тако и током бомбардовања. Милошевић је имао одлучујућу улогу у његовом слању тамо, што му је омогућило да без прекида има контакте са Павковићем и Лукићем.

Ојданић је крив је што је „руководио и командовао свим јединицама”. Веће оцењује да је тесно сарађивао са тадашњим председником СРЈ, али и да није имао директну контролу над јединицама полиције.

– Веће није могло да утврди да је Ојданић учествовао у заједничкој команди, али је зато знао за кршење октобарских споразума и наоружавање неалбанског становништва на Косову и разоружавање албанског. Био је упознат са уклањањем официра ВЈ који нису били сагласни са употребом Војске на Косову. Свакодневно је био информисан о прекомерној употреби силе – прочитао је Бономи, ипак приметивши да је генерал позивао на поштовање међународног права, па и да је спроводио истраге о кривичним делима.

За генерала Павковића хашке кадије тврде да је 1998. заговарао већу улогу Војске на Косову и Метохији. Убеђени су да је имао и детаљне информације о убиствима, сексуалним злостављањима и прогонима косовских Албанаца, и да о томе није слао детаљне извештаје званичном Београду.

– Имао је директан приступ Милошевићу, који је усвајао његове предлоге упркос томе што су се остале колеге противиле. Био је укључен и у наоружавање неалбанског становништва и разоружавање албанског, без обзира што је знао за њихове сукобе.

Лазаревић је осуђен зато што је учествовао у заједничким операцијама Војске и полиције, и знао за кривична дела која су починили. Како је Бономи истакао, „Лазаревић је значајно допринео расељавању косовских Албанаца, али за разлику од Павковића, није доносио политичке одлуке”.

Последњи на „косовској оптужници”, Сретен Лукић, крив је по свих пет тачака оптужнице због „природе Штаба полиције на Косову и Метохији”. Веће је, ипак, остало неуверено да је окривљени био умешан у тајно одвожење тела косовских Албанаца са Косова и Метохије у Београд.

– Докази су показали да је Штаб имао значајну улогу у организовању и контроли полиције и различитих снага које су се налазиле на Косову и Метохији. Лукић је одржавао комуникацију са Војском због потпуне координације деловања и имао је улогу у здруженим операцијама. Био је детаљно упознат са свим догађајима на терену и о томе је редовно извештавао Београд.

На потезу жалбе одбране

Хашки ветеран, адвокат Тома Фила, бранилац Николе Шаиновића, жалиће се на пресуду. Не пропушта, међутим, да оцени да је одлука Хашког трибунала одговор на то „што је Слободан Милошевић умро пре него што је осуђен”.

– Злочиначки подухват је правно неодржив. Измишљен је како би се доносиле пресуде против људи за које нема доказа. Шаиновић им је био потребан за удружени злочиначки подухват, односно да као политичар повеже војску и полицију – примећује Фила.

Према пресуди, Албанци су напустили Косово због страха од српске војске и полиције, а не због НАТО бомбардовања и позива ОВК да напусте домове. С обзиром да се првобитно на листи оптужених налазио и Властимир Ђорђевић, коме се суди одвојено, Фила примећује да је занимљиво што је суд нашао да нису доказане тврдње да је Лукић био умешан у тајно одвожење тела косовских Албанаца са Косова у Београд, као и то да је преносио наређења из Београда. Сматра да се тиме отвара простор да Ђорђевић, у оквиру свог процеса, буде осуђен за ова кривична дела.

Реакције на пресуду

Српска радикална странка, Драган Тодоровић: Изречене су драконске казне државном и политичком врху којим се заокружује злочин над српским народом, у који су директно укључене Америка и Европска унија.

Руска Дума, Констинтин Косачов: И поред ослобађајуће пресуде за Милутиновића, не треба да престану примедбе Русије према раду Трибунала, који је и даље превише исполитизован.

Институту за словенске науке, Александар Касарев: Процес над бившим руководиоцима Србије, њеним војним и полицијским структурама, од почетка је имао снажан политички подтекст. Осуђујућа пресуда била је неопходна не само оптужби, него и западним земљама – да коначно жигосу Београд и оправдају косовску независност.

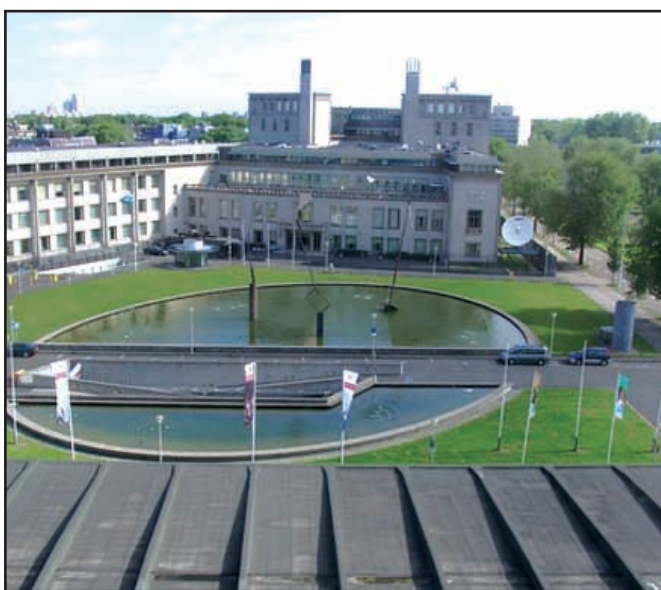
Удружење породица киднапованих и убијених на Косову и Метохији: Трибунал је још једном доказао да у свом раду има два аршина – један према оптуженима из Србије, а други према свима осталима.

Удружење „Слобода”, Урош Шуваковић: Овом пресудом Трибунал је извршио један од својих главних задатака, да Србију и српски народ осуди за злочине које су други починили. Утврђивањем у пресуди да су војно-полицијске снаге Србије протеривале албанско становништво са Косова и Метохије је ноторна лаж – проглашена за истину. То је, нажалост, само део плана у коме Хаг има значајну улогу.

Реаговања европске штампе

Руска штампа назива пресуду сензационалном због ослобађања Милутиновића, али дневник „Комерсант” оцењује да остале одлуке, у суштини, представљају постхумну пресуду бившем председнику Србије и СРЈ Слободану Милошевићу. „Процес који је започео неколико месеци после Милошевићеве смрти против бивших протагониста његовог режима, био је више од процеса против шесторице оптужених за ратни злочин. Суђење тим људима, било је истовремено и суђење Милошевићевом систему власти”, пише немачки лист „Франкфуртер алгемајне цајтунг”.

Француски лист „Монд” оцењује да су пресуде Хашког суда политичким и војно-полицијским челницима Милошевићевог режима „дале легитимитет НАТО бомбардовању Србије 1999, иако је та интервенција била незаконита са становишта међународног права, јер је спроведена изван оквира УН”. „Монд”, међутим, додаје да је НАТО бомбардовање Србије „ипак било оправдано јер је омогућило да се зауставе злочини”. У уводнику пак стоји да је пресуда Хашког суда „историјска” јер „први пут јасно утврђује одговорност бившег режима југословенског председника Милошевића у том сукобу”.

И Ојданићев бранилац Тома Вишњић, иако није у потпуности незадовољан пресудом – најављује жалбу, јер је казна несоразмерна са изреком пресуде.

– Судије су закључиле да су косовски Албанци протерани на основу сведочења њих самих. Да ли то, онда, значи да су сви сведоци одбране који су тврдили да није постојао план за протеривање косовских Албанаца – лагали? Ниједан од сведока Тужилаштва није признао да је у околини њихових места постојала ОВК, упркос материјалним доказима одбране – примећује Вишњић.

Лазаревићев адвокат Милан Петровић сматра да је Трибунал још једанпут доказао да се ради о потпуно политичком суду и да ће се одбрана жалити и покушати макар да смањи казне.

– У пресуди пише да је циљ удруженог злочиначког подухвата био да се протеривањем дела албанског становништва измени етничка равнотежа на Косову и Метохији – примећује Павковићев адвокат Александар Алексић, питајући се како тако нешто у својој држави неко може да уради. – Судије притом погрешно тумаче чак и војна документа и дневне извештаје из којих се јасно види да је Павковић о догађајима на Косову и Метохији извештавао своје надређене.

Постхумна „пресуда” Милошевићу

Бономијева осуда шесторке, чини се да је у ствари – у другом плану. Такав закључак могао би да се изведе искључиво

на основу оцене судија да је у односу на доказе који су изведени у судници, у пракси, стварну команду над Војском на Косову и Метохији, имао – бивши председник Србије и СРЈ Слободан Милошевић.

Прерана смрт бившег председника (11. марта 2006) омељала је хашке кадије да оптуженом изрекну већ срочену пресуду, остављајући Трибуналу, Тужилаштву, њиховим пуленцима и спонзорима – недовршен посао. Милошевић је на неки начин из свега „изашао” недодирљив, а Трибунал „кратких рукава”, због чега им је оваква пресуда била неопходна.

Како Милошевић не може да се брани од оваквих, накарадних, постхумних „пресуда”, преносимо његове речи које је пред Трибуналом изговорио током процеса који се водио против њега: „Потребно је носиоце и учеснике злочина, деценијског насилног уништавања Југославије и одговорне за те злочине, пресудом ослободити од одговорности, а на крају ту пресуду употребити као историјску истину. Зато, рекао бих, овај нелегални суд не постоји у правном простору већ искључиво у политичком и медијском. Он, сам по себи, представља средство рата и део злочина који траје над српским народом. Али, тај рат води се са мањим или већим интетитетом и против других народа, широм света.”

„Косово” гради међународно признату војску

Терористи у војничким униформама

- *КБС састављене од бивших припадника ОВК, предводи их рајини злочинац Сулејман Сељими, учествоваће у мировним мисијама у сарадњи са међународним организацијама, а за њаре им се придружило шест Срба*
- *Северне оштинне организовале пројекте, а опозиција захтева да ВС заштити живаљ у покрајини*

Нови корак у спровођењу Ахтисаријевог плана на Косову и Метохији догодио се 20. јануара, када је уз помоћ Еулекса и под директним руководством НАТО-а и Кфора распуштен Косовски заштитни корпус, а сутрадан успостављене Косовске снаге безбедности. Оне ће, такође према Ахтисарију, прерасти у Војску Косова. Опозиција је, уз подршку Москве, принудила власт да тражи сазивање седнице Савета безбедности УН, која ће бити одржана у марту. Али остаје главно питање: зашто Влада није одмах послала хиљаду војника и полицајаца на које има право према Резолуцији 1244, односно Кумановском споразуму?

Који ће стари-нови мандат имати КБС најбоље говори то што је за команданта постављен генерал Сулејман Сељими – Србима познатији као Султан – из времена када је био вођа логора за Србе који су завршавали на северу Албаније да би им поступно били вађени сви могући органи ради препродаје (одговоран је, између осталог, за нестанак читавог низа локалних Срба, који су последњи пут виђени у селу Ликовац, где се налазио штаб оперативне зоне Дреница, у чијем је саставу било од 1 500 до 1 700 наоружаних људи). У испуњеној србомрзачкој каријери, овај дојучерашњи шеф расформираног КЗК, зарадио је чин генерала током сукоба ОВК са припадницима МУП-а и Војске Србије 1998. и 1999. године. За зликовцем су српске власти расписале потерницу, али се шеф МУП-а Ивица Дачић некако не усуђује да га ухапси, и посебно је питање зашто Влада Србије никада од Унмика није затражила његово хапшење!

Састав и мандат КБС-а

Портпарол НАТО-а Џејмс Апатурај је недељу дана уочи оснивања КБС-а подсетио да је Алијанса још прошле године одлучила да се „укључи у обуку нових снага у оквиру реконфигурације Унмика”. Поделом посла договорено је да униформе за КБС обезбеди Америка, возила је дала Немачка, а обуку обављају Британци. Апатурај је најавио да ће тренинг „цивилних елемената” КБС почети одмах, као и интервјуисање кандидата за припаднике војног особља. Конкурс је трајао две недеље, до 4. фебруара, а нарочито велико интересовање владало је у источном делу Косова, где се, примера ради, само у Гњилану дневно издавало и преко 80 захтева за регрутацију. Кфор је обрадио 2.800 захтева и лично на руке предао решење сваком кандидату!

Првих 300 одабраних, према извештају НАТО-а, већ 2. фебруара је упућено на седмодневну обуку у Вучитрн. Тзв. Законом о КБС-у, који је у јуну прошле године донела При-

времена скупштина Косова и Метохије (на бази Ахтисаријевог плана), предвиђено је да КБС има 2.500 активних и 800 припадника из тзв. резервног састава. Међутим, српски покрајински лидери имају информацију да ће КБС бројати 20.000 људи!

КБС ће бити распоређене у седам зона: у Приштини, Урошевцу, Призрену, Митровици, Пећи, Гњилану и селу Помазатин, код Косова Поља, а користеће и објекте КЗК у Србици и селу Лукаре код Приштине.

Ради привуда мултиетничности, Ахтисари је предвидео да десет одсто места добију Срби, тако да би команданти сваке зоне имали по једног албанског и једног српског заменика. Исте маске ради, требало би да и Султан има заменике, да један обавезно буде Србин, а други Албанац – и да обојица морају да буду генерали! Али, како на Косову и Метохији нема српских генерала, Ахтисари је вероватно предвидео да ће Косово по некој бенефицираној цени увести високог официра из Београда.

Иначе, „формацијским планом” је предвиђено да официри морају имати завршен факултет и не могу бити старији од 28 година, док подофицири морају имати потребно образовање и не смеју бити старији од 25 година.

Сви они, пише у „закону”, биће наоружани пушкама и пиштољима, а тешко наоружање није предвиђено. Формација ће „у почетку бити задужена за кризне ситуације, контролу нереда, цивилну заштиту, полицијске дужности и складиштење муниције”. Шта ће бити касније, међутим, и не мора да пише, јер је свима јасно. Тим пре што је објављено

Инциденти

У Штрпцу су припадници нових снага уклонили са прилаза Националном парку „Шар планина” ознаку забране уласка камионима са грађевинским материјалом, а раднике српске националности отерали са радних места претећи им хапшењем ако их убудуће затекну на контролној рампи. Срби су се одмах организовали и тражили хитан састанак са представницима Еулекса, са којима је договорено да ће и убудуће важити забрана уласка камиона у заштићени рејон.

Наравно, одмах је требало умити нове снаге, те је брзо стигла вест да је заједничком акцијом Кфора и КБС-а на периферији Приштинине заплена око 100 противтенковских ракета, пуњења за ракете и више сандука муниције. Проблем је само што – нико није ухапшен!

и да ће КБС учествовати у мировним мисијама у сарадњи са међународним организацијама!

По завршетку конкурса, неалбански део КБС добио је 92 особе (19 Бошњака, осам Египћана, 26 Ашкалија, 21 припадника турске заједнице, исто толико Горанаца, шест Хрвата).

Србија платила оглас за КБС!

Како одзив за српских „десет одсто” није био на нивоу који су Шиптари очекивали, приступили су једној скандалозној мери: недељник „Јединство”, чији је оснивач Србија, а који се дистрибуира на Косову и Метохији, је 21. јануара на последњој страни објавио оглас у коме се становници покрајине позивају на регрутацију у Косовске безбедносне снаге – „Постаните део КБС-а”! Одбор за Космет је реаговао тражећи од Министарства културе да предузме одговарајуће мере, јер је недопустиво да новине коју финансира држава објаве оглас такве садржине. Међутим, ни дан-данас нико за то није одговарао!

Свесни да се у сваком житу нађе кукољ, српски лидери (а ту се превасходно мисли на опозицију) свакодневно су одвраћали народ од врло уносних КБС понуда. Улазак Срба омогућио би Албанцима да у сваком тренутку кажу да ово јесте мултиетничко друштво и да су они испунили стандарде.

Српско национално веће Косова и Метохије позвало је све Србе у покрајини да „не наседају на лепе речи и позиве за укључивање у КБС, већ да се у потпуности дистанцирају и игноришу ову квазиинституцију и паравојну формацију, чији су чланови учествовали у чињењу тешких злочина над Србима и неалбанцима протеклих година”

Председници северних општина су чак поручили Кфору да ће их убудуће сматрати окупатором ако наставе са подршком КБС-у. Одговор мајора Стефана Марија, из француског контингента Кфора, који је шеф тима за регрутацију у КБС, био је следећи: Београд треба да престане да позива Србе да не приступају КБС, јер то није у интересу будућности на Косову.

Опозиција принудила власт да реагује

За Србе на Косову и Метохији је можда и највећа недаћа то што је власт у Србији била одлучила да се против оваквог злочинашког одреда бори пишући писма званичницима у Бриселу и Њујорку, све док опозиција није принудила председника Бориса Тадића да тражи сазивање седнице СБ УН. Национални блок је предузео и друге конкретне кораке: у Скупштини општина заједница и насеља на Косову и Метохији изгласано је да се од власти тражи да објасни како се формирање КБС уклапа у шест тачака које је Тадић „успешно” договорио са генсеком УН Бан Ки Муном; одржана је и седница Одбора Скупштине Србије за Косово и Метохију, где је функционер СРС-а Љубомир Краговић, као новоименовани председник Одбора, позвао српски парламент да 17. фебруара, на годишњицу проглашења независности, одржи седницу у Северној Митровици.

Посланик СРС-а Вјерица Радета тражила је у парламенту да се посланицима обрате председник Тадић, шеф МИП-а Вук Јеремић и министар за Косово и Метохију Горан Богдановић и објасне шта ће држава преузети по питању формирања КБС.

Тадић јој је сутрадан, преко подобних медија, поручио да „КБС нису безбедносне структуре које би драматично могуће угрожити безбедност Србије”! Потом је формално додао да је за Србију (мада није рекао и за њега) неприхватљиво формирање КБС, а потом је сву одговорност наредних корака пребацио на МИП.

Нашавши се у небраном грожду, Јеремић оцењује да је ово ново кршење Резолуције 1244, али додаје да нису тачне оцене да се на Космету баш све дешава према Ахтисарију.

– Тај план је стављен „ад акта” када је Бан Ки Мун изложио план који је у супротности са планом Мартија Ахтисарија и за то добио подршку СБ – казао је Јеремић, али је и он на крају морао да призна да је „НАТО ставио у функцију КБС као један елемент тог плана”.

Међутим, како је Јеремић као контрамеру предложио „разговор са УН”, а министар војни Драган Шутановац и даље мантрао како је Србија још пре шест месеци снизила ниво односа са НАТО-ом, опозиција је за скупштинском говорницом оптужила Владу за „издају Србије, јер није ништа предузела поводом формирања КБС-а”.

Срби траже заштиту војске Србије

Посланици СРС-а смењивали су се за скупштинском говорницом објашњавајући народу да је циљ оснивања КБС њихово прерастање у војску Косова, укидање свих гараната какве-такве безбедности Срба, њихово застрашивање и протеривање и легализација „државне” границе између „Косова” и Србије на мала врата. С тим аргументима, представници Скупштине заједница српских општина на Косову и Метохији апеловали су на власти у Београду да енергично траже да се испуне одредбе Резолуције 1244 СБ УН, а пре свих – повратак дела наше војске и полиције у покрајину.

Љубомир Краговић је, најављујући седницу Скупштине, упозорио да је ситуација драматична и да низ инцидената и сукоба, који су се догодили откако је успостављен Еулекс, показују да је неалбански живаљ све више угрожен.

– На заседању Скупштине требало би да буде разјашњено да ли су за погоршање ситуације одговорне српске криминалне групе, како тврде међународни представници, Оливер Ивановић и Рада Трајковић, или албански терористи и страни обавештајни кругови – казао је Краговић, захтевајући одговор Србије на формирање КБС-а, Тај одговор, како је истакао „мора бити нешто конкретно, а не само да се Влада на речима не слаже”.

– Руководство мора да нам каже које потезе ће да вуку, а шта ми да радимо. Морају да се разјасне све нејасноће у вези с улогом Еулекса, формирањем КБС, даљим функционисањем српских институција и да коначно обелодане шта се налази у шест тачака. Зато су на заседање били позвани и Јеремић, шефови свих посланичких група и чланови Одбора за безбедност Скупштине Србије, као и руководство Министарства за Косово и Метохију. Али, нису дошли. Држава не сме да пристане на техничке преговоре с албанским властима, јер би тиме признале независност покрајине коју су противуствано прокламовали Албанци – казао је Краговић, додајући да „сви виде да Еулекс не ради онако како су обећавали премијер Цветковић и министар Јеремић”.

А локална скупштина је усвојила и ове закључке:

– Тадић мора хитно да затражи седницу СБ и покрене питање зашто се стварају КБС, а не реализује Резолуција 1244 СБ УН и скоро десет година стар договор о повратку до 1.000 српских војника и полицајаца у покрајину. Под окриљем Еулекса се формира заметак албанске војске на основу Ахтисаријевог плана који није прихваћен у СБ. КБС ће од поноћи постати оперативне и више нису довољне осуде и апели.

Плашимо се да је борба за ЕУ превагнула над борбом за Космет и да је на делу покушај тихе компензације, при чему се Србији нуди улазак у Копнену зону безбедности како би лакше прогутала КБС. Они који се диче борбом за људска права и демократију, стварају безбедносне снаге од припадника паравојске која је, како су једном сами признавали, била терористичка.

О овим закључцима није се изјаснило шест одборника ДС-а! Само је министар Шутановац оштро демантовао да је реч о компензацији и истакао да „формирање КБС нема никаквог утицаја на дипломатски процес преговора о Копненој зони безбедности”.

Међутим, Запад је врло брзо дотурио српској власти – као поручен изговор – да су јој руке везане. Преко немачког новосадског „Дневника”, један дипломата из Брисела је поручио да КБС неће постати оперативне још дуго година јер ни најбогатије чланице Алијансе нису обезбедиле новац. Али, „ако Београд буде ишао даље од протеста, КБС би ипак морао да се убрзано оспособи”.

Лист је убрзо преко интервјуа са државним секретаром у Министарству за Косово и Метохију Оливером Ивановићем, амнестирао и Тадића због тога што његове мере неће дати резултата: „Тадићев потез је примерен, али можда није реално очекивање да ће НАТО опозвати већ донету одлуку”.

Још посла за Дачића

У својим, већ уобичајено антидржавним изјавама, Оливер Ивановић, није се zaloжио за укидање КБС-а, већ је смислио како да им олакша посао:

– Кфор и НАТО морају да имају потпуну контролу над КБС. Припадници КБС-а не смеју да буду нигде близу српских средина да би Срби мирније дочекали одлуку о почетку рада те организације (?!). Влади остаје само то да у контактима са представницима НАТО-а указује на погубност одлуке о формирању КБС-а – рекао је он.

И Рада Трајковић, небројено пута оптужена за шверц лекова који из Београда „некако” завршавају у приштинским апотекама, покушала је да представи КБС не као снаге из Ахтисаријевог плана којима се гради косовска државност, већ као будуће „саборце НАТО-а против глобалног тероризма и свих изазова које будућност доноси”.

Већи Србин од Срба

Амбасадор Русије у Србији Александар Конузин, међутим, придружио се упозорењима опозиције да је реч о „постепеном формирању војске као једног од најзначајнијих обележја државе”.

– Косово није независна држава, што значи да не може да има своју националну војску. Русија није спремна да подржи овакве потезе НАТО-а, јер су они неприхватљиви за Србију. И очекујем да ће СБ УН расправљати о такозваним КБС у оквиру разматрања наредног саопштења генералног секретара УН о стању на Косову – казао је Конузин.

Међутим, на српску срамоту, „заменик министра КСБ” Беџет Брајшори изјавио је 11. фебруара да у тој формацији има шесторо Срба, преузетих из Косовског заштитног корпуса. Потурица гори од Турчина...

Р. В. С.

Протести на северу

Одборници општина Звечан, Зубин Поток и Лепосавић тражили су хитно распуштање КБС, потпуну демилитаризацију покрајине, а од Министарства за Косово и Метохију да више сарађује са представницима локалне самоуправе. У знак упозорења, Срби са севера блокирали су на сат времена магистралне путеве Приштина–Рашка и Зубин Поток–Рибариће (пре свега због КБС-а, али и Еулекса који је самоиницијативно дошао да успостави административне прелазе Јариње и Брњак). А 10. фебруара је одржан митинг неколико хиљада косметских Срба у Косовској Митровици, где су са трга „Шумадија” поновљени поменути захтеви, исписани паролана „Не КБС”, „Не дамо Косово”, „Хоћемо Грачаницу у Србији”, а вијориле су се и заставе Србије, Грчке и Шпаније.

Документ истрајности, истине и правде

На годишњицу проглашења независности квазидржаве Косова, у Звечану је 17. фебруара одржана седница Скупштине заједница општина АП Косово и Метохија на којој је једногласно оцењено да је Косово јединствени и недељиви део територије суверене државе Србије.

Тим поводом усвојена је и Декларација о потврђивању уставног положаја Аутономне Покрајине Косова и Метохије у Републици Србији и одбацивању свих једностраних и сепаратистичких аката привремених институција у Приштини о независности покрајине. Декларација је донета сагласно републичком Уставу, Повељи Уједињених нација (која гарантује суверенитет и територијални интегритет независних држава у њиховим међународно признатим границама) и Резолуцији 1244 Савета безбедности УН (која изричито предвиђа да је Косово интегрални део Србије).

– АП Косово и Метохија је на основу Устава Републике Србије и у складу са Резолуцијом 1244 СБ УН, а сагласно Повељи УН, Хелсиншком завршном акту и другим општеобавезујућим правним актима, део јединствене и недељиве територије суверене државе Србије – наводи се у Декларацији.

Делегати су одбацили као непостојеће и правно неважеће све акте и радње којима се једнострано „проглашава“ независност и формирају институције квазидржаве. Полазећи од Одлуке Народне Скупштине Србије о потврђивању одлуке Владе о поништавању противправних аката привремених органа самоуправе на Косову о проглашењу једностране независности, коју је парламент донео 18. фебруара 2008, Декларацијом се одлучно одбацује Устав Републике Косово и све одлуке о формирању Косовских безбедносних снага.

Од српске владе се захтева да пред Међународним судом правде тужи све државе које су признале Косово и прекршиле норме међународног права, посебно Повељу УН, Завршни акт ОЕБС-а из Хелсинкија, Резолуцију 1244 од 10. јуна 1999... На Владу се апелује и да, сагласно Резолуцији 1244,

захтева хитну седницу СБ на којој би се поништила одлука о доласку ЕУЛЕКС-а на Косово и Метохију, јер се, супротно одлуци Савета, план Мартија Ахтисарија – ипак спроводи. Од свих српских институција се очекује да о свим питањима везано за Косово комуницирају искључиво са УН-МИК-ом и КФОР-ом, јер су оне једине легитимне мисије УН у Покрајини.

Речи подршке

Скупштини су присуствовали народни посланици Српске радикалне странке, Демократске странке Србије, Нове Србије. Окупљенима су се обратили потпредседник СРС Драгана Тодоровић, потпредседник ДСС-а Слободан Самарџић, заменик председника НС Мирослав Маркићевић, председник Одбора за Косово и Метохију Љубомир Краговић, министар за Косово и Метохију Горан Богдановић, Марко Јакшић и делегат Драгиша Костић.

Пред скупом су прочитана и писма подршке председника странака НС Велимира Илића и ДСС Војислава Кошгунице, и писмо лидера СРС др Војислава Шешеља. Председник Скупштине заједница Радован Ничић, поред Декларације, прочитао је и телеграм подршке који је уз благослов патријарха Павла посланицима упутио митрополит Амфилохије.

Потпредседник СРС Драган Тодоровић поздравио је присутне поруком да је скуп у Звечану доказ доследности у борби за правду и истину.

– Окупили смо се да покажемо Србији и свету да ћемо наставити да бранимо истину и правду. На другој страни је велика сила која, нажалост, није први пут насрнула на Србију. Али зато смо и свесни да ћемо победити. Наш народ каже „Сила за века, али није довека“. Тодоровић је додао да морамо да будемо истрајни да би до те победе дошли: „Зато је и ова Скупштина изузетно важна, јер ће Декларација коју усвајамо показати да се Срби никада неће помирити са овим стањем и да ће инсистирати на својим правима. Свет ће мо-

рати да схвати да кршењем наших права омогућава да се то право крши и другим народима”.

Уверен да је воља и жеља у међународној заједници да се вратимо Повелји УН и међународном праву све већа, Тодоровић је пожелео житељима са Косова да се „не поделе ни по каквим основима, већ да учините све како би издржали”.

– Нажалост, упућени сте једино сами на себе, али сам сигуран да ћете издржати. Ми ћемо се трудити да вам пружи­мо сву помоћ како би остварили своја права – поручио је потпредседник СРС.

Слободан Самарџић истакао је да је Косово историјски центар Србије и Срба „који вековима припада српском народу, као што ће припадати и вековима који долазе”. На то се надовезао и Љубомир Краговић, председник Одбора за Косово и Метохију.

– Окупили смо се на дан када је на нелегитимно проглашена фантомска република Косово, да донесемо Декларацију којом желимо да одбацимо све акте који су настали после проглашења, као што је проглашење Устава Косова, формирање такозваних Безбедносних снага и свих других институција које су нелегалне и нелегитимне и које су у супротности са Уставом Србије – појаснио је Краговић и захвалио се свим посланицима који су присуствовали седници, али је јако замерио онима који су остали у Београду, у Скупштини, да изгласају измене и допуне пословника.

Друго лице парламента

Посланици владајуће парламентарне већине, њих 128, одлучили су да остану у Београду не би ли „усвојили” Пословник о раду, на седници која је, ето, баш на дан годишњицу самопроглашене државе Косово, била „приоритет”. Одбор за Косово и Метохију апеловао је на председника парламента Славицу Ђукић-Дејановић да не закажује 17. фебруара седницу у Београду. То се ипак догодило и оставило отворено питање – како је могуће да је гласање о Пословнику, у односу на „Косово” избиле у први план, односно какву поруку шаље владајућа коалиција међународној заједници и српском народу.

Одговорна зато што седница Скупштине у Београду није померена, не би ли сви који су „желели” да стигну на време у Звечан то заиста и учинили, Ђукић-Дејановић сопствено одсуство на Косову и Метохији штуро је оправдала „спреченошћу из техничких разлога због раније преузетих обавеза”.

Посланици ДС наводно су очекивали да ће гласање брзо да се заврши, али, ето, нису стигли. Једини представник Г17 плус на Косову требала је да буде посланик Стојанка Петковић (која иначе и живи у Звечану), али се и она од „закашњења” оградиле на време под изговором да је од Београда (где је отишла на гласање у парламенту), до Косова - четири сата вожње.

Председник Србије Борис Тадић такође је имао преча посла. Присуствовао је заседању правног тима који нас заступа пред Међународним судом у Хагу. Одбор за Косово и Метохију очекивао је да ће седници да присуствује и министар спољних послова Вук Јеремић, али се ни он није појавио.

P. B. C.

Писмо др Војислава Шешеља

Браћо и сестре!

Државни и национални интереси Србије су угрожени у самом темељу. Европска унија не жели да разговара са Србијом као са равноправним партнером. Напротив, сасвим су очигледне намере и спремност Европске уније да у потпуности уруши територијални интегритет Србије и да нас економски уништи.

Јасно је да ће улазак Србије у ЕУ бити непрекидно условљиван – од Хага, преко статуса Косова, а сада се отвара и питање Војводине. Затим ће се, по свему судећи, отворити и питање Рашке области и Врањске котлине – области коју они називају Прешевска долина.

Док се Србија потпуно територијално не расточи и не сведе на Београдски пашалук, неће бити пожељна за ЕУ. Зато на све могуће начине покушавају да униште Српску радикалну странку, како би свој прљави посао могли да приведу крају без икаквог отпора.

Никада у томе неће успети. Српска радикална странка је спремна да се одлучно, на легитиман и легалан начин, бори за заштиту националних и државних интереса, за заштиту интереса и права грађана. Не заборавите да су многе државе и народи уз нас, а посебно наши пријатељи и браћа Руси.

Браћо Срби и сестре Српкиње, ви, овде, на Косову и Метохији, пролазите кроз најтеже муке и највећа искушења. Ваша истрајна борба за опстанак на вековним српским огњиштима од суштинског је значаја за очување идентитета нашег народа.

Ја се дивим вашој храбрости. У овим тешким временима за српски народ на ваша леђа пао је најтежи крст. Они који покушавају да нас поробе – територијално, економски и политички – мисле да ће понижавањем, гажењем свих наших права, протеривањем и убијањем успети да слома дух нашег народа. Не знају да тако постајемо само јачи и пркоснији.

Не дајте се браћо и сестре. Овај пад је пут ка победи.

Војислав Шешељ, Хаг, 16. фебруар 2009.

ЦИА стала иза великоалбанске организације
и омогућила директно лобирање америчких политичара

Америка за независно Косово

- *Стиари шаблон да се преко интернационалних банака, прањем новца од продаје наркотика, финансирају разне лобистичке групе, сејаристички, терористички, примениће, чини се, и нова администрација из Вашингтона. Албанци су овај пут, међутим, оишли корак даље и уместио да праре усмеравају кроз формалне институције, милом – директно кешом у руке – подмазују одређене Американце, због чега је практично немогуће утврдити којим се политичарима и колико новца до сада слило у њихове*

Пише: Марија М. Зарић

Поред свих уверавања новог председника САД Барака Обаме да ће Америка своју политику усмерити искључиво ка решавању економске кризе и ратова у Авганистану и Ираку, Балкан је „препустио“ овековеченим србомрсцима – потпредседнику Џоу Бајдену и државној секретарки Хилари Клинтон. Председник је тиме, поред свих уверавања да тако неће бити, у ствари само практично наставио стару (прљаву) политику новог континета према Србији.

Бајден је, подсећамо, један од виђенијих албанских лобиста у САД, док једно приштинско насеље носи име Хилариног мужа и бившег председника САД Била Клинтона, што је заслужио борећи се за „косовску ствар“.

Прљаве паре за Хилари и Била?

Именовање бивше прве даме за државног секретара повезује се са објављивањем листе донатора за предизборну кампању њеног мужа, која броји 208.000 имена оних који су, од 1997. године, дали новац његовој фондацији „Глобална иницијатива“. Критичари су одмах вешто приметили да су неки од „спонзора“ бившег председника и иницијативе за коју се залаже, у суштој супротности са политиком коју би требало да спроводи Обамин тим, а самим тим и Хилари, што указује да се недолична политика САД према Србији, поготово по питању Косова – наставља.

Колико су Хилари и Бил добили новца, наравно, немогуће је сазнати. Њујорчанин и српски лобиста Џим Цатрас, притом, није сигуран ни да је новац за њих најважнији фактор због којег желе да вршљају по Балкану.

– Мислим да би Клинтони и даље користили своју јавну моћ само због опште визије САД у ком правцу би требало да се креће светски поредак. Кључ је у личним интересима и недовршеним циљевима саме Хилари – објашњава адвокат, алудирајући да је г-ђи Клинтон током њене предизборне кампање замерено да нема довољног спољнополитичког искуства.

Хиларини приоритети (редефиниција БиХ, која би довела до укидања РС, и међународно признање Косова – не би ли их приписала својој листи достигнућа када следећи пут покуша да стане на чело Беле куће) битно указују да је

спремна да се и без икакве накнаде бори за независно Косово, само да би доказала да су САД још способне да изнуде исходе по својој мери. Али, ипак, немогуће је игнорисати чињеницу да је њен супруг слаб на новац и да се током деведесетих као демократа здушно обавезао да ће и формално да постане плаћени лобиста „државе Косово“.

Шиптарска паника

Српско-албански рат, преко Конгреса САД, води се по принципу „ко да више“ неком од 432 члана-гласача ове институције. Срби су, слободно се може рећи – у були, али ни Приштини није свеједно, јер нам у Вашингтону и Бриселу рејтинг ипак, колико-толико, расте.

Албанци су, тврде упознати, већ забринути да су преплавили своју „борбу за Косово“, а да њихове намере, на крају, нису испуњене.

Пропагандна заједничка пропаганда за шиптарско-амерички пројекат „независно Косово“, најбоље илуструје прошлосечна преписка америчко-албанских лобиста Моргтона Абрамовица и Данијела Сервера са владиком рашко-призренским Артемијем у Волстрит журналу. С једне стране је евидентно да Албанци губе стрпљење са Америком, док су Срби постали свесни те нервозе, па и шиптарске немоћи да сва признања, поготово од стране САД и ЕУ, нису довољна уколико и сама Србија не призна једнострано и нелегитимно проглашену независност.

Албански финансијери, дакле, нису више толико убеђени да је новац добро искоришћен, и стога, преко својих пулена упозоравају да је очигледно да Брисел и Вашингтон нису „средили ситуацију“ у њихову корист. У том тону је и Абрамовиц закукао у својој колумни 5. јануара ове године, приметивши да Босна и Косово више нису у центру пажње ЕУ која је „дозволила напредак нестабилности“, док је и поред масовног инвестирања САД током деведесетих у те регије, Америка практично остала по страни.

– Косово је и даље непризнато од стране две трећине земаља света, а да успут и једва функционише – апострофира Абрамовиц, приметивши да је српско становништво и даље под водством Београда „без одлучног приговора ЕУ и САД“. – Корен проблема је и даље у Београду. Иако је нова влада жељна да постане део ЕУ, истина је да предводи косовске Србе и чини све да поништи објаву независности (указује, пригушено жалећи што „московски вето онемогућава СБ УН да направи договор о Косову“)...

Зато и сугерише да би САД и ЕУ могле заједно да започну процес реинтеграције територије коју контролишу Срби, уз гаранције да закон и ред неће бити диктирани из Београда. Сматра да Запад, уколико жели мир, мора убрзо да омогући Косову да управља својом комплетном територијом, и да је куцнуо час да Брисел и Вашингтон на томе сарађују.

Без Србије ништа

Већ 22. јануара, владика Артемије одговорио је на Абрамовицеве сугестије, приметивши да Албанци поново покушавају да прогласе Србију извором свих проблема на Балкану. Владика стога подсећа лобисте да и оне европске земље које је Вашингтон већ обмануо да признају независност, сада јасно жале због те одлуке, као што се и показало током гласања за резолуцију у Генералној скупштини УН прошлог септембра.

– У супротстављању таквој резолуцији САД су могле да рачунају само на подршку Албаније, Маршалских острва, Палауа, Науруа и Микронезије – подвлачи Артемије.

А да се шиптарским терористима и даље толеришу њихови злочини, из чега се види негативан однос Запада према

Србији, владика је практично закључио поруком да ОВК администрација и даље омета све напоре да се сазна шта се десило са око 300 припадника његове пастве које је ОВК киднаповала, и којима су, како тврди екстужитељка Трибунала Карла дел Понте, извађени и продати органи.

Бруклинска веза

Да постоји посебан однос Американаца према Албанцима најдиректније доказује филм „Бруклинска веза“, који расветљава пут сакупљања новца за албанско лобирање америчке администрације, како би легално купили оружје у САД и преко Албаније га превезли до ОВК на Косово и Метохију. „Бруклинску везу“ прича „обичан имигрант“, Шиптар Фљорин Краснићи, власник грађевинске фирме у Бруклину, који у филму признаје да је од 1997. до 1999. за ове сврхе прикупио више од 30 милиона долара.

Ни долазак међународних снага на Косово и Метохију 1999. није окончао „везу“. Филм приказује шиптарско прикупљање донација за председничку кампању Џона Керија 2000. у Њујорку, када су, уз Краснићијевих 2000, скупили 510.000 долара. Тог дана, приказује филм, окупљенима су се обратили Весли Кларк и Ричард Холбрук. У истом филму, нешто касније, види се и албанска домишљатост да, у складу са америчким политичким слоганом „дајте нам новац, а када нас изаберу – вратићемо“; исти ти Албанци, такође у Њујорку, прикупљају средства и за кампању Керијевог противкандидата Џорџа Буша.

Финансирање

Квазикосовска влада за лобирање издваја 30 милиона евра. Том приходу треба пиродати и „порез за рат“ који се сакупља већ 15 година, којим је сваки Шиптар на Косову и Метохији био обавезан да да 20 марака месечно по члану домаћинства, док је онај у иностранству давао и по 50. Месечни приход био би око милијарду и по марака, чуван на посебним рачунима у Швајцарској и Немачкој. Новије студије нису познате, али лако је наслутити о колико новца је реч.

Међународна заједница је протеклих година Шиптарима уплатила око 2,5 милијарде евра, а паралелно са тим у свету су активне и разне албанске фондације. И сама Србија на Косову и Метохији поседује око 220 милијарди својих долара на које су Шиптари ставили шапу „независне државе“.

Међу појединцима највише се истиче Швајцарац Беџет Пацоли који је и најбогатији Албанац у свету, а у, рецимо, Немачкој, налази се око 11.500 организованих Албанаца.

Ипак, прави извор финансије за „албанску ствар“ је шиптарска нарко-мафија која годишње за Косово и Метохију одваја до 150 милиона долара, плус 25 милиона долара за војску. То значи да је албанска продаја дроге једина ствар која се Америци никако не исплати да је сузбије јер, логично, неће бити пара за лобирање.

Нервозна Америка

С обзиром да је Обамин противкандидат Џон Мекејн био прокосовски оријентисан и обилно подмазан албанским приходом (због чега је приморан да направи чистку у својим редовима), постоје велике шансе да су шиптарски лобисти урадили исто што и иначе раде – донирали за обе стране, па где упали.

То, међутим, није једини разлог због којег, чини се, Америка постаје нервозна. С обзиром да је њихов план да Косово буде признато пао у воду, очигледно је да су и даље спремни да „подрже силу изнад права”. Дакле, САД неће престаи да уцењују Србију.

Стога и не чуди што су америчке обавештајне службе, њих 16, објавиле у петак 13. фебруара најновији извештај о безбедносним изазовима у свету, у коме се наводи да ће Балкан још једном бити највећи проблем стабилности у Европи, са читавим низом нерешених питања на Косову и у БиХ „упркос позитивном развоју ситуације, укључујући и мирно проглашење независности Косова, избор прозападних лидера у Србији и позив Хрватској и Албанији да се укључе у НАТО”.

– Главни безбедносни изазови произилазе из нерешеног статуса српске мањине посебно на северу Косова, Приштина ће наредних година зависти од међународне помоћи како би обезбедила територијални интегритет док Београд подржава паралелне институције тамошњих Срба и користи политичке и правне методе како би поткопао суверенитет Приштине и ограничио мандат Еулекса. То јача поделу Косова на јужни део у коме је већинско становништво албанско и север где су Срби, а што делује фрустрирајуће на Албанце – наводи се у извештају шефа обавештајних служби САД Денија Блера.

Са друге стране, Америка ће усмерити дипломатску офанзиву ка Индонезији, док јадна земља не поклекне и не

призна независност Косова, чиме би, надају се, охрабрили и друге исламске државе. САД, ипак, још нису прежалиле да Косово не признају Египат, арапски Пијемонт, нити нови економски моћници као што су Русија, Индија и Кина.

Вашингтон је, додуше, уверен да садашњи Београд и неће правити проблем, јер с једне стране „брани Косово” пред Генералном скупштином, а са друге стране ипак признаје Еулекс. Међутим, уколико се власт промени, све опције су под знаком питања, јер једино што стоји на путу г-ђи Клинтон да Србија до 2012. не пошаље свог амбасадора у Приштину је – чвршћи став Београда.

Сагледавајући све чињенице, није ни чудо како се ситуација даље одвија... Нови председник САД, на традиционалном молитвеном доручку, првог четвртка у фебруару после инаугурације, окупио је 3.500 званица, а поред нове шефице Стејт департмента сео је нико други до премијер Албаније – Салџи Бериша.

Лобисти

Кампања за независно Косово у САД траје две деценије. Назив „Албанско-америчка грађанска лига” маскира „непрофитну организацију” чији је циљ да активно лобира за законодавну и извршну власт САД у складу са америчким законима. Оснивач је бивши амерички конгресмен италио-албанског порекла Џозеф Џо Диогарди. Он је са Анталом Томом Лантошом први амерички политичар који је после Другог светског рата посетио Албанију, а 1990, са Бобом Доллом и шест других сенатора, први пут отишао на Косово и Метохију. Велику улогу у стварању „Велике Албаније” имају и Диоргадијева супруга Шели и њујоршки конгресмен Елиот Енџел. Чак и представа у Рамбујеу била је јасан пример лобирања Америке за албанску ствар. Међу саветницима косовских Албанаца појавили су се амерички стручњаци за међународно право Пол Вилијамс, Маршал Харис и Мортон Абрамовиц.

Лидер српских радикала ушао у седму годину тамновања у Шевенингену

Шест година хашке тамнице

Прошло је пуних шест година откако се др Војислав Шешел налази у Хагу.

Тачније, 24. фебруара 2009. године обележен је 2.191 дан откако лидер Српске радикалне странке у шевенингенском притвору ишчекује судски епилога мамутског процеса који се против њега води у Трибуналу. Тим поводом, на шестогодишњицу предаје, у просторијама СРС у Земуну одржана је конференција стручног тима који помаже одбрану проф. др Војислава Шешела.

– Подаци сами за себе довољно говоре да се ради о несвакидашњем преседану и правном скандалу у историји судских поступака – започео је конференцију један од Шешелевих правних саветника, уједно и шеф тима, Зоран Красић, износећи хронолошке податке о систему и потезима Тужилаштва и суда, услед којих је лидер радикала шесту годину, предмет кршења најосновнијих људских права: Ако кренемо редом, видећете да је Шешел још пре добровољног одласка, 24. фебруара 2003, чак пет пута тражио од Трибунала да се изјасни постоје ли оптужбе или сумња да је извршио икакво кривично дело. Инсистирао је на томе, поготово током изборних кампања у време када га је Зоран Ђинђић највише прозивао. Једном је чак затражио и да посети притворене Србе у Шевенингену, али му то није одобрено уз образложење да „представља опасност за Краљевство Холандију”.

Тужилаштво је, подсећа Красић, прву оптужницу саставило 15. јануара 2003, а дежурни судија ју је већ 14. фебруара отпечатио. Три дана касније Карла дел Понте слетела је у Београд и отишла на чувени састанак са Ђинђићем, у оквиру којег јој је, како у својој књизи екстужитељка и сама пише, покојни премијер рекао за Шешела: „Водите га и не враћајте га више! И знајте, имаћете с њим великих проблема, за разлику од тврдоглавости Слободана Милошевића”.

– Док је Шешел завршавао своје обавезе, ми смо данима телима бранили његову кућу, јер је извесна група људи желела по сваку цену да га насилно одведе у Хаг. Чим је добио оптужницу, пошто је завршен Конгрес СРС и одржан централни митинг на Тргу Републике, 24. фебруара је добровољно отишао – подсећа Красић.

Накарадне оптужнице

Већ током првог читања оптужнице (26. фебруара 2003) било је јасно да је Тужилаштво омануло. Осим погрешних биографских података окривљеног, оптужница је, иако је по броју имала 15, фактички била састављена од свега 14 тачака.

– Ова „техничка грешка” отклоњена је тек после три године – примећује Красић и наставља: Током првог појављивања, Шешел је инсистирао да му се оптужба прочита на српском, а не на БХС језику, који он не разуме. Изјашњавање о кривици због тога је одложено за 25. март, месец дана касније. У међувремену, Тужилаштво је 28. фебруара већ

затражило да му се на силу наметне бранилац, што је Претресно веће 9. маја 2003. одобрило. Тако је Шешелу у септембру додељен адвокат у приправности Александар Лазаревић.

Хронолошки гледано, до краја 2003. поднета су два приговора на оптужницу од којих је један делимично усвојен. Тако је одлуком Претресног већа из оптужнице избачена комплетна Војводина. Тужилаштво се, наравно, жалило на ову одлуку, али је Жалбено веће поставило веома ригорозне услове под којима би у оптужници и даље могао да „опстане” део за Војводину, а које Тужилаштво, подсећа Красић, ни до данас није испунило.

Шешел је, притом, још тада, као и сви остали оптуженици, поднео пријаву и о свом имовном стању, како би скренуо пажњу Суду да и његову одбрану треба да финансира Трибунал, односно средства Уједињених нација.

Прва оптужница је фабрикована 15. јануара 2003. Измене су предложене у новембру 2004, а модификована, изме-

Промене судија

Први претпретресни судија до октобра 2003. био је Шомбург. Потом је од октобра 2003. до јануара 2006. уследио Кармел Агнус. Шешелеве саветници сматрају тај период временом најгрубљег кршења свих његових права у Трибуналу. На сцену је потом ступио судија Алфонсо Ори, од јануара 2006, па све негде до јануара 2007. године, од када је претпретресни судија био и данашњи председник Већа Жан Клод Антонети.

Глађу до права

Прво неуспело суђење одржало је Претресно веће I Алфонса Орија. Процес је почео 27. новембра 2006. и потонуо већ 8. децембра одлуком Жалбеног већа. Друго суђење кренуло је пред Претресним већем III 7. новембра 2007.

– Укупно 16 месеци траје ова фаза где се изводе докази Тужилаштва. Пре него што је кренула та претресна фаза, у претпретресном поступку одржано је 34 статусне конференције. Откад је кренуло ово ново суђење, од 7. новембра до данас је одржано 132 судска дана, саслушан је 71 сведок, а Тужилаштву је остало практично још 6 сати и 15 минута до краја. Свему томе је претходио штрајк глађу од 10. новембра до 8. децембра 2006. године, што је Шешел морао да уради да би се изборио за гарантовано право да се сам брани – подсећа Красић.

њена и редукована оптужница објављена је тек 12. јула 2005, и то све са погрешном поуком судије Кармела Агиуса о правном средству. Та измењена оптужница је 8. новембра 2006. скраћена са 14 на 9 тачака оптужби.

Уследила је, потом, и друга измењена оптужница (25. јуна 2007) баш када су разматрани Шешелјеви приговори поводом претходних варијанти оптужнице. И на крају, објављена је и трећа, опет измењена оптужница, која је објављена 7. децембра 2007, и то месец дана пошто је (7. новембра) суђење већ увелико било у току.

Фрљоке Тужилаштва

Шешел је од Тужилаштва добио преко пет и по кубних метара материјала. Својевремено је тај материјал био у електронској форми, али се оптужени после 8. децембра 2006. изборио за право да документи буду у писаној форми, на Српском језику и на папиру.

– Довољно је рећи да се међу документима налазе и љубавна писма војника на одслужењу војног рока и упутство за употребу пегле. То је „финга“ затрпавања оптуженог материјалом како би се усмерио на безначајне документе и тако трошило време. До данас није решен ни статус од 6.600 часова видео материјала, који тек треба да се испоручи Шешелу – преноси Красић.

Тужилаштво је у поступку против лидера СРС првобитно планирало 144 сведока, који су касније редуковани на 100. Два пута су, у међувремену, одустајали и враћали њих двадесет петоро. Два нова сведока су дошла у фази суђења, за које је Шешел по први пут сазнао малтене 15 дана пред само појављивање у судници.

– Треба ли да подсећам на експерте? упитао је Красић. Обершала је Тужилаштво представило као вештака за говор мржње. Суд му тај статус није признао, а на суђењу је и сам рекао да нема појма о говору мржње, већ да је стручњак за пропаганде технике, наравно, уколико има компјутер. Уколико нема – онда не зна ништа! Ив Томић, стручњак ангажован да утврди да је злочиначки пројекат идеја Велике Србије. Па је поред Војислава Шешелја на стуб срама ставио и Вука Караџића као родоначелника идеје Велике Србије, Илију Гарашанина, Слободана Јовановића, Дражу Михаиловића, Стевана Мољевића, и задржао се код Српске академије наука и уметности.

Рејно Туненс, вештак за војна питања, службеник Тужилаштва, признао је у судници да је учествовао у писању дела оптужнице који се тиче војних питања. Током унакрсног испитивања поништио је сопствени извештај и све што је до тада рекао.

– Ако тако нешто каже службеник Тужилаштва, питање је да ли и даље постоји оптужница. Даље, Ева Табо, вештак-демограф, жена која је преувеличала и измислила у значајном делу проблем Сребренице, тотално је поражена у вештачењу које је дала за Хртковце. Због њеног сведочења

тиму за одбрану јављали су се грађани да протестују „како је могла њихово име да стави у неке спискове протераних кад они мирно живе у Ковачици, у Шапцу, у Београду“. Она их је побројала само зато јер су рођени у Хртковцима, и уписани у матичне књиге – открива Красић.

Вештак, пуковник Иван Грујић, у међувремену је компромитован у неким актуелним предметима у Хрватској, и замењен са два сведока – Вишњом Биловић и Ана-Маријом Радић.

– Давор Стриновић, вероватно ни сам не зна, ни дан-дanas, зашто је позван као сведок вештак. Зоран Станковић, мислим да још размишља о томе ко је њега уопште могао да позове да буде сведок вештак. Да не причамо о ономе што је било на затвореном делу где је био велики експерт за пресретнуте разговоре, и шта је он све рекао. Али од таквог сведочења само је Шешел имао неке користи – открива Красић.

Одсечен од света

Још у децембру 2003. тадашњи заменик секретара Дејвид Толберт забранио је Шешелу комуникацију са спољним светом. Та забрана продужавана је све до 14. јула 2004. Разлог – парламентарни и председнички избори у Србији!

– Шешел је наводно могао да утиче на формирање Владе и резултате председничких избора у другом кругу. Толберт је, иначе, био бољи у процени изборних резултата од свих наши аналитичари. Некако је месец и по дана раније знао ко иде у други круг – чуди се Красић.

Супруга лидера радикала Јадранка Шешел није могла да га посети у августу-септембру 2006, јер је, наводно, обелоданила осам имена заштићених сведока. Већ у октобру судија Ори је констатовао да је то немогуће јер ни оптужени још није добио имена тих сведока. Г-ђа Шешел, претходно, ни у јулу није могла да се види са супругом, јер је била обавезана да потпише додатну изјаву да никоме неће причати у каквом је здравственом стању њен муж.

– Ово су изузеци који се примењују искључиво према Шешелу. Најновије рестрикције датирају од 28. септембра 2008, од када привилегована комуникација између Шешелја и правног тима више не постоји. Не можемо да се договоримо о предмету, размењујемо податке, ни информације. Сва наша комуникација се своди на његову улогу као председника СРС, његове обавезе и права, посланичку групу, одборничке групе и политичке активности Српске радикалне странке – пожалио се Красић.

Ни Тужилаштво непоштује суд

Лидер СРС, први пут се видео са својим правним тимом тек 21. децембра 2006. Састанак је „избоксвао“ тиме што му је један од захтева током штрајка глађу био (поред тога да му се врати право да се сам брани и да му се достављају материјали на српском језику у писаној форми и на папиру)

Променада бранилаца

Први бранилац од септембра 2003. до марта 2004. године био је Александар Лазаревић, потом је уследио Ван дер Спул до августа 2006. Шешелј је обојицу оспоравао, а против Ван дер Спула је чак водио и дисциплински поступак пред Адвокатском комором. У августу 2006. Шешелју је додељен нови бранилац, Дејвид Хупер, али не „лознати“ стручњак за говор мржње, већ други Хупер – који је наступао у суду за Руанду. Одлука о додели тих бранилаца „лала“ је првом одлуком Жалбеног већа у октобру 2006. Нешто касније су, 8. новембра исте године, поново доделили те адвокате као трајне браниоце, али је и та одлука оборена месец дана касније.

– Нови захтев за наметање браниоца Тужилаштво је поднело јула 2008. Шешелј више није био неспособан да се сам брани, већ је проблем био у застрашивању и претњама, и његово понашање у судници, где је сведоке називао лажним. Тај захтев, са захтевом да се прекине поступак, Веће је одбило и наложило наставак суђења. Потом је и Жалбено веће одбацило жалбу Тужилаштва, што је важно за новонасталу ситуације, с обзиром да је то је већ било предмет разматрања Жалбеног већа – поентира Красић.

да му се региструје и тим који би му помагао у припреми одбране.

– Тог децембра смо први пут видели документацију и детаљније „ушли“ у оптужницу против Шешелја. Већ у марту 2007. Шешелј је затражио да се покрене поступак за непоштовање суда против Карле дел Понте, Данијела Саксона и Уерц Рецлаф, госпође која иступа испред Тужилаштва због притисака, претњи, уцена и других недозвољених радњи. Као доказ за то понуђене су 34 изјаве сведока из разних предмета пред Трибуналом који су били предмет страшне обраде од стране истражитеља. Тај захтев није одбачен, ни одбијен. Уместо тога, Претресно веће је 15. маја 2007. наложило да се по том захтеву не поступа док се не оконча поступак за ратне злочине – истиче Красић.

Шешелј током унакрсног испитивања, притом, има права да испитује сведоке Тужилаштва да ли је било претњи, фалсификата, уцена и других недозвољених радњи, што он успешно и демонстрира, управо у складу са поменутим налогом од 15. маја 2007.

– Следећи поступак за непоштовање суда крајем 2007. покренут је против Кристин Дал, уз десетак изјава сведока који су били предмет њене обраде. Она је то радила, између осталог, и у сарадњи са нашим, пардон, Вукчевићевим Тужилашвом за ратне злочине, у њиховим просторијама. Најкарактеристичнији пример је упад у стан Јована Гламочанина у Панчеву – подсећа Красић.

Кост у грлу домаћој власти

Радикали сматрају да више не постоји ниједно право које њиховом лидеру није прекршено. Од права на живот, па надаље.

– Право на правично суђење, право на суђење у разумном року, право на одбрану, право на обавештавање о свим аспектима оптужбе, право на комуникације и посете. Ево, неколико месеци вођен је поступак поводом Игора Бечића. Он је, као пријатељ, затражио да види Шешелја. Посета је

одобрена, а када је дошао – одбијена, јер он није пријатељ, већ је члан СРС. Да не причамо о проблемима других функционера радикала – огорчен је Красић.

Шешелјев тим одбране сматра да је лидер СРС дискриминисан управо јер му се не признају нека права која уживају други притвореници, поготово када је реч о финансирању одбране. Секретар Трибунала до данас није реализовао одлуку Претресног већа која налаже Секретаријату да учествује у финансирању Шешелјеве одбране.

– У Трибуналу више нису ни Дејвид Толберт, ни Карла дел Понте, ни Ханс Холдијус а Шешелј је и даље изложен најбруталнијој тортури. Зашто? Био је кост у грлу досманлијској власти – категоричан је Красић. На председничким изборима је стално, из првог у други круг повећавао број гласова. И то је само било питање дана када ће Ђинђићева власт да падне и да Српска радикална странка и Војислав

Лажне оптужбе

Формалноправно, оптужбе против Шешелја су члан 7, тачка 1, став 1 Статута Хашког трибунала. Красић оптужбу описно представља као имагинарни концепт удруженог злочиначког подухвата и непосредно извршење злочина прогона и депортације путем говора мржње, везано за Вуковар, Хртковце и Зворник.

– Колико су то неозбиљне и лажне оптужбе довољно је подсетити само на Зворник, где је кључни сведок промашио време „кључног“ митинга за свега 20 месеци. Кључни сведок за Вуковар је онај који сада, под суб пеном, не жели да сведочи, а који је написао да је Шешелј рекао „ниједан живи усташа да прође“. Нити је та реченица изговорена, нити је митинг одржан. А што је најважније, то су признали и потврдили управо тужичеве сведоци. А што се тиче Хртковаца, мислим да је свима јасно да су оптужбе лажне – истиче Красић.

Глуви на своје прописе

Први поступак за непоштовање суда Тужилаштво је против Шешелја покренуло у октобру 2005. године. Тим одбране до данас није добио дотични поднесак, који је у међувремену чак и „пао у воду”. Други пут поступак за непоштовање суда покренут је 11. фебруара 2009. године.

– Тужилаштво је у новембру 2005. тражило да се суђења споје, али је Претресно веће то одбило. Шешелј је тражио примену правила 11 бис, због чега је и поднео неколико захтева да провери да ли Правилник важи када је и он у питању. Потврдили су да на његов предмет не може да се примени правило 11 бис зато што је у првој групи. Значи, остаје у надлежности Хашког трибунала – објашњава Красић.

Од Шешелјевог одласка до данас, Правилник о поступку и доказима је 16 пута промењен. Чак су и убачена правила 92 тер и 92 кватер, где изјава сведока може да уђе у судски спис без саслушања.

– Да ли треба подсетити да у самом Правилнику, у члану 6, стоји забрана ретроактивне примене у случају промене прописа – полуподругљиво пита Красић.

Шешелј дођу на власт, вољом народа, изборима. И онда су се досетили да га једноставно избаце са политичке сцене на најбруталнији могући начин, лажним оптужбама и путем лажних сведока.

Сад је, тврди, стога много лакше да се схвати „покушај пуча септембра 2008. у СРС”. Требало је, објашњава, спречити СРС да, у условима када пада углед Европске уније, пуца финансијски систем, ЕУ отима Косово и Метохију, отвара се питање Војводине, буде политичка странка која има снаге да подигне глас.

Тужилачке калкулације

Тужилаштво је, сматра Красић, рачунало да искључиво на бази вишедневних и месечних разговора са појединим људима може да обезбеди адекватне изјаве, у оквиру којих би такви сведоци причали „све и свашта” што би тужиоцима ишло у прилог.

– Ти сведоци су притом или уплашени да су оптужени или осумњичени, односно да ће се против њих тек водити поступак. Или ће пак да остваре неку погодност захваљујући лажном сведочењу. Шешелј, да му је наметнут бранилац, не би могао да се одбрани од таквих лажи. Али, пошто се изборио за самосталну одбрану, и такви сведоци Тужилаштва морали су да промене своје лажне исказе – поентира Красић и подсећа да су се углавном сви оградиле од наводних изјава које су „дали” истражитељима, а које је Тужилаштво представило као њихове.

У ретроспективи Красић је подсетио на првог сведока који је у тренутку узвикнуо: „Ограђујем се од овога! Никад нисам рекао да је Војислав Шешелј у Шиду хитлеровски поздравео”.

– Успут, у Шиду није одржан никакав митинг 1991. Имамо оног што је рекао да су на истом месту, приликом борби за Нишићку висораван, били Караџић, Младић и Шешелј. Погрешио место, време, локацију... Два минута је било довољно да се погледа прес клипинг на основу којег се види да је тих дана Радован Караџић био у Београду на преговорима са међународном заједницом, Ратко Младић тамо негде око Хан Пијеска, а Војислав Шешелј држао трибине и био у Народној скупштини. Ето чиме се служе, а после кажу, „чиме тврдите да је оптужница пала”? Па, пала је зато што она суштински није ни постојала. Политички разлози, политички мотиви и прогон Војислава Шешелја по политичкој основи је у основи свега – закључује Красић.

Епилог неизван

Радикали очекују ослобађајућу пресуду – јер нема доказа. И не залазећи у „тотални хаос” везан за све оне детаље који се тичу оптужнице, претпретресног поднеска, резимеа

сведочења сведока и онога што су ти сведоци рекли у судници, Комитет за одбрану лидера СРС сматра да Тужилаштво у ствари уопште нема тезу, већ само мисију да елиминише Војислава Шешелја.

– Још пре месец дана упозорили смо јавност да најтежи период у борби Војислава Шешелја представљају следећа три месеца. Мржња је евидентна! Свакодневно се примећује да нема разлике између Тужилаштва и Суда. А после свега, остаје место само за примену доктрине злоупотребе поступка. До сада је Тужилаштво злоупотребило сва процесна права и овлашћења уз благонаклон став претресних већа. А где чуда, председник већа за процес поводом непоштовање суда највероватније ће бити Кармел Агиус, који је крајем 2005. одбацио приговор против измењене оптужнице, уз образложење да је пропуштен рок – открива Красић, подсећају да је већ јануара 2006. судија Ори схватио да је приговор био преурањен, и да је Шешелј могао да га поднесе тек у фебруару када се завршило обелодањивање материјала.

Не желећи ни да залази у „начин” обелодањивања материјала у електронској форми, на страном језику и затрпавањем материјалима, Красић је прешао на тему застрашивања сведока од стране Шешелјевог одбране.

– Чланови стручног тима који помажу одбрану Војислава Шешелја никада нису притискали, претили, застрашивали сведоке, и то из простог разлога што би тиме нанели штету оптуженом. Уколико би некога и мрко погледали – то би била велика штета за Шешелја, јер знамо где се налази и не желимо ни са чим да му отежамо већ ионако тежак положај. За ових шест година постављени су сви могући неслазни рекорди у кршењу његових људских права и зато нам је изузетно драго што све више људи, као што су наши пријатељи из Русије који су и објавили књигу „Случај Војислава Шешелја”, и други, поготово адвокати, професори, академици, подижу глас против ове планетарне неправде – закључио је Красић и најавио скуп за 14. март у 13 часова, у Центру „Сава”, поводом уласка у седму годину хашког тамницења и тортуре Војислава Шешелја наочиглед и домаће и светске јавности.

Легалитет Трибунала?

Две године је Војислав Шешелј водио поступак пред Претресним и Жалбеним већем да се издејствује одлука на основу које би Савет безбедности тражио саветодавно мишљење од Међународног суда правде да ли такав један суд може да постоји, основан Резолуцијом Савета безбедности. Захтев је одбијен, али је траг о томе остао.

Хашки трибунал и процес против др Шешеља

Оптужени без права на одбрану

Пише Борис Алексић

Проф. др Војислав Шешељ је добровољно отишао у Међународни кривични трибунал за бившу Југославију (МКТЈ) у Хагу, 24. фебруара 2003. године, након што је обавештен да је против њега потврђена оптужница. Претходно, он је пет пута обавестио јавност и МКТЈ да добровољно иде у Хаг чим добије званичан позив од надлежних органа. И пре званичног позива покушавао је неколико пута да отпутује у Хаг како би се информисао о наводним оптужбама пред МКТЈ о којима су писали медији у Србији, нарочито након 5. октобра 2000. године. При томе, једном му је чак забрањено да дође у Хаг и посети притворене Србе јер наводно представља „опасност за безбедност Краљевине Холандије”, како су навеле надлежне службе у званичном саопштењу. Дакле, добровољни долазак у МКТЈ никада није био споран што се тиче проф. др Војислава Шешеља.

Након што је Тужилаштво саставило текст оптужнице против проф. др Војислава Шешеља (Првобитна оптужница) и она поднета на потврду МКТЈ, њу је 14. фебруара 2003. године потврдио судија О – Гон Квон. На то је проф. др Војислав Шешељ одмах одговорио да долази 24. фебруара 2003. године, да не може пре јер није завршио унапред планиране послове. Дакле, 24. фебруара 2003. године, проф. др Војислав Шешељ је о свом трошку добровољно дошао у Хаг. До данас му МКТЈ није рефундирао трошкове авионске карте, мада су они минимални са гледишта МКТЈ који је до сада, према званичним подацима, потрошио више од 1 милијарде долара Организације Уједињених нација (ОУН).

Према томе, од 24. фебруара 2003. године до данас проф. др Војислав Шешељ је непрекидно у притвору у Притворској јединици ОУН у Шевенингену (Холандија).

Шта се дешавало са оптужбама за пет година притвора?

Дана 1. новембра 2004. године Тужилаштво је поднело предлог измене оптужнице, коју је Претресно веће потврдило одлуком од 27. маја 2005. године. То је Одлука о захтеву Тужилаштва за допуштење да измени оптужницу. Исто дана, 25. маја 2005. године, Претресно веће је наложило Тужилаштву да поднесе *supplendum* измене оптужнице. Тужилаштво је поднело *supplendum* 7. јула 2005. године. Дана 8. јула 2005. године Претресно веће је делимично одобрило *supplendum* и наложило Тужилаштву да поднесе модификовану измену оптужницу, што је оно и учинило 15. јула 2005. године.

Након вишемесечног дописивања између Тужилаштва и Претресног већа, дана 8. новембра 2006. године светлост је угледала и редигована верзија модификоване измене оптужнице. Због алкавости и неуредности, Претресно веће је у марту 2007. године наложило Тужилаштву да достави скраћену модификовану измену оптужницу и када је то Тужилаштво урадило, након извесног времена, тачније 25. јуна 2007. године, Тужилаштво је доставило захтев којим тражи сагласност за измену и те варијанте оптужнице како би она сада била Друга измена оптужница.

Очигледно је да је Тужилаштво увек када се постави питање зашто се крши право проф. др Војислава Шешеља на експедитивно суђење, тражило измене оптужнице и тиме покушавало да очигледно оправда своју неспремност за суђење.

Ако се има у виду да Тужилаштво подиже оптужнице након спроведене истраге, онда суђење мора врло брзо да почне након проглашења оптужнице, јер се оптужница подиже да би се судило а не да би се вршила истрага. Дакле, оптужница и оптужбе против проф. др Војислава Шешеља представљају чист акт произвољности Тужилаштва, а готово да немају ниједну додирну тачку са слободом која је потребна да Тужилаштво процењује основаност кривичног гоњења.

Мада је првобитна оптужница имала 14 тачака, оне су нумерисане са 15 редних бројева. Та врста очигледне алкавости је од почетка присутна, а она је чак и данас присутна када постоји само 9 тачака оптужнице, па последња тачка оптужнице није под бројем 9 него под бројем 14. О зацрњеним и прецртаним деловима оптужнице и не треба трошити речи, али мора да се зна да је све то у функцији отежавања припрема одбране. Да све то угрожава право проф. др. Војислава Шешеља на правично суђење сведочи и захтев Тужилаштва од 25. јуна 2007. године којим од Претресног већа тражи одобрење да измени скраћену модификовану измену оптужницу, где признаје да су се поткрале грешке у верзији оптужнице од 8. новембра 2006. године, а на основу те верзије, са трапавим називом редигована верзија модификоване измене оптужнице, је 27. новембра 2006. године неуспешно покушано да се почне са претресом.

Након свега, и из самог Тужилаштва су се појавили подаци да је оптужница против др Војислава Шешеља подигнута на основу лажних информација и фалсификованих доказа – из политичких разлога. Бивши главни тужилац МКТЈ Карла дел Понте је у својој књизи „Лов: ја и ратни злочин-

ци” написала да је др Шешел оптужен пред Трибуналом у Хагу јер су то тражили тадашње власти у Србији (2003. године) како би га склониле са политичке сцене! Изношење ових доказа би у демократским државама било сасвим довољно да се све оптужбе против др. Шешелја одбаце, да се он пусти на слободу, а одговорни за фалсификовање оптужби против њега строго казне.

Прекид суђења

И поред свих измена и дорада оптужнице, грађани Србије су имали прилику да у фебруару 2009. године, 18 часова од истека рока који припада Тужилаштву за испитивање сведока, виде потпуни крах Трибунала у Хагу. Наиме, Тужилаштво које је орган тог „инстант” суда, у последњој верзији оптужнице навело је податак да је митинг СРС у Малом Зворнику, на којем је говорио проф. др. Шешел одржан 1992. године, иако је он одржан 1990. године. Тужилаштво је фалсификовало датум одржавања митинга како би себи оставило простора за лажну тврдњу да је лидер радикала „потпиривао” ратни пламен у БиХ (1992. године). Фалсификовање доказа је озбиљно кривично дело у свим демократским земљама, за које је забрањена вишегодишња казна затвора. Наравно, за тужиоце Трибунала у Хагу све то, супротно основним правним нормама, не важи.

Од почетка овог поступка проф. др Војислав Шешел је унапред све ставио на сто и био максимално прецизан и јасан. Рекао је да је добровољно дошао у Хаг и да је спреман да суђење почне одмах. На једној од статусних конференција у јесен 2004. године проф. др Војислав Шешел је обавестио Претресно већа да Тужилаштво намерава да започне суђење тек 2007. године. Наравно, и по обичају, нападнут је и од Тужилаштва и од Претресног већа да износи дезинформације. Ипак, испоставило се да је био у праву.

Једини предмет у МКТЈ у коме Тужилаштво врши истрагу после подизања оптужнице је предмет против проф. др Војислава Шешелја. Делује невероватно, али у судском спису се налазе претежно докази Тужилаштва који су обезбеђени после 24. фебруара 2003. године.

Уосталом, све те повреде је прилично добро систематизовао на статусној конференцији од 13. марта 2007. године и претпретресни судија Антонети.

Поврх свега, 12. фебруара 2009. године, тужиоци Кристин Дал и Дерил Мандис затражили су додатно време за испитивање сведока иако им је у том тренутку остало свега 7 часова за извођење доказа. Они су од Претресног већа захтевали 23 и по сати и тиме још једном показали да одговлаче поступак и крше основна права др. Шешелја.

Проф. др Војислав Шешел је четири године водио борбу да му се призна право да се сам брани. Два пута су жалбе на већа морала да потврде то његово право. Од 28. фебруара 2003. године Тужилаштво је непрекидно и упорно истрајавало на томе да се проф. др Војиславу Шешелју наметне бранилац, како би са таквим браниоцем завршило предмет, наравно на штету проф. др Војислава Шешелја.

Од првог дана притвора Тужилаштво је директно и индиректно истрајавало да се према проф. др Војиславу Шешелју успоставе и наметну такве забране и ограничења како он ни у притвору не би могао да се припрема за поступак. Забрана комуникације, забрана пријема у посету у Притворској јединици, одређивање ко може бити пријатељ проф. др Војиславу Шешелју, наметање посебних услова и обавеза да супруга проф. др Војислава Шешелја мора да потпише до тада непознату додатну изјаву, која се не тражи ни од кога другог, ако жели да види супруга, наметање ограничења у погледу дужине захтева и поднесака до 800 речи тако да за сваки поднесак мора да тражи одобрење, одбијање пријема и завођења поднесака проф. др Војислава Шешелја, обелодањивање материјала на енглеском језику (ко-

ји проф. др. Војислав Шешел не разуме) и у електронској форми (уместо у писаној), увођење у оптужницу нових, до тада непознатих међународних кривичних дела која нису предвиђена одговарајућим документима МКТЈ (попут удруженог злочиначког подухвата), конструкција нових, до тада непознатих појмова у пракси МКТЈ (попут појма „српске снаге”) којима се брутално газир принцип индивидуалне кривичне одговорности и на мала врата уводи колективна кривица, одлука да се обелодањивање идентитета заштићених сведока не врши 30 дана пре почетка претреса, него 30 дана пре дана сведочења тог сведока, најаву ускраћивања и редуковања права на унакрсно испитивање, преко достављања неисправног видео плејера и великог броја што ситних, што тешких повреда права представљају континуитет и јасну поруку да нема фер и правичног суђења у предмету против проф. др Војислава Шешелја.

Невероватно звучи податак да је др Шешелју административни орган, секретар Трибунала у Хагу, забранио привилеговану комуникацију са његовим правним саветницима. Наиме, према верзији Правилника МКТЈ на енглеском језику, секретар може притворенику да забрани привилеговану комуникацију, док по француској верзији истог тог правилника таква могућност не постоји! Можда још само треба додати да су службени језици Трибунала у Хагу енглески и француски, те да су обе верзије Правилника равноправне.

Подсетимо да је за суђење увек био спреман само проф. др Војислав Шешел, а Тужилаштво и Претресно веће само када су сигурни да су створени услови да суђење не буде фер и правично. Томе се морају додати и континуирани напади и политичке изјаве Тужилаштва, а врхунац свакако представља забрана комуникације када се у Србији одржавају избори и проф. др Војислав Шешел „може утицати на формирање нове владе.”

Тек на крају четврте године притвора проф. др Војислав Шешел је добио прилику да прими у посету своје правне саветнике, а још увек секретар Трибунала није извршио одлуку Претресног већа о финансирању одбране проф. др Војислава Шешелја.

У тај муљ повреда и злоупотреба процесних овлашћења уклапа се и покушај Тужилаштва да води поступак против проф. др Војислава Шешелја за непоштовање суда и покушај спајања суђења.

Ни по праву ни по правди

Просто невероватно звучи податак да је судско веће одлучило, почетком 2009. године, да покрене поступак против председника СРС за непоштовање суда због наводног „заstraшивања сведока”, и то без иједног доказа, иако је терористу Рамуша Харадинаја пустило на слободу и поред тога што је Харадинај елиминисао 11 сведока Тужилаштва! Поред тога, Влада Србије је народним посланицима у Скупштини Србије доставила „Информацију о реализацији Националног програма интеграције (НПИ) Србије у ЕУ” у којој се између осталог наводи да Тужилаштво МКТЈ користи МУП Србије и БИА у проналажењу и саслушавању сведока, као и у прибављању доказа против оптужених Срба, те да од 2006. године има право потпуног и директног увида у архиве свих државних органа Србије! Ове могућности др Шешел нема, чиме се нарушава право на правично суђење и правило о „једнакости оружја”, тј. равноправности оптужбе (тужилаштва) и одбране. Исто тако, ови подаци говоре у прилог томе да Тужилаштво Трибунала у Хагу може по својој вољи да ангажује репресивни апарат Републике Србије, те обезбеди себи „монопол физичке силе” у нашој држави и користи га у остварењу својих циљева. Из тога можемо да извучемо закључак да Тужилаштво МКТЈ може на описани начин, слободно и без последица, да врши притисак на сведоке у Србији.

Осим тога, проф. др Војислав Шешељ је био принуђен да 28 дана штрајкује главу да би се изборио за своја основна права оптуженог. Његов предмет је једини који је други пут започео из почетка после четири године притвора.

Са чим је све лидер радикала суочен сигурно говори и чиненица да је био приморан да поднесе кривичну пријаву против представника Тужилаштва који су ометали спровођење правде и тиме учинили кажњиво дело непоштовања суда. Та кривична пријава није одбачена, али је одлучено да се о њој донесе одлука тек када се заврши поступак против проф. др Војислава Шешеља. Дакле, представници Тужилаштва су сумњиви и за Претресно веће, а онда тек може да се схвати колико је сумњива документација на којој Тужилаштво заснива оптужбе.

Довољно је само поменути велике бројеве, попут оних од око 600 хиљада страна материјала Тужилаштва који није обелодањен проф. др Војиславу Шешељу у складу са одлуком Претресног већа, редиговане верзије материјала, мноштво ех парте додатака, сви сведоци са заштитним мерама, а главни сведоци и неће сведочити, већ ће њихове изјаве из преткривичног поступка пред Тужилашством да се уносе у судски спис како проф. др Војислав Шешељ не би могао да унакрсно испитује (правило 92 тер).

Све то је обрађено у преко 300 поднесака проф. др Војислава Шешеља из којих се јасно утврђује да није испуњен ни један услов за фер и правично суђење. Зато би свако суђење у овом предмету било очекивани наставак легализације злоупотреба процесних права Тужилаштва на штету не само проф др Војислава Шешеља, него и елементарних услова да би суђење било фер и правично. Прекорачени су сви рокови за фер и правично суђење и нанете су трајне и неотклониве штетне последице, тако да суђење може само да буде финална потврда и карика која недостаје, а на основу које сви једино закључују да није ни било планирано да суђење буде и фер и правично.

Суђење би било политичко и осветничко против онога који је приликом првог појављивања у МКТЈ јасно, преци-

зно и јавно саопштио дијагнозу тог и таквог трибунала у Хагу. Проф. др. Војислав Шешељ је указао на чињеницу да МКТЈ пре свега прогони Србе, да је највише новца уложио у истраживање наводних српских злочина, те да је на крају кроз појам „српске снаге” све припаднике српског народа прогласио за злочинце. Са друге стране, докази о злочинима над Србима у бившој Југославији су на волшебан начин нестајали или уништавани чим се на њих позвао неки од оптужених Срба (попут највеће изложбе о геноциду над Србима аутора Бојане Исаковић, која је обухватала период од 1941. до 1945. године и период од 1991. до 1992. године, а која је запаљена у парохијском дому Српске православне цркве у Врању само две недеље пошто је уврштена у доказни материјал одбране Слободана Милошевића). Исто тако, МКТЈ у предметима против Срба поставља искусније тужиоце и службенике док у предметима против припадника других народа најчешће именује неискусне особе са недовољно знања и стручности. Поред свега тога, МКТЈ издваја најмање средства за истраживање злочина над Србима иако је у бившој Југославији убијено и протерано највише припадника српског народа, иако је прва жртва рата био Србин, док је први верски објекат који је уништен у рату била српска црква.

Креатори Трибунала у Хагу намерно нису желели да му обезбеде надлежност за суђење по најтежем злочину у међународном праву – злочину против мира. Из злочина против мира произилазе сви злочину у рату, укључујући и геноцид. Атлантисти и архитекте „новог светског поретка” желели су по сваку цену да избегну расправу о злочину против мира, који је иначе био окосница рада суда у Нирнбергу, јер су управо САД, Немачка и Ватикан наоружавањем словеначких, хрватских, муслиманских и шиптарских паравојних и терористичких снага, као и слањем инструктора, извршили овај злочин. Агресија на СРЈ 1999. године је била још један очигледан пример најтежег злочина по међународном праву – злочина против мира.

Др Војислав Шешељ се успешно супротставља тзв. концепту удруженог злочиначког подухвата (УЗП). Реч је о делу за које суди МКТЈ а које није наведено у његовом статуту. Почели су да га примењују тек 8 година од формирања Трибунала 2001. године, и то у поступку против Србина Душка Тадића. Од тог тренутка Тужилаштво МКТЈ, УЗП сматра „сребрним метком за Србе” јер се готово 80 процената оптужница против припадника српског народа заснива на том измишљеном концепту. Према анализама познатих правника у свету, међу којима су Алисон Данер са Правног факултета Универзитета Вандербилт (Vanderbilt University Law School), Џени Мартинез са Правног факултета Стенфорд (Stanford Law School), Алан Дершовиц професор на Универзитету Харвард, Вилијам Шабас професор на Универзитету у Даблину и Универзитету у Њујорку итд, УЗП, а нарочито његова трећа категорија, представља невестито прикривен концепт колективне кривичне одговорности. Код др Војислава Шешеља Тужилаштво је у најновијој верзији о Оптужнице увело могућност да он одговара за све што су учиниле „српске снаге” (појам који обухвата сваког Србина у униформи, укључујући и војно медицинско особље, позадинске јединице итд).

Да се подсетимо, колективна кривица и колективно кажњавање били су карактеристични, на пример у XVI-П веку као одмазда за „Бостонску чајанку”. У Другом светском рату нацисти су примењивали колективно кажњавање, на пример, у Србији под паролом „стрељати сто Срба за једног убијеног Немца и 50 Срба за једног рањеног Немца.” Енглези су примењивали колективно кажњавању сељака 1952. године у Кенији и 1956. године на Кипру. Америчка тајна полиција – ЦИА – је у оквиру кампање „Феникс” колективно кажњавала Вијетнамце – цивиле. Исто тако специјалне јединице Војске САД „Tiger Force”, су, примењујући концепт колективне кривице и кажњавања, масакрирале цивиле који су подржавали Вијет Конг. У новије време САД су примењивале колективну кривицу и кажњавање у агресији на СРЈ 1999. године када су бомбардовале цивилне делове српских градова и употребљавале радиоактивну муницију. Исто је чинио Пентагон и у Ираку.

Данас се концепт колективне кривице примењује само у Трибуналу у Хагу и америчком војном логору Гвантанаму у којем се киднаповани људи, најчешће муслимани, свирепо муче. Недавно је и нови председник САД Барак Обама потписао одлуку која атлантистичкој инквизицији у Гвантанаму омогућује да и даље мучи осумњичене.

Зашто је пред сам крај суђења прекинут процес против лидера радикала у Хашком трибуналу

Супериорност над Тужилаштвом

Пише: Марија М. Зарић

Судско веће Хашког трибунала Жан Клода Антонетија суспендовало је 11. фебруара ове године процес против др Војислава Шешеља због наводног застрашивања сведока.

Оваква одлука остаће упамћена у аналима међународних судова јер се оптужени лидер радикала у ствари налази на свега шест сати и петнаест минута до коначне завршнице историјског, шестогодишњег процеса који се пред Трибуналом води против њега.

Иако је суђење прекинуто поводом иницијативе Тужилаштва, које је још 21. јануара тврдило да су сарадници оптуженог претили заштићеном сведоку, то их, наравно, није спречило да свега два дана касније затраже од Већа да им додели још 23 и по сата како би испитали преосталих 11 сведока. Сматрајући нове сведоке „крџијалним” за поступак, тужиоци Кристин Дал и Дерил Мандис подсетили су Веће да је претходно неопходно да се донесе одлука да ли је било наводног застрашивања тих сведока, како би им се осигурала безбедност и заштитио интегритет поступка.

Чини се пак да наводна претња сведоцима и није баш неки разлог за прекид процеса, јер се пред истим тим судом већ указао сличан проблем у другим предметима, као што је било у случају „Харадинај”. Иако је Тужилаштво баш ту истичало да је због застрашивања сведока изгубило случај, никада нису затражили прекид суђења.

Мада је свако поређење ова два судска процеса немогуће и незамисливо, првенствено због оптужених, а затим и због оптужница.

Колико је оваква одлука непримерана, нису могли да ођуте чак ни чланови нашег Националног савета за сарадњу са Хашким трибуналом, који су Секретаријату Трибунала истакли да оптужени има право на одбрану како би се суђење несметано и у разумном року привело крају.

– У одлуци Већа не наводе се детаљни разлози доношења овакве одлуке и најважнији делови образложења су остали поверљиви и доступни само странкама у поступку. Савет нема знања о угрожавању сведока, нити је о томе обавештен од Трибунала – истиче се у саопштењу.

Неопходна интервенција Србије

Србија би, међутим, морала много одлучније да реагује. Не само зато јер је обавезна да штити своје грађане, већ и што су проблеми везани за разлоге прекида суђења бројни и сумњиви. С овом оценом сагласни су и експерти за међународно право и политички аналитичари, који су убеђени да Трибунал има скривени циљ да се лидер СРС што дуже за-

држи у Хагу. Нажалост, држава на располагању има само дипломатске мере – писма, протесте и слично.

– Ван сваке сумње је да је ово кршење свих елементарних процесноправних процедура. Влада би могла да протестује, али не верујем да ће се то и урадити. Најспорније је то што Суд није навео детаљне разлоге за прекид суђења, што би требало да буде и главни повод за званичан протест – сматра Смиља Аврамов.

Академик Коста Чавошки оцењује да је и поред јасних судских правила, у Трибуналу тренутно на делу потпуна произвољност. То је веома опасно, јер у том случају није могуће увидети икаква ограничења која би евентуално указала где је крај овом процесу. Као пример наводи исти принцип по ком је Шешељ седео пет година у Шевенингену, ишчекујући сам почетак суђења.

– Произвољност је у томе што је суђење прекинуто када је Тужилаштво остало свега седам сати да изнесе све доказе. Евидентно је да је неко закључио да га треба прекинути како би добили у времену и консултовали се с правим господарима Трибунала – Бриселом и Вашингтоном – примећује Чавошки.

Трибунал је притом толико вешто прекинуо суђење да још нису најјаснији разлози за такву одлуку. Председник Већа, који је у овој ситуацији надгласан од стране својих колега судија, Италијанке Флавије Латанци и Данца Фредерика Хархофа, прокоментарисао је овај преседан штурим обавештењем да се суђење прекида „до даљег или до нове одлуке судија”, због „компромитовања интегритета поступка”. По-

што је део судског процеса до прекида био затворен за јавност, остало је непознато постоји ли још нека сметња за наставак поступка, да ли може да се отклони и колико ће времена требати да се поступак настави.

Жртвени јарац Тужилаштва

Један од потенцијалних мотива ове мере могла би да буде и принуда да Шешел прихвати наметнутог браниоца, јер би Тужилаштво у том случају такав преседан искористило и против Радована Караџића. Шешел је, чини се, постао идеалан кандидат преко којег би Хаг могао да пружи пример како да се новопеченом притворенику Шевенингена онемогући да се пред Трибуналом брани сам „у стилу Шешела и Милошевића”.

Стога су, изгледа, и одлучили да врате лидера радикала у стартну позицију, на којој је био и пре шест година, обуставе му поступак и, сад скоро сигурно, поново покушају да наметну браниоца. Шеф радикала се тако, по трећи пут откако се добровољно предао Хашком суду 2003 и започео битку за самосталну одбрану, нашао пред истом одлуком – да ли да се штрајком глађу избори за своје угрожено право да брани сам себе.

Један од аргумената Тужилаштва зашто је Шешелу неопходно наметнути браниоца јесте и његова упорност у називању сведока – лажним. Лидер СРС их је током унакрсног испитивања сатерао у хошак и на тај начин доказао оправданост својих тврдњи да су у питању лажни сведоци.

Од када је процес коначно почео 7. новембра 2007, стиче се утисак да тим који је формирала бивша тужитељка Карла дел Понте није баш најславније припремио дуго најављиване „експерте”. Чини се да је оптужницу много лакше написати него доказати јер већина сведока, па чак и жртве, нису успели да успоставе везу између ратних злочина и Шешела. Лидер српских радикала, негирајући свој удео у злочина, јер су добровољци СРС ипак били под командом ЈНА или Војске РС, Шешел је често користио сваки тренутак да Већу саопшти да му ни време у притвору ни дуга казна, у ствари, ништа не значе у односу на његов стваран циљ – а то је да растури Трибунал!

Лажни експерти

Од многих детаља током вишедневних испитивања, најјачи утисци са досадашњег суђења свакако су оставила сведочења тројице тужиоцевих стручњака, којима је оптужени, чини се, лако нашао „рак-рану”.

Тако је Ентони Обершал од експерта за говор мржње претворен у физичара чија се стручност, у ствари, заснива-

ла на „гугловању”. Други експерт – припадник белгијске тајне службе, Реј Тјуненс (стручњак за војна питања) имао је пак озбиљних проблема да направи разлику између пиштоља и пушке.

Ив Томић, француски експерт за идеологију Србије у 19. и 20. веку, неславно је завршио своје сведочење када га је оптужени, миц по миц, толико збунио да више није знао да објасни разлику у појмовима „ултранационалистички” и „екстремни”. Када је апсолутно срозао магистарско звање Томића, Шешел се чак и пожалио Већу што му нису довели бар неког академика, већ „једва асистента”.

Оно против чега се оптужени током досадашњег процеса највише борио је да Веће као доказ не прихвати сведочења која су раније дата писано или кроз транскрипте других повезаних предмета у Трибуналу. Шешел, који сведоке по правилу 92 бис назива „мумијама” које, како каже, све потврђују а да не знају ни шта пише у њиховим изјавама, од почетка одбија унакрсно да испитује.

Сатерано у хошак, Тужилаштво је данас спремно да учини све како би Шешел „утихнуо”, јер и међу њима већ постоји префутни утисак да више не могу да се надају његовој дугогодишњој робији. Зато ће, с друге стране, учинити све не би ли бар Караџића ућуткали.

Шешел стиже кући?

Мада не постоји званичан рок који обавезује Веће када да донесе одлуку о Шешелевој кривици, да није у питању политички суд, пресуда би могла да буде изречена у наредних неколико месеци. Овако је све неизвесно. Та неизвесност управо произилази из вечите дилеме, како овдашњег режима тако и самог Хашког трибунала и његових финансијера, шта са лидером радикала учинити. Шешел се показао као врло незгодан политички противник који не пристаје ни на какве компромисе и у својој политичкој борби увек иде до краја. Уосталом, како је Карла дел Понте навела у својој књизи, управо је Зоран Ђинђић молио да се Шешел уклони са политичке сцене Србије.

Процедура налаже да се судије, уколико оптужени који сматра да Тужилаштво није доказало његову кривицу одустане од одбране и затражи ослобађање, одмах повлаче како би донеле одлуку о таквом захтеву и написале пресуду. Рокови за овакву процедуру нису одређени, али се у пракси такви послови углавном завршавају у року од неколико недеља. Суд притом у оквиру казне увек рачуна и време проведено у притвору и без изузетка, осуђенике пушта на слободу пошто су издржали две трећине робије. Међутим, у случају др Војислава Шешела све је неизвесно, поготово

По налогу Београда

Зоран Красић, шеф стручног тима који помаже одбрану Војислава Шешела, тврди да је суђење лидеру СРС у Хагу прекинуто по налогу власти у Београду!

– Владајућа коалиција, која је у страху од вође радикала, грчевито покушава да спречи његов повратак док не заврши започете прљаве послове. Никако не могу да прихвате да ће се вратити као победник и да ће на челу СРС освојити власт – категоричан је Красић, који сматра да је све ово наставак стратегије коју је спроводио ДОС откако је Зоран Ђинђић поручио Дел Понтеовој „Водите га и не враћајте га више”. – Стога се годинама грубо крише његова права по чак 83 основа. У Трибуналу више не знају шта ће с Војом и зато прихватају успаничене налоге из Београда.

И други правници се слажу да је ово био једини могући потез који је преостало Тужилашству, с обзиром да је лидер СРС успео да порази сведоке оптужбе.

Тужилаштво уопште нема случај против Шешела, што због мањка доказа, што због мањкавости оптужнице, због чега је и дошло у ситуацију да мора да „купује” време. Многи примећују и да је Шешел имао најбољу истрагу коју је једна одбрана спровела пред Трибуналом.

Покушај наметења браниоца

Трибунал је изгледа одлучио да врати лидера радикала у стартну позицију, на којој је био и пре шест година, обустави поступак и, сад скоро сигурно, поново покуша да му наметне браниоца.

Шеф радикала се тако, по трећи пут откако се добровољно предао Хашком суду 2003. и започео битку за самосталну одбрану, нашао пред истом одлуком – да ли да се штрајком глађу избори за своје угрожено право да брани сам себе.

Један од аргумената Тужилаштва зашто је Шешелу неопходно наметнути браниоца јесте и његова упорност у називању сведока – лажним.

Лидер СРС их је током унакрсног испитивања сатерао у ћошак и на тај начин доказао оправданост својих тврдњи да су у питању лажни сведоци.

ако се узме у обзир да му се константно на најгрубљи могући начин крше, како људска тако и процесна права. Формални разлог зашто одустаје од извођења доказа, Шешел је почетком године усмено изнео пред Већем. Оптужени је саопштио да му Трибунал надзире све контакте са правним саветницима и да му Секретаријат одбија финансијску помоћ за одбрану, на коју према Правилнику има право. Своју одлучност у овом ставу потврдио је издавањем налога својим правним саветницима да му припреме материјал за завршну реч.

Револтирани Антонети

Антонетију није било право што је његово веће донело одлуку да обустави поступак. Стога је и прецизирао да ће, упркос прекиду, Суд саслушати новог сведока ВС 1029, одржати још неколико административних конференција, и тек потом прекинути сва саслушања.

– И други сведоци били су у сличној ситуацији, а ипак су сведочили пред овим већем. Стране у случају требале су формално да се жале како би Жалбено веће одлучило да ли суђење треба да се прекине или не, јер не треба изгубити из вида да је оптужени без пресуде у притвору већ шест година. Мишљење већине у Већу је да саслушање преосталих сведока није у интересу правде, јер нисмо у стању да им гарантујемо слободан исказ и безбедност. С друге стране, пре прекида поступка, требало је применити сва правила о непо-

штовању суда и кривично гонити оне сведоке који одбију да се појаве. Требало је да оптужба поднесе и формалне захтеве да се изјаве које су сведоци раније дали истражитељима уведу у доказе на основу правила 92 кватер – предлагао је Антонети.

– Господо судије, овај је процес давно изгубио свој интегритет због оноликог дефицеа лажних сведока оптужбе. Ништа из оптужнице Тужилаштво до данас није доказало – узвикнуо је Шешел, реагујући на ову одлуку, оптуживши САД, НАТО и ЕУ да покушавају да „онемогуће“ окончање процеса на „природан и правни начин“ и да ће му, у ту сврху, приписати и да је „убио Џона Кенедија или бацрио атомску бомбу на Хирошиму“.

Најновији Шешелев тријумф

Најновији догађаји засенили су један од Шешелевих највећих тријумфа пред овим судом. Током унакрсног испитивања сведока ВС 2000 слободно се може рећи да је „пао“ део оптужнице који га терети за злочине у Зворнику.

Шешел је, наиме, приметио да је сведок рекао како је средином марта 1992. био на скупу у Дому културе у Малом Зворнику на којем је лидер радикала позвао Србе „преко Дрине“ да се „дигну и балијама врате мило за драго“ и „покажу им пут на исток“. Ову изјаву лидер радикала аутоматски је оповргнуо оног момента када је приметио и узвикнуо да је митинг који сведок описује одржан – две године раније.

Преносећи погрешан датум када је скуп одржан, тужиоци су, у ствари, покушали да повежу Шешела са тешким злочинима над муслиманима у Зворнику у пролеће и лето 1992, и то искључиво на основу изјаве баш овог сведока. Шешел је тако требао да буде одговоран за злочин тиме што је на митингу у Малом Зворнику „у марту 1992“ позвао на протеривање муслимана. На њихову жалост, испоставило да и обимна документација указује да је описани митинг био 1990. године.

– Очевидац митинга из августа 1990. представља га као да је одржан 1992. године – остао је доследан оптужени. – Ово је једини сведок на коме Тужилаштво заснива тезу да сам у марту 1992. на митингу у Малом Зворнику изјавио све оно што се наводи у њиховој оптужници. Зато и показујем да је скуп у Малом Зворнику био у августу 1990. и да управо тај митинг сведок описује, а да притом и лаже.

Листајући чланак „Велике Србије“, лидер СРС прочитао је Већу „координате митинга“ из 1990. године, где се јасно види да је после тог скупа дошло до опште туче, у којој је интервенисала и полиција, када су припадници његове странке повалили мотке из гепека и разјурили масу која их је каменовала.

– Цела Србија и БиХ зна да је једини митинг икада одржан у Малом Зворнику био 1990, а уколико упоредите сву српску штампу из марта 1992, нећете наћи трагове ниједног митинга – поентирао је Шешел.

Стручна и интелектуална јавност поручује да је
Трибунал претња владавини закона и гажење људских права

ШЕШЕЉЕВА

борба за право и правду

Речи Петра Петровића Његоша: „Тврд је орах воћка чудновата, не сломи га а зубе поломи”, најсликовитије описује положај у коме се нашао тужилачки тим Кристин Дал наспрот хашком оптуженику Војиславу Шешељу.

Пред завршницу шестогодишње утакмице, Хашко тужилаштво доведено је у временски теснац оног тренутка отако је лидер српских радикала одлучио да неће да изводи доказе одбране. Успаничени тужиоци, брже-боље изнедрили су начин да купе време, док пронађу нове „кључне сведоке” или се, можда, на карту наводног нарушеног интегритета и неправичности поступка, „измигоље” и покушају да изнуде поновљено суђење. Уз оно ново – за непоштовање суда.

И председавајући судија Жан Клод Антонети, очигледно свестан неправичности поступка, препоручио је Шешељу да се жали на одлуку његовог већа. Сматра да би Жалбено веће, у том случају, морало да одлучи и да ли је исправно прекидати суђење оптуженом који је шест година у притвору, и то свега неколико сати пре краја извођења доказа оптужбе.

Шешељу, који доследно тврди да му је суђење прекинато по налогу НАТО, САД и ЕУ, међутим, у међувремену је пружено и једно мало задовољство. Наиме, имао је прилику да гледа заступника оптужбе Матијаса Маркусена како се „пече на тихој ватри” док је био сатеран у хошак да пред Већем призна како нема доказа за део оптужнице у којем тврде да је лидер радикала у марту 1992. у Малом Зворнику позвао на протеривање муслимана из суседног Зворника.

И док оптужени, складно са својим духом, приређује го-збу са јагњетином и турским колачима, и тако са „сапатницима” у Шевенингену прославља шест година заточеништва (сазнаје „Курир”), нико још не поставља питање како је могуће да Тужилаштва за све то време није проверило исказ овог кључног сведока за Зворник, који је у самом финишу суђења дебело избламирао Тужилаштво.

Стога смо и спровели анкету међу истакнутим личностима, српским академицима, професорима, писцима, адвокатима... како виде досадашњу и новонасталу ситуацију у којој се лидер СРС нашао пред Хашким трибуналом.

Академик Василије Крстић: Ниједном Србину није се судило објективно у Хашком трибуналу. То су срамна суђења и срамне оптужбе које се базирају на уценама и притисцима.

Већ сви знамо да је то једна дубока криза у коју је запао Трибунал, да тражи начине како да се извуче из ситуације у коју је упао у недостатку озбиљнијих доказа за Шешељево кривицу. Све је постало прозирно и то је сада једно малтретирање, и свих нас који смо пратили то, а поготово оптуженог. Тужно је све то што се догађа и мислим да то не иде нимало у прилог том међународном трибуналу који жели да се наметне као неки врховни суд и да нам дели правду. Очигледно је то велика криза. Ја се ипак бојим да сила бога не моли.

Академик Михајло Марковић: Хашки трибунал уопште није правна, већ чисто политичка институција. И она, као таква, одступа од основног принципа правосуђа, а то је да су сви људи једнаки пред законом. Ова институција, као и остале Србе, међутим, третира Шешеља крајње дискриминаторски, с тим што је у његовом случају та дискриминација веома драстична.

Тужилаштво до сада није успело ништа да докаже и мислим, да има макар трунке правног морала, да би Суд морао да га ослободи. А то што неће, само показује праву природу Трибунала.

Др Зоран Милошевић: Хашки трибунал је, задржавањем Војислава Шешеља без разлога у притвору, себе окарактерисао као антисрпску и антиправну творевину.

Шешељ је вероватно један од ретких политичких затвореника у Хагу против кога није доказана оптужница, а како видимо, неће ни бити јер је поступак обустављен. Бојим се да то може да изазове јако црне мисли код човека, јер такав један поступак само слуги да је у питању размишљање како да се изађе из ове приче а да се Шешељ не врати из Хага, да вечно остане тамо.

Оно што би данас требало урадити, како би се Војислав Шешељ ослободио, јесте да држава Србија, најжалост, она то неће урадити, подигне то питање на ниво светске заједнице и, пре свега, упути снажне апеле Русији, Кини и другим државама где још увек постоји правда и да се преко њих покуша ослобађање Шешеља. Очигледно, апели западним лидерима и интелектуалцима неће уродити плодом. Дакле, из страха за живот Војислава Шешеља, сматрам да би Српска радикална странка требало да иницира да Скупштина доне-

се одређену декларацију, а после тога да позове Русију, Кину, Канаду и још неке државе како би се издејствовало затварање Хашког трибунала.

Књижевник Гојко Ђого: Прекид суђења Војиславу Шешељу је преседан готово незапамћен у судској пракси.

Можда је непотребно да кажем да се од Хашког суда може свашта очекивати, али какав суд - таква и одлука. Очигледно ту право више никога не занима и то је још једна политичка одлука упакована у некакве правне разлоге. Видећемо шта ће бити даље, ја мислим да Тужилаштво нема више аргумената. Не само да нема сведока, него гледа да одуговлачи на неки начин колико може тај процес не би ли дошли још до некаквог аргумента, какав год он био, али да то суђење траје што дуже. Мислим да је оптужница готово у свему обеснажена и да даље суђење може бити инсистирање или на политичкој погодби или припремају неку одлуку која правно не би била утемељена, па би се тај процес одужио, евентуално, жалбама у случају да Шешељ буде осуђен. Овог пута можемо само нагађати шта ће се десити.

Проф. др Мирко Зурвац: Било је јасно чим је основан да то није никаква институција права, већ наказна политичка творевина која стоји у функцији силе и неправде и извршава руглу људску потребу за правдом. Основан је са намером да суди, на основу лажних исконструисаних оптужби, војном и легално изабраном политичком руководству свих српских земаља зато што је стало на чело свог народа у његовој праведној борби за свој опстанак и своју скупо плаћену слободу. Истинским кривцима, правим злочинцима, југословенским сецесионистима који су започели рат и починили страшне злочине над српским народом, неће бити суђење. То јасно потврђују случајеви Насера Орића и Рамуша Харадинаја, али ми смо од почетка знали да ће то бити тако.

Ова наказна политичка творевина посебно се устремила на српску националну и државну идеју, њен циљ је наметање колективне одговорности српском народу уз безочно прекрајање његове историје, што може да утиче и на његову судбину у будућности. Режијери зла који су основали овај трибунал и који њиме управљају хтели су, или им је била намера, да пред лицем светске јавности одиграју једну представу која би оставила утисак да се ту ради о неком праву и правди. И то би им пошло за руком да се као оптужени нису појавили људи којима је више стало до истине и до историје свог народа, него до властите судбине и властитог живота. Увек сам веровао да њихова одбрана има смисла само као оптужба, они немају од чега да се бране, јер им се не може доказати ниједна појединачна инкриминација, али имају кога да оптужују за најмонструозније злочине и злочиначке планове оних који су основали овај трибунал.

Судбина им је доделила да бране не себе, већ универзално право народа на слободу и достојанство човека од оних који су спремни да их безочно казне. Војислав Шешељ је то радио и то ради веома одлучно, потпуно свестан своје ситуације. Зато желе да му одузму право на одбрану, у томе је смисао њиховог настојања, да му наметну адвоката. Претпостављам да иста намера стоји иза ове одлуке да се прекине процес у време када је Тужилаштву остало само још шест часова за извођење доказа. То је апсурдна одлука која само потврђује политички карактер овог суда. Пошто се ради о политичком суду, нико са стране не може прогнозирати исход суђења. Највероватније је да ће задржати Војислава Шешеља, одуговлачењем процеса или на неки други начин, све док не процене да његов повратак не представља опасност за марионетску власт у Србији коју су они поставили. Сигурно је да у том контексту треба тумачити и ову апсурдну одлуку да се привремено обустави ток суђења под изговором

да је нарушен интегритет суда, као да тај суд има било какав интегритет, као да тај суд није највећа морална и правна мрља на лицу савременог човечанства, коју би требало што пре избрисати, а не хранити душама наших хероја.

Историчар проф. др Славенко Терзић: Експертски налази сведока експерата и сведочења обичних сведока нису била ни уверљиви нити аргументовани. Све је личило на једну политичку конструкцију у којој се проф. Шешељ оптужује за „подстицање других“ без иједног доказа да је лично наредио, учинио или на било који други начин учествовао у неком злочину. Имали смо већ много пута прилике да чујемо темељне ставове на којима се заснивају све оптужнице ове врсте: постојао је, наводно, „удружени злочиначки подухват“ који је имао за циљ да се геноцидом, етничким чишћењима и масовним злочинима протерају или униште други народи који би се могли наћи на територији тим путем остварене „велике Србије“.

Чак и најповршнији познаваоци југословенске историје схватиће колико оваква конструкција нема много везе са историјском реалношћу и колико су управо други – у овом случају вођства Хрвата и муслимана – планирали и, нажалост, остварили масовна етничка чишћења Срба са својих вишевековних станишта. Замислите какав је апсурд говорити о агресији Срба на Босну и Херцеговину, за коју цела европска наука зна да је још од средњег века српска земља, насељена вековима већинским српским становништвом, чак и ако говоримо само о православним Србима, иако је добро познато да су босанско-херцеговачки муслимани великим делом исламизовани Срби. Или, на пример, о агресији на Хрватску у којој Срби такође вековима живе и исто толико учествују у економском, политичком и културном животу Славоније, Хрватске, Далмације и Дубровника. Цео процес, и поред формалне коректности председавајућег судије Антонетија, за коју ћемо тек видети да ли је израз професионалне савести или некакве тактике, нарочито са стране Тужилаштва, личи на класичан политички процес где се практично суди једном човеку за „вербални деликт“. Изјаве сведока су у многим случајевима толико биле опште и типске да су наводиле на закључак да су сви сведоци Тужилаштва прошли одређене курсеве инструктаже. Мислим да је Шешељ у унакрсном испитивању био врло убедљив, логичан и одлично обавештен о збивањима на југословенском простору и да је у много примера успео да подстакне сведоке да говоре истину. Што се тиче прекида суђења, недвосмислено јасно је да се Тужилаштво налази у кризи и да „хватајући се за сламку“ покушава да опструира даљи ток процеса. Уосталом, бивши тужилац Карла дел Понте је посведочила на који начин је и због чега подигнута оптужница против др Шешеља. После свега једино правно, разумно и часно решење јесте обустављање процеса и његово пуштање на слободу.

Срамота што процес није завршен шест година

Адвокат Слободан Стојановић: Одлагање суђења након шест година је непримерено.

Тешко је и сагледати целу ту одлуку, доста тога је редиговано, скривено од јавности и чини ми се да се неки битни елементи не могу разазнати. Заправо, прави мотиви и разлози одлуке о одлагању се не виде, а још мање се види шта ће се чинити за то време и које ће време бити потребно да се тај проблем реши и да се поступак настави. Мислим да би се Шешељ у овом случају могао послужити праксом суда за Руанду, где је у једном наврату утврђено да је одлагање поступка и дугогодишњи притвор без неких ефеката у току суђења једна врста злоупотребе процеса и да у том случају оптуженог треба пустити на слободу.

Генерал Радован Радиновић: Сматрам да је Хашки трибунал, понашајући се веома срамотно, довео г. Шешелу у изузетно тешку ситуацију. Прва срамота је што процес није завршен већ шест година откако је Шешел у притвору, а друга што се суђење води против човековог „мишљења” и то усред те такозване европске демократије. Не верујем да би иједан суд на свету прихватио овако формулисану оптужницу, према којој се човеку практично суди за оно што је мислио и говорио. У њој, бар колико се ја разумем у право, нема никаквих дела.

Посебно је срамотно што је суђење прекинуто свега шест сати пре завршетка извођења тужиоцевих доказа. Тим потезом Суд је апсолутно стао на страну тужилаца и тиме ставио Шешелу у потпуно неравноправан положај. И то зато што је Тужилаштво, реално, потпуно неуспешно водило процес и апсолутно није успело да докаже ниједно дело за које се Шешелу суди, постоји и понеко „дело” које би могло да му се стави на терет. Надам се да у томе неће успети.

Очекујем, нажалост, да ће се „игранка без престанка” наставити и да ће Суд измишљати нове аргументе како би се процес отегао, не би ли Тужилаштво пронашло додатне лажне сведоке, који би потврдили да, поред речи и мисли за које се Шешелу суди, постоји и понеко „дело” које би могло да му се стави на терет. Надам се да у томе неће успети.

Миљивоје Иванишевић, Институт за истраживање ратних злочина над српским народом: Скоро је невероватно шта се све допушта Тужилаштву. Они су, по свему судећи, привилегована страна у свим споровима, што се посебно испољило у случају г. Војислава Шешела. Они се играју живцима окривљеног и у недостатку правних аргумената покушавају да га исцрпљују на крајње нехуман начин, мислећи да ће тиме изаћи као победници у спору. Али, треба нагласити, наишли су на веома тврд орах. Мислим да до сада имамо прилично „крезубо” Тужилаштво Хашког трибунала, које ће ускоро изгубити и последњи зуб, којим још покушавају нешто да учине.

Веома је битно да Шешел сачува снагу и вољу за коначну победу. У овим ситуацијама, било би сасвим нормално да га пусте да се брани са слободе. И то под условом да имају још нешто, а највероватније је да немају више ништа. О правди у овом случају не смемо ни да говоримо, јер да је има, г. Шешел не би био тамо где се налази, већ седео са својима у Београду.

Писац Мирослав Тохол: Гледао сам емисију Би-Би-Сија на српком језику о „необичном случају Шешел”. Теза и наслов прилога био је: „Ко жели повратак Шешела у Србију?” Ни у тој краткој анкети нису успели да пронађу оне који би напали Шешела и осули га свакојаким тешким, неодмерним и лажљивим речима.

Мислим да је Шешелово држање пред Хашким трибуналом потпуно изашло из „рукописа” свих досадашњим „суђења” која су одржана пред тим судом. Оно је другачије, моћније. То суђење показује сав апсурд Трибунала.

Реципрочо томе, сматрам да ће овај „случај” помакнути тај трибунал према скорашњем укидању, односно обесмишљавању његове улоге. После суђења Шешелу ће, тако, морати на ред да се ревидирају или обнове и сви досадашњи процеси пред овим судом. И не зато што је Шешелов процес то иницирао, већ зато што је отворен нови „језик” разговора са Трибуналом.

Хаг је плашио сведоке а не Шешел

Адвокат Драгољуб Томашевић: Време је показало да Хашки трибунал не представља институцију за коју се поузду може рећи да поштује међународно право. Он је током ових шест година, поготово Тужилаштво и Секретаријат Хашког трибунала, направио низ пропуста тако да суђење др Шешелу није правично и није равноправно у односу на оптуженог који се сам јавио суду да оповргне све те лажне оптужбе. Овај куриозитет је посебно значајан и невероватан за ову фазу извођења доказа Тужилаштва, које је пребегло прекиду поступка и наметању браниоца да би ограничи-

Адвокат Сава Анђелковић упутио је писмо адвокатским коморама Републике Србије и Београда у којем позива колеге да, поводом најновијих догађаја у Хашком трибуналу и прекида суђења проф. др Војиславу Шешелу, заједно стану у одбрану његових основних људских и процесних права. Овај угледни адвокат који се увек ставља у одбрану људских права и слобода тражи да управни одбори комора, поводом гажења права на одбрану и права на живот др Војислава Шешела, хитно упуте званичан протест Хашком трибуналу, и да о томе обавесте Међународну унију адвоката, како би заједно одбранили права која су загарантована сваком грађанину света.

Адвокат Анђелковић подсећа да је до сада саслушано седамдесетак сведока и експерата Тужилаштва, али да нико од њих није могао да поткрепи наводе оптужница који терете др Војислава Шешела. „Када је Хашком тужилаштву остало за извођење доказа само још седам и по сати – Тужилаштво је усмено затражило да Судско веће прекине суђење на неодређено време, под изговором да би обезбедили интегритет преосталих сведока, што је Хашки трибунал недопуштено прихватио”, наводи Анђелковић и подсећа да је Секретаријат Хашког трибунала неосновано забранио др Шешелу „привилеговану комуникацију са својим правним саветницима, а једно време је др Шешелу била забрањена комуникација и са члановима породице”.

Циљ Тужилаштва је, како оцењује адвокат Сава Анђелковић, да се онемогући др Војиславу Шешелу да се сам брани и да му се по сваку цену постави бранилац преко којег би Тужилаштво покушало да провуче доказе саслушањем преосталих сведока које не може да презентује уколико се др Војислав Шешел сам брани. Очигледно је и да Хашко тужилаштво, наводи Сава Анђелковић, предузима правно недопуштене радње, „с једним циљем да др Војислава Шешела изазове да поново уђе у штрајк глађу, али овог пута са смртним исходом, што је својевремено др Шешел и саопштио Судском већу”.

За Тужилаштво је ово једини начин да „стави тачку на овај случај у коме није могло да докаже кривицу др Војислава Шешела”, истиче Анђелковић и упозорава да би адвокатура, уколико би олако прешла преко ових чињеница, показала да је сагласна са „Хашким трибуналом, који у 21. веку, у центру цивилизоване Европе, наочиглед међународне правничке јавности, грубо крши загарантована људска права и слободе, о којима цео свет тако много говори”.

чило право оптуженом на једно фер суђење и учествовање у једном поступку који Шешел као квалификовани професор врло успешно обавља. С друге стране, циљ им је успоравање завршетка тог процеса. Утолико је чудније што се сада тражи прекид поступка када је оптуженом, пре свега, онемогућена комуникација са својим тимом за одбрану и када му се прислушкују разговори и када се на сваки начин не да довољно времена и простора да сам оптужени може да изведе довољани број доказа о својој невиности.

Нема правичног суђења. Сваким даном се све више крше права професору др Војиславу Шешелу и то може да буде, у фактичком смислу, погубно за његово здравље. Искрено се надам да ће Шешел истрајати у свему томе, да неће дозволити да му се у тој мери, као и до сада крше права која су прокламована међународним прописима и конвенцијама и да ће он устрајати да приведе крају тај процес и искрено се надам да ће, без обзира на пролонгирање, он врло брзо бити на слободи, јер не постоји ниједан валидан доказ који би могао да докаже било какво његово дело противно одредбама њиховог статута који предвиђа гоњење за кривична дела. То су неке основе у погледу оцене овог суђења и Тужилаштво је у једном страшном расколу и не може да заокружи ништа од своје оптужнице. Сведоци који су давали исказе су безброј пута ухваћени у лажи тако да се ниво суђења свео на рекла-казала. Потврђује се правило, као и код председника Слободана Милошевића, да се суди српском народу и српској историји. Војислав Шешел као кршни српски Херцеговац ће издржати све ово и победиће. Правда држи земље и градове.

Адвокат Ненад Вукасовић: Прекид суђења др Војиславу Шешелу, са правне стране, је врло интересантна ствар. Сведоци смо разних правила која покушавају да се употребе у англосаксонском праву, које се разликује од нашег континенталног. Пре свега, у питању су честе промене правила поступања пред Хашким трибуналом. То говори да се врши једно продубљивање процесне ситуације у оној мери како одговара Хашком трибуналу. Где год дођу на клизав терен, промене се одређена правила и онда морамо да се прилагођавамо новим правилима. Војислава Шешела држе шест година у казамату без јасне и прецизне оптужнице. То је један својеврстан преседан и скандал. Тужилаштво шест година нема никакав став око садржаја оптужнице. То показује да је у питању политички притисак на Хашки трибунал да се Шешел не пусти на слободу.

Проблем је настао током његове одбране. Као правник, апсолутно их је матирао и избацио им из руку све адуте које су имали. Остали су голих шака. Сада брже-боље, као дете које губи шаховску партију, бацају све фигуре и почињу да кмече. Хашки трибунал има озбиљан проблем и мислим да се сада воде озбиљни разговори изван нивоа Тужилаштва шта да раде са Војиславом Шешелем. Они у правном смислу губе. Шешел их је избацио из колосека и сада не знају шта да раде и у врло су неугодној ситуацији. Гледајући са процесноправне стране, Шешел треба да иде на слободу. Верујем да Хашки трибунал неће успети у намери да задржи Шешела у Хагу. Ако је реч о политичком суђењу, онда нека кажу да је суђење политичко, а ако се боре за неку демократију коју покушавају и нама у Србији да наметну и да имамо судство које ће да стане на ноге, онда треба исто да примењују и у Хагу. Ако се залажу за право, онда нека га примењују и у Хагу.

Адвокат Миломир Шалић: Када је реч о прекиду суђења Војиславу Шешелу, морам да кажем да је ово потпуно излишан поступак. Тешко је повређено и угрожено право др Војислава Шешела. У томе учествују органи Хашког трибунала и све то што се ради и што се конципирају њихови искази у тим неформалним судским процедурама и што се тенденциозно изјашњавају о неким стварима по задатој теми говори да то није поступак заснован на праву, већ на нечем другом. Иза тога стоје и они који преко неких инсајдера у Србији и неких назовистручњака учествују у томе, то јест у кампањи против Војислава Шешела. Мислим да је Хаг плашио сведоке и претио им како да говоре, а не Шешел. Види се да Хаг покушава да неког лажно терети. Надам се да ће правда на крају победити.

Адвокат Боривоје Боровић: Поводом прекида поступка др Војислава Шешела већ постоје разне спекулације у јавности које су углавном везане за људе који нису наступали у поступцима пред Хашким трибуналом. Како сам поступак и притвор Шешелу предуго трају и како оптужени није имао право на привремену слободу иако је добровољно отишао у Хаг, сасвим је било очекивано да Трибунал донесе једну такву одлуку. У ситуацији када се завршава поступак од стране Тужилаштва и када окривљени саслушава унакрсним испитивања сведоке, било је сасвим разумно да се тај поступак оконча. Ако то није спремно, онда је суд био дужан да у том делу поступка саопшти да Шешел има право на своју одбрану.

Очигледно је он тактички саопштио да неће изводити своју одбрану и да неће изводити своје сведоке. Сигуран сам да би они покушали да сведоке одбране компромитују и да неку документацију коју би добили од наше државе користе против Шешела. Били су просто затечени. Ово је најдуже трајање притвора а да није донешена првостепена одлука. У ситуацији у којој се налази Војислав Шешел, бојим се да ће нешто што је урадио као политичар, бити оквалификовано као његово злочиначко удружење, то јест имајући квалификацију да је кроз своје политичке говоре подстрекао да се изврше одређена кривична дела. По мом ставу, као браниоца у хашким предметима, он нема нити де јуре нити де факто никакву кривичну одговорност, што значи да његов умшљај није био усмерен да кривична дела чине одређени људи. Дакле, никакву командну одговорност не може да има нити де јуре нити де факто. Значи да овај прекид поступка представља предах за тужилачку страну. Шешел нема равноправан однос са Тужилашвом, то јест са другом страном у поступку.

Адвокат Ђорђе Калањ: Јасно је да је читав поступак који се води против др Војислава Шешела дугачак и против-

праван. Постоје велики притисци на Хашки суд да се он осуди и сасвим је јасно да тај поступак није ствар права него политичких притисака. Сетите се само шта је о том предмету рекла и бивша хашка тужитељка Карла дел Понте у књизи „Лов”, када је говорено на који начин и зашто је Шешелу писана хашка оптужница.

Ово што смо чули у јавности, да је донета одлука о поступку због наводног утицаја на сведоке и да је неизвесно када ће бити настављен, говори само о томе да се на Хашки трибунал врше одређени политички притисци. Шешелу неправедно и противправно држе у Хагу. Надам се да ће право и правда на крају победити.

Књижевник и публициста Љиљана Булатовић: Хашки трибунал је врхунска геноцидна творевина, ако узмемо у обзир да се над српским народом годинама, сада већ и вековима, доследно примењује геноцид најразноврснијих облика.

Хашки трибунал је врхунска институција тог геноцида, који треба да овери, да потврди, да удари печат да је српски народ геноцидан народ. У оптужницама Хашког трибунала налазе се, углавном, најчаснија српска имена. Војислав Шешел је један од њих, али и први међу њима, зато што је он на специфичан начин отишао тамо и зато што се бори лавовски да докаже да је оптужница против њега део геноцидне намере тзв. међународне заједнице, односно моћника рата, тзв. демократа који граде ту своју тоталитаристичку државу на свету, Америку. И он показује свету на херојски начин, и када је у питању његова интелигенција и његова храброст, да све то за шта је оптужен представља основне вредности српског народа. Ако српски народ, српске земље, имају свог представника који их достојно представља у свету, то је онда Војислав Шешел, посебно ових шест година када је, у тој престоници зла и искривљене институције појма права, правичности, израстао у једног горостаса српске историје.

Ми немамо такав пример као што је Војислав Шешел до сада. Ако знамо да се то дешава у Хашком трибуналу и да је то воља највећих, најснажнијих, најбезочнијих непријатеља српског народа не зато што нас мрзе, него што им треба овај наш простор ради рата са Русијом и осталим православним земљама, онда мислим да је тај прекид суђења знак, не бих се усудила да кажем њихове немоћи, него да нас завајају да поверујемо да су немоћни, што они заиста, у једном регуларном смислу, јесу. Они су се нашли у ћорсокаку код оптужнице, код извођења доказа, обрукали су се. Ако постоји једна лествица основних вредности које у праву не смеју да се прекораче, они су прекорачили све то и сада покушавају да смисле неки начин да изађу из тога, да делују као победници. Ипак, очекујем да се међународна јавност јаче огласи, као што се планира половином априла један велики научни скуп у Москви, на који сам позвана, и на коме ће се говорити о Хашком трибуналу. Очекујем и заиста искрено желим да се Војислав Шешел врати овде да би завео ред својим ставом, својим достојанством, за ове ништаријске творевине, тзв. демократске, да наметне ред у ову несрећну Србију. Ја верујем да ће се то десити и да ћемо поздравити Војислава Шешелу онако како то доликује не данашњој Србији каква јесте, него каква треба да буде.

Некадашњи министар спољних послова СРЈ Владислав Јовановић Оптужница против Војислава Шешелу се заснива на вербалним деликтима, а то у демократским друштвима није кривично дело, већ само у диктаторским. Све ове друге оптужбе су се показале недоказаним и нетачним и цело суђење је једно велико натезање, огроман вештачки напор да се дође до било каквих чињеница не би ли он био осуђен, макар на минималну казну затвора. И то се није могло доказати. И онда су прибегли разним притисцима, као што

се види из ових последњих натезања, са циљем да господина Шешелу испровоцирају, да га наведу на неки непромишљен поступак и да га после удаље са суђења.

То су опасности које предстоје, још су они од почетка покушавали да га испровоцирају разним предлозима о суђењу у присуству адвоката итд. Дужина трајања, односно задржавања у притвору, је нешто што превазилази све могуће и дозвољене норме и међународног и националних права, јер се нико не може четири или пет година држати у притвору, а да му не буде суђено, то је против права из Пакта о људским, грађанским и политичким правима. Поставља се питање да ли га желе пустити или не. Пустите га једино ако процене, на основу мишљења тудора суда, да његов повратак у земљу неће бити политички штетан за неке друге гарнитуре, у супротном, још ће га држати у притвору. Ситуација је скоро доведена до бесмисла и све више се показује да је то политичко суђење, да нема никакву кривичноправну основу, ни позадину, и да је Шешел потпуно, кривичноправно, невин и држе га тамо искључиво из политичких разлога. То је и Карла дел Понте у својој књизи рекла када је оптужница била писана и када је први политички човек ове земље рекао „узмите га и немојте нам га враћати”, што је катастрофално за сваког политичара кад може тако нешто да изјави у вези са својим грађанином, па било ко да је он и било по каквом основу да се налази пред тим судом

Председник Управног одбора Удружења „Слобода” др Урош Шуваковић: Уколико др Војислав Шешел успе да жив дочека крај суђења, он ће се ускоро вратити слободан у Србију.

Шест година утамничења др Војислава Шешелу у илегалном казамату у Шевенингену показало је свима који имају чуло вида, чуло слуха и просечно развијене мождане функције, да је та установа противправна, утемељена на неправди и заснована на једној сврси – да Србе прогласи кривима за злочине које су други починили. И да се одмах разумемо: ти други нису бивши југословенски држављани. Наравно, не могу се од злочина амнестирати ни они који су их непосредно спроводили, који су вршили, на пример, етничко чишћење Срба из Крајине, али се мора ради истине и ради историје спознати проста чињеница да су за рат, и злочине који су у њему почињени, одговорни пре свих они који су извршили празлочин, а то је разбијање Југославије. Разбијање Југославије је узроковало избијање страшног и крвавог грађанског рата, са многим жртвама, а за тај злочин одговорне су владе САД, Немачке, Аустрије и Ватикан. И то је представљало кршење свих норми међународног права. И разбијање Југославије је било кршење Завршног акта из Хелсинкија, који је гарантовао неповредивост граница у Европи, и то је представљало злочин против мира. Али, за дивно чудо, приликом оснивања тзв. Хашког трибунала њему у надлежност нису стављени злочини против мира.

Не мислим да је то случајно, јер да је поступљено обратном, ни Клинтон, ни Гешнер, ни Мок не би могли да избегну утврђивање сопствене одговорности. У Хагу је за њих пре било место, него за Слободана Милошевића или Војислава Шешелу. Хаг је створен да изврши ревизију историје – да жртве прогласи кривима, а да злочинце представи као миротворце. Такву своју мисију он консеквентно спроводи. Па и у српској јавности се у речник увукла фраза „распад Југославије”, а не разбијање Југославије, као да је то био неки природан, аутономан процес, а не процес вештачки индикован и најдиректније вођен од стране највећих сила. Најпре је Слободан Милошевић обесмислио тзв. Хашки трибунал. Приказао га је као суд неправде и као суд који живи од производње лажних сведока кроз лажне иска-

Проф. др Коста Чавошки: То што Шешел већ шесту годину чами у хашком затвору представља срамоту не само за оне који су га оптужили и који га држе у затвору, већ и за нашу свеколику јавност која, нажалост, све ово мирно подноси, уместо да најодлучније протестује.

Његова најбитнија права су нарушена тако што није организовано суђење у разумном и брзом року, него је намерно одуговлачено, не би ли се он исцрпео и обесхрабрио. У томе, на срећу, нису успели и др Војислав Шешел, што свако може да примети, брани се изванредно, пун самопоуздања и вере у властиту способност и некакву правду. Ја се, нажалост, бојим да је тај суд, који представља најпоганије изругивање праву и правди, на све спреман. Суђење Шешелу, без икаквог ваљаног разлога, прекинуто је у тренутку када је тужилац имао на располагању само још око седам часова за испитивање својих сведока. Највероватније да су судије, и то већина судија, изузев председавајућег, решиле да узму један предак, да размисле како ће даље и да, евентуално, са одговарајућег места приме упутства шта да чине. И то је разлог што је ово суђење прекинуто а да уопште није наговештено када ће оно бити настављено. То је све разлог због којег са жалошћу можемо да констатујемо да се тај срамни процес наставља, али у вери да ће Шешел истрајати и успети да осветла образ и себи и свима нама.

зе. Заправо, у Хагу је све лажно, изузев жртва. Једна од њих је био и Слободан Милошевић. Нису могли да га осуде уз помоћ лажи које су производили пет и по година, па су га стога убили на начин одбијања да му омогуће лечење. Војислав Шешел је наставио тамо где је Милошевић био прекинут. Снагом истине демаскирао је лажне сведоке и њихове лажне исказе, показао какво је право лице тзв. Тужилаштва, довео тзв. судско веће у незамисливу ситуацију да једино што може јесте – да га ослободе. И када су видели „да је враг однео шалу“, непуних седам сати пред крај тужилачког случаја, одлучили су се за прекид суђења. Тиме су дали time out тзв. Тужилаштву да се опорави од удараца које им је Шешел нанео и да покушају да пронађу барем једног лажног сведока који ће деловати колико-толико убедљиво. Бојим се, међутим, шта ће учинити уколико га не пронађу.

Некадашњи министар иностраних послова Живадин Јовановић: Чињеница да је толико година држан у затвору без икаквог суђења само потврђује политички карактер тог трибунала и прекид суђења по захтеву Тужилаштва потврђује да је читава та институција на мукама, јер ништа није доказала, нити може да докаже. Тако да нема доказа. Нисмо видели доказе против Војислава Шешела, нити верујем да су у изгледу било какви докази да се он прогласи кривим, али с друге стране, патрони те институције нису вољни да признају фијаско и да човека против кога немају доказа пусти на слободу.

Слободан Јарчевић, Влада Републике Српске Крајине у прогонству: Дух Запада је непромењен – какав је био у прошлим столећима такав је и данас. Његова недела су била: истребљење народа, претварање људи у робове, пљачкање туђе имовине, присвајање културне баштине других цивилизација и отимање територија. Сва та недела, мање уочљиво, спроводи и данас. Запад је ово своје умножено злочинство усмерио на Србе и српске земље. Не користи се концентрационим логорима смрти, као у Другом светском рату, али је створио огроман логор – у који је сместио све српске етничке земље. Део тих земаља је тровао радиоактивним отпадом и хемијским отровима, на деловима тих земаља ствара нове нације: Македонце, Црногорце, Бошњаке... а на делу тих земаља покушава да створи и нове државе: „Косово“ и „Војводину“.

Да би сва ова злочинства (злочин геноцида над Србима) оправдао, Запад је, уз помоћ српских издајника у државном и интелектуалном миљеу, позатварао српске родољубиве државнике и генерале, те им суди у злогласном Хашком трибуналу.

У оваквом смртном загрљају Запада, председник Српске радикалне странке, проф. др Војислав Шешел, свестан да

Трибунал не поступа по правди и правичности, одлучио је да жртвује и свој живот – да би, кроз судски поступак, показао да је дух Запада злочиначки, онакав каквог га знамо из прошлих столећа. Он је већ успео да победи ту хашку аждају и његови докази ће, у будућности, као оштри мачеви, исећи лажну слику Запада и слику његове лажне демократије.

Западним идеолозима је јасно да је проф. др Војислав Шешел у Хагу с непобедивим мачем у руци, па су га се грдно уплашили. Преостало им је да му онемогуће враћање у политички живот у Србији и да разоре његову најродољубивију и најмасовнију политичку групацију у српским земљама – Српску радикалну странку. Међу најближим сарадницима др Шешела успели су да пронађу групу издајника, који су, на запрепашћење милиона Срба, вероватно узевши Јудине златнике, издали и српски народ, и српске државе и грађане Србије – без обзира којем народу припадају и коју веру исповедају.

Поред свих ових злодела, проф. др Војислав Шешел није клонуо духом – он је непоколебљив и уверен да ће српски народ и српске државе победити и ово ново зло Запада. А ми радикали ћемо следити политички и државни програм др Шешела и одржаћемо Српску радикалну странку и, помоћу ње, створићемо јединствени национални и државни покрет, који ће успети да се ослободи и нове колонијалне политике Запада над српским земљама и наших издајника – без обзира што ће Покрет до циља стићи трновитим путем.

Покрет ће извојевати, демократским и научним средствима, величанствену победу, јер је на његовом челу проф. др Војислав Шешел.

Р. В. С.

Двоструки стандарди „међународне заједнице” (I)
 текст је преузет са сајта „Фонд стратешке културе www.fondsk.ru”

Војислав Шешељ и „албански фактор”

Пише: Ана Филомонова

Судски процес у Међународном трибуналу за бившу Југославију (МТБЈ) над лидером Српске радикалне странке Војиславом Шешељем, поново баца изазов међународном праву, јер у склопу неуспеха процеса против лидера српских радикала Трибунал покушава да против њега подигне још једну оптужницу, и то за „непоштовање суда”. Већ пет месеци траје забрана Трибунала Војиславу Шешељу да комуницира са својим правним саветницима. Због тога је Шешељ одустао од своје одбране. Као одговор Трибунал је изразио убеђење да ће то „значајно скратити процес”. Тужилаштву је остало формално још само 18 радних сати за изношење доказа, док ће за изрицање пресуде Трибуналу бити потребно још неколико месеци.

Прекид процеса изазвала је изјава неког „заштићеног сведока” да му наводно, прете Шешељеви људи. У ствари, све је супротно: користећи најразличитија средства, Међународни трибунал за бившу Југославију врши притисак и спречава да пред Судом наступе они који би сведочили као сведоци Шешељевој одбране. Председник судског Већа Жан Клод Антонети наредио је да се „предмет настави”, иако су читаве недеље судска заседања у предмету Шешеља настављена без било каквих објашњења с тим у вези.

Судски предмет В. Шешеља у МТБЈ од самог почетка прате „процедуралне тешкоће”. У стварности читава „бригада Тужилаштва Трибунала” мучи се над оптужницом коју је против Шешеља потписала Карла дел Понте, а која има такве импресивне тачке као што су „регрутовање, наоружавање и слање у зону борбених дејстава добровољаца Српске радикалне странке; контрола и учешће у прогањању, истребљивању, вишеструка убиства, хапшења, мучења; пљачке Хрвата и муслимана у Хрватској и Босни и Херцеговини, као и насилно пресељавање Хрвата из села Хртковци (Војводина) 1992. године”. Ипак, без обзира на све напоре које је уложила оптужба и њени „високи покровитељи” антисрпске идеологије, пракса Трибунала је показала да је оптужбе против Срба, са обилем навода од којих се леђи крв у венама, много лакше написати него доказати. Случај Шешељ јасно показује политичке циљеве процеса – уклањање са политичке сцене Србије најмоћније политичке и проруски оријентисане партије. Истовремено је потпуно очигледна апсурдност да се под те циљеве подведе правни основ.

Војислав Шешељ је уверен да током вишегодишње судске расправе (лидер српских радикала добровољно је стигао у Хаг 24. фебруара 2003. године, иако процес против њега није почињао више од четири и по године) Тужилаштво није успело да било шта докаже. Информације које се чују из кулоара Трибунала потврђују Шешељевој невиности: оптужби не полази за руком да нађе основе за изрицање осуђујуће пресуде. Сведоци оптужбе су имали довољно времена,

али нису имали аргументе да докажу оптужницу, тачније да рашире мит о „удруженом злочиначком подухвату В. Шешеља”).

Једна од главних тачака оптужбе против Шешеља је – „говор мржње”. Покретање такве оптужнице у суштини је противно европској Конвенцији о заштити људских права и слобода из 1950. године, али као што је познато, Трибунал НЕ ПРИЗНАЈЕ низ европских конвенција. Фалсификовани судски процес у Хашком трибуналу над Војиславом Шешељем класичан је пример примене двоструких стандарда. Главно што избија на површину у овом процесу јесте намера одређених западних кругова и садашњих либералних власти у Србији да уклоне лидера партије која наступа као савезник Русије на Балкану.

Званични Београд и сви ресурси средстава јавног информисања који се налазе под његовом контролом пожурили су да Шешеља и све остале Србе који су се добровољно предали или су изручени Трибуналу, ставе на листу „ратних злочинаца”, без обзира што су од самог почетка рада Трибунала познате чињенице застрашивања и поткупљивања сведока, што говори о политичкој утемељености оптужнице. Током читавог рада Хашког трибунала српска либерална елита је подржавала оптужницу, за разлику од албанске, хрватске и муслиманске стране, које су, не обазирјући се ни на шта, жестоко браниле своје.

И Хашки трибунал је подржао све стране осим српске. На слободу су пуштене такве одиозне личности као што је

Рамуш Харадинај (без обзира на доказе које је Србија доставила за 108 тачака оптужнице, за убиство девет од укупно десет сведока, као и на „изненадну погибију” последњег заштићеног сведока оптужбе) и Насер Орић (без обзира на прикупљену и документовану оптужујућу основу). Навођење оваквих примера „снисходљивости” Трибунала према свима осим према Србима, може се и даље наставити. **Међународни трибунал за бившу Југославију шаље свету поруку: за Србе правде и праведности на Западу нема!**

Посебну наклоност Трибунала уживају Албанци. Зато и није случајно да је управо „албански фактор” одавно постао проверени инструмент западних структура на југу Балканског полуострва.

Од краја 2008. године све више скреће на себе пажњу скандал везан за вађење, трговину и трансплантацију људских органа. Истраживање које је извршио „Америкен кроникл” показало је да се операције вађења органа врше пре свега на Косову и Метохији, у Албанији, Босни и Херцеговини и Македонији. Извађени људски органи се упућују и продају по Немачкој, скандинавским земљама, САД, Израелу, Великој Британији. Како се у истраживању наводи, лекари из Израела, Турске, Бразила и Филипина, „пустоше Балкан у потрази за органима”.

Утврђена је чињеница је да је током 2001. године на Универзитетској клиници у Јерусалиму код 60 пацијената успешно извршено пресађивања бубрега „добијених од непознатих донатора”. Многи Израелци путују у источну Европу пратећи израелске лекаре с циљем вођења преговора са локалним предузетницима о оснивању клиника. У том извештају се наводе подаци о куповини људских органа од стране „имућних Арапа и Израелаца”.

У извештају Америчке организације за здравствену заштиту, у децембру 2007. године Македонија, Косово и Метохија, Албанија и Бугарска су означене као „земље хиру-

шког туризма за прикупљање органа”. Новембра 2008. године ухапшени су лекари приштајне клинике „Медикус”, као и израелски држављанин Моше Харел, који су оптужени за незакониту трансплантацију органа¹⁾. Лондонски „Гардијан” је објавио репортажу о породици Катухи која живи у „жутој кући” недалеко од албанског града Бурел, где се, како се наводи, налазила нелегална клиника. По налогу Карле дел Понте стручњаци ОУН извршили су истрагу. У кући су пронађени трагови крви, медицинска опрема и материјал. „Ти докази указују на вађење органа у тој кући” – каже бивши шеф одељења УНМИК-а за судску медицину Хозе Пабло Бараибар. Тужилаштво такође располаже сведочењима 8 људи, међу којима су и оперативци укључени у „рад”, као и они који су присуствовали хирушким операцијама, возач, који је тврдио да су са Косова у ту кућу довозили мале групе српских војника, а „затим је превозио карактеристичне пакете на аеродром у Тирану, одакле су их авионима отпремали за Турску”. Ипак, српском тужилаштву приступ у тај објект био је забрањен²⁾.

Бивши косовски премијер, Рамуш Харадинај, позабавио се сакривањем доказа о криминалном вађењу и трговини органима Срба киднапованих на Косову и Метохији када је посетио албанског премијера Салија Беришу одмах по саопштењу у албанским средствима јавног информисања о посети српског тужиоца Владимира Вукчевића Тирану. Током своје посете Харадинај се сусрео са принцем Леком Зогуом, са којим је по линији супруге у рођачким односима. Према неким подацима, Харадинај је вршио притисак на Зогуа не би ли овај са своје стране убедио албанског премијера да нареди службама безбедности да униште сву документацију која се односи на киднаповања, пребацивања и убиства Срба на територији Албаније, са чиме Харадинај може бити директно повезан. На основу података српског Тужилаштва за ратне злочине, Харадинај је после 1999. године често посећивао Албанију (готово сваке недеље) и лично организовао одвожење Срба у напуштени рудник у месту Крума на Косову. Постоје и информације о томе да су већ у том руднику Србе мучили, вадили органе и убијали. У другој половини септембра, албанског премијера такође су посетили Хашим Тачи, Хафер Халити, генерали Сами Љуштаку и Сулејман Селими. После посете Албанији Владимира Вукчевића, новембра 2008. године, „Министарство правде” Албаније је одбило било какву сарадњу са српском страном.

Карла дел Понте, у својој књизи „Лов, ја и ратни злочинци”, тврди да су у периоду од 1999. до 2001. године терористи „Ослободилачке војске Косова”, по наређењу својих команданата, који су касније постали политички лидери Косова, киднаповали грађане српске, ромске и албанске националности, пребацивали их на територију Албаније, држали их на територији општине Тропоја, Кукс и у руднику Дева, где су их мучили, изживљавали се над њима и вадили органе с циљем даље продаје. Болнице и санаторијуми у Бајрам Цумију, неуропсихијатријска болница у Бурелу и приватна клиника код Тропоје, дати су на располагање терористима ОВК ради лечења у Албанији. **Тужилаштво за ратне злочине Србије располаже информацијама да су приходи на рачунима оних који су финансирали ОВК, владу „Републике Косово у прогонству”, формације „добровољаца косовских Албанаца”, расли на рачун трговине људским органима³⁾.**

Напомене:

* Наредна „правна формулација” Трибунала, која се појавила као последица немогућности утврђивања и доказивања индивидуалне кривице: за учешће у тзв. „заједничком злочиначком подухвату” може се оптужити било који Србин док се у односу на друге националности иста одредба не односи.

- 1) „Политика” од 24. децембра 2008. г. // <http://www.politika.rs/ru-brike/tema-dana/Hirushki-turizam.rs>.
- 2) „Политика” од 24. децембра 2008. г. // <http://www.politika.rs/ru-brike/tema-dana/Marshruta-Kosovo-Burelj-Tirana-Turska.rs>.
- 3) „Политика” од 24. децембра 2008. г. // <http://www.politika.rs/ru-brike/tema-dana/Tajne-Haradinajeve-posete-Albaniji.rs>.

Одбрана идеје Велике Србије у хашком процесу против Војислава Шешеља

Политичка доследност

Пише: др Бранко Надовеца

За разлику од свих који тврде да српски народ није за идеју Велике Србије, било да је реч о хашким оптуженицима или јавним мњењу у Србији, др Војислав Шешељ брани концепт Велике Србије, и то свој оригинални пројекат, а то је: Србија до линије Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица. Он је ту идеју уградио не само у своју личну идеологију српског национализма, већ у СРС, која делује од фебруара 1991. године и чији је он председник.

Уочи одласка пред Хашки трибунал, на митингу 23. фебруара 2003. године, В. Шешељ је у свом говору истакао следеће: „Идем да заступам јединствену српску државу, српску државотворну идеју. Идем да пркосим, да кажем да српски народ никад неће одустати од ослобађања српског Дубровника, српске Далмације, српске Лике, српске Баније, српског Кордуна, српске Славоније, српске Барање, српске Босне, српске Херцеговине, српског Косова и српске Метохије. Имали смо, ми Срби, кроз историју, и много опаснијих непријатеља од Американаца и њихових савезника. Издржали смо ми и турску окупацију и неколико немачких окупација, издржаћемо ми и ову америчку окупациону управу коју предводе Ђинђић и Коштуница, и ови окупатори ће морати ускоро да оду, а српски издајници ће пред суд сопственог народа.“¹⁾

В. Шешељ је говор завршио речима: „Живела Велика Србија!“

Експерти су Слободана Милошевића бранили од идеје Велике Србије, док је В. Шешељ пошао у супротном правцу. Напао је политику Запада, пре свега САД и ЕУ, да води антисрпску политику не због Велике Србије и режима С. Милошевића, већ због циља који је потпуно уништење српског народа и државе, пре свега зато што их сматрају експонентима Русије на Балкану.

В. Шешељ је као сведок одбране С. Милошевића у Хашком трибуналу бранио идеју Велике Србије као своју оригиналну, и идеју своје странке:

„Сведок Војислав Шешељ: Ја бих вам само рекао што се тиче осталих политичких партија, на пример, Социјалистичка партија господина Милошевића не само да се никада није залагала за Велику Србију, него је увек искључиво била за Југославију. Српска демократска странка Републике Српске и Српска демократска странка Крајине такође су биле искључиво за Југославију, а касније за савез српских земаља, када је очигледно било да Југославија не може опстати. Веома је битно да овде нагласим да је искључиво Српска радикална странка од почетка била за Велику Србију, да је једина за Велику Србију и да концепт Велике Србије представља смисао постојања Српске радикалне странке. Када би случајно негде у будућности, не дај Боже, Српска радикална странка напустила концепт Велике Србије, не би више било апсолутно никаквог разлога за њено постојање.“²⁾

С. Милошевић се у почетку југословенске кризе залагао за опстанак Југославије као равноправне државе југословенских народа, мањина и етничких група, са преуређеним економским односима. Касније, када се Југославија распала, а ЕУ и САД признали Хрватску и Босну и Херцеговину као независне државе, залагао се за конститутивност српског

народа у њима, а не да српски народ буде национална мањина, што је Дејтонским споразумом за Босну постигнуто, а у Хрватској није.

Идеологија Велике Србије не угрожава ниједан други народ, мањину или етничку групу, поготову не муслимане. В. Шешељ у сведочењу истиче: „Српска радикална странка је направила географску карту Велике Србије. Из те географске карте коју смо безброј пута објавили на насловној страни или на колор полеђини нашег листа 'Велика Србија', види се да је западна граница Велике Србије на линији Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица. Та карта Велике Србије не садржи само територије где је српско православно становништво у већини. Та карта садржи многе територије где су Хрвати, муслимани и Македонци у већини. Када би ми имали идеју да све који у том тренутку за себе кажу да нису Срби, отерамо, то би био егзодус десет милиона људи и то је бесмислица. Друго, 1990. године, у време када се већ усијавала југословенска криза, ја пишем писмо Србима исламске вероисповести, јавно, отворено писмо, које је више пута публиковано, где говорим: 'Браћо муслимани, не дајте да вас опет преваре као што су вас преварили у Првом и Другом светском рату. Да будете оруђе у туђим рукама против своје православне браће. Не дозволите да нас раздијелу, поделе и закрве међусобно'. То је објављено у мојим књигама, то је објављено у штампи, то се може имати на располагању овде...“³⁾

Хашки трибунал је за експерта оптужбе против В. Шешеља за идеју Велике Србије ангажовао Француза југословенског порекла, Ива Томића, запосленог у војној установи, а не на институту или факултету, без икакве значајне научне биографије и библиографије. Ваљда су тако хтели да изненаде В. Шешеља.

У свом елаборату, Ив Томић за идеју о Великој Србији везује готово све значајније српске државнике и научнике из новије српске историје. За њега су носиоци великосрпске идеје и Вук Караџић и Илија Гарашанин. Они су, као и Никола Пашић касније, тражили уједињење српског народа на његовим етничким просторима на Балкану, а не уништење других народа, и то на развалинама Отоманске и Хабзбур-

шке империје. Затим напада Српски културни клуб и реферат Васе Чубриловића. Посебно је карактеристично његово непознавање српског четничког покрета у Другом светском рату, коме приписује „праксу етничког чишћења”, не улазећи у чињенице да су четници буквално бранили српски народ од геноцида, поготову у тзв. НДХ, а не да су стварали Велику Србију на идеји Стевана Мољевића. Осим тога, четнички покрет је идеолошки био хетероген, а не хомоген, са различитом улогом и одговорношћу на разним местима где је живео српски народ. Затим укратко анализира политичку каријеру В. Шешелја и деловање СРС од 1991. до 1995. и њен „двосмислен” однос са Социјалистичком партијом Србије и С. Милошевићем.

„У јесен 1995. године, када су територије које су неколико година биле под контролом српских власти пале под контролу хрватских и хрватско-босанских снага, Војислав Шешел је оптужио Слободана Милошевића за издају Срба у Републици Српској Крајини и Републици Српској. Заложо се за 'рушење издајничког режима Слободана Милошевића' као начин да се одбране српски национални интереси.”⁴⁾

Ив Томић као експерт Хашког трибунала, то јест Тужилаштва тог суда, на основу свог површног, понегде и нетачног, елабората закључује да је В. Шешел следбеник и носилац идеје Велике Србије у смислу заузимања несрпских територија и етничког чишћења Хрвата и муслимана и да је то наводно узрок за избијања рата у Хрватској, Босни и Херцеговини и етничког чишћења Хрвата из Војводине.

„Током тог периода многи интелектуалци допринели су формулисању пројекта за уједињење свих Срба у исту државу. Почевши од 1983-84, Војислав Шешел је предлагао измену унутрашњих граница у Југославији, при чему би се увећала територија Републике Србије. У потоњим годинама он ће наставити да образлаже овај свој политички пројекат стварања Велике Србије. Он је свој програм заправо елаборирао много пре увођења политичког плурализма 1990. и доласка на власт Хрватске демократске заједнице (ХДЗ) Фране Туђмана те године. Туђманова политика, која уопште није била повољна за хрватске Србе, послужиле као оправдање за војно ангажовање странке Војислава Шешелја.”⁵⁾

Расправа В. Шешелја и Ива Томића пред Хашким судом одржавана је од 5. фебруара 2008. године.

И. Томић је рекао за делатност СРС 1993, по сукобу са С. Милошевићем око Венс-Овеновог плана: СРС се бори за „...успоставу слободне, независне и пре свега демократске српске државе која ће у свом саставу обухватати све српске земље на просторима бивше Југославије”. Затим је В. Шешел довео у питање стручност И. Томића, поготову његово знање и познавање нове српске историје. И. Томић се усредредио на период 1991-1995, а В. Шешел је у одбрани истакао да пројекат Велике Србије потиче још од 1683. године, преко Ђурђа Бранковића, затим Арсенија Гаговића, Стратимировића, помињући му периоду под именом „Велика Србија”. У дебати о Ернесту Денију В. Шешел истиче да је Дени у територију Велике Србије укључивао све јужнословенске територије осим Бугарске. Дакле, све територије где живе Срби, Хрвати, Словенци.”⁶⁾ А И. Томић наводи да је то првенствено југословенски програм. В. Шешел је истакао да је у периоду Првог светског рата пропуштена

идеја стварања Велике Србије која је имала подршку савезника, а И. Томић је инсистирао на југословенском програму и уједињењу у вези с тиме.

Затим се прешло на расправу о српској средњовековној историји. И. Томић је наводио дело В. Ђуровића о историји Срба. В. Шешел је истакао: „Ја покушавам да апсолутно побием тезу вештака да су Срби православни, а Хрвати католици. Ја покушавам кроз ову расправу показати да је пре Светог Саве огромна већина Срба припадала римској цркви, да су били римокатолици”⁷⁾ и да је то важно за његов концепт Велике Србије. Истиче да пре доласка Турака није било сукоба између католика и православца. Затим истиче да су „сви штокавци Срби”. Затим се прешло на расправу о историји Краљевине Југославије, Српском културном клубу, улози четника Драже Михаиловића у Другом светском рату, муслиманским жртвама. В. Шешел истиче: „Је ли очигледно из мојих јавних наступа да мене у принципу много и не интересује како се ко декларише? Да ја све штокавце католике сматрам Србима и све штокавце муслимане сматрам Србима”⁸⁾

В. Шешел И. Томића као вештака оцењује као „некомпетентног, нестручног, необјективног, и врло пристрасног” и да је „гори од Обершала”.

И. Томић у оптужби истиче да Шешел не размишља „о оној Хрватској која се налази иза линије Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица, њега не занима шта ће са тим делом Хрватске бити. Да ли ће то припасти Италији ... њега занима овај други део”⁹⁾ Или да „1991. и 1992. године он говори о размени становништва, Хрвата из Србије и Срба из Хрватске” наводећи наступ у Скупштини 1. априла 1992, где В. Шешел то истиче као меру реторзије, правно дозвољену.

В. Шешел, дакле, негира И. Томића као вештака, истичући да је „...доставио пет чланака господина Томића из којих се види да је он идеолошки острашћени противник Српске радикалне странке чији сам ја још увек председник”¹⁰⁾ и да је ангажован „у процесу разбијања Југославије, у процесу разбијања Србије” преко француског удружења за проучавање Балкана.

В. Шешел је истакао да је до идеје и идеологије Велике Србије дошао постепеним путем, као дисидент, затим проучавајући обимну научну литературу из историје, лингвистике и других друштвених наука. То је пројекат и процес који траје. Оно за што га терети Хашки трибунал, да је учествовао у удруженом злочиначком подухвату заједно са осталим српским политичким и војним челницима, не одговара истини.

„Оптужница обилује фрагментима који ми приписују залагање за Велику Србију и инсистирање на Великој Србији, а онда то моје залагање доводе у везу са конкретним злочинима. То само показује да Тужилаштво не разуме концепт Велике Србије. Не зна о чему се ту ради. Господо судије, ви сте се до сада могли уверити, нико од других који су овде оптуживани није могао бити оптужен за Велику Србију осим мене. Нико у српској јавности се не залаже за Велику Србију осим Српске радикалне странке. То је наша партијска идеологија. Ја сам модерни креатор те идеологије, а то није нова идеологија. Та идеологија је укорењена у протеклих више од 300 година. Та идеологија подразумева јединство свих Срба.”¹¹⁾

Напомене:

- 1) Др Војислав Шешел – Пети отаџбински конгрес, Београд 2006, стр. 997
- 2) Др Војислав Шешел – Сведок одбране Слободана Милошевића у Хашком процесу, Београд 2005, стр. 117
- 3) Исто, стр. 305-306
- 4) Ив Томић – Идеологија Велике Србије у XIX и XX веку, Хаг, Холандија 2006, стр. 87

- 5) Исто, стр. 93
- 6) Расправа 5. фебруара 2008, стр. 44
- 7) Расправа 6. фебруара 2008, стр. 10
- 8) Исто, стр. 51
- 9) Расправа 30. јануара 2008, стр. 25
- 10) Расправа 29. јануара 2008, стр. 2
- 11) Уводна расправа, стр. 14

Текст је преузет са сајта „Фонд стратешке културе www.fondsk.ru”

Фијаско процеса против др Шешелја

Пише Александар Мезјајев

Судски процес против лидера Српске радикалне странке пред Међународним трибуналом за бившу Југославију (МТБЈ) траје већ годину дана, али Тужилаштво није успело да поднесе ниједан битан доказ кривице оптуженог. То да је процес пропао било је јасно много пре него што је почео.

Прво, процес није могао да почне скоро пет година, а разлог – одсуство доказа Шешелјеве кривице. Тужилаштво је чинило невероватне напоре да би одуговлачило почетак судског процеса. Кршењем норми међународног права и Статута самог МТБЈ, у почетку је Војиславу Шешелју био наметнут један, а онда и други адвокат. Тек тридесетог дана штрајка глађу, у који је В. Шешелј ступио у знак протеста против кршења својих права, Жалбено веће је укинуло одлуку о принудном наметању адвоката. Затим је Тужилаштво почело са захтевима о измени оптужнице (укупно три пута). Следећи покушај био је да се предмет против В. Шешелја обједини са предметима других оптужених. Последња досетка Тужилаштва била је смена главног тужиоца у предмету. На тај начин, Тужилаштво је признало да није било спремно за почетак процеса и након пет година од хапшења оптуженог!

Друго, В. Шешелј је захтевао да се размотри питање легалности саме оптужнице против њега, узимајући у обзир скандалозно признање Карле дел Понте у њеној књизи „Лов, ја и ратни злочинци“. У својој књизи бивши тужилац МТБЈ говори да је приликом сусрета са тадашњим премијером Србије Зораном Ђинђићем овај замолио: „Узмите Шешелја и не враћајте га“. Међутим, уместо да обави озбиљну истрагу, судско веће је одлучило да „захтев врати оптуженом“ позивајући се на „неодређеност“ Шешелјевих тврдњи.

Треће, још пре почетка процеса В. Шешелј је поднео доказе да је, покушавајући да спаси ситуацију, Тужилаштво вршило притисак на сведоке у циљу њихове принуде да дају лажне исказе против њега. Шешелјеви докази били су непобитни: сами сведоци су под заклетвом давали изјаве о томе пред различитим судовима у Србији. Али суд је поново показао да је саучесник кривичних радњи Тужилаштва и донео је одлуку да се „прво одржи судски процес, а затим реши питање оптужби које је покренуо Шешелј“.

Судски процес почео је пре скоро годину и по дана, 7. октобра 2007. године, само Тужилаштво није успело да нађе сведоке који би доказали Шешелјеву кривицу. Најпре су сведоци, који су на питања Тужилаштва лако одговарали, почели да „падају“ један за другим током Шешелјевих унакрсних испитивања. Видећи да ради у празно, Тужилаштво је затим почело да изводи само заштићене сведоке, који су сведочили под псеудонимом и са промененим гласом. Али

када ни то није помогло, почели су да одржавају судска заседања иза затворених врата. Тужилаштво је покушало да одуговлачи процес чак и истицањем захтева о изузећу једног од судија. Тако је и нађен сведок Исак Гаши у чијем је испитивању пре много година учествовао дански судија Хархоф, који је у то време био активиста локалног Хелсиншког одбора. Наравно, такав неоснован захтев је одбачен, али то је омогућило да се за неко време заустави процес.

Неуспех процеса апсолутно је очигледан. Недељама Тужилаштво није могло да нађе ниједног, чак ни лажног сведока, и почело је да попуњава судска заседања приказивањем видео снимака са Шешелјевим говорима. Такве биоскопске пројекције Тужилаштво је показивало укупно месец дана судских заседања. Тако нешто није било ни на процесу против Слободана Милошевића, на којем су пропагандни филмови Би-Би-Сија представљани као „докази“, али њихово приказивање није трајало месец дана. Међутим, када су у Шешелјевом „предмету“ завршене биоскопске представе, суд је почео да заказује заседања, не сваке неде-

ље, већ сваке друге, да би спасао Тужилаштво од очигледне срамоте због одсуства било каквих доказа. То је још једном показало да је суд део оптужбе, будући да би сваки независни суд у сличној ситуацији једноставно морао да прекине судски процес.

Догађаји последњих недеља до темеља су срушили део процеса који води Тужилаштво. Сведок Н. Стојановић изјавио је директно у сали судског заседања да га је Тужилаштво приморавало на давање лажних исказа против Шешеља, а да он жели да се појави као сведок његове одбране. Другог сведока, који је такође одбио да буде сведок Тужилаштва – Ј. Петковића, 11. септембра, Хашки трибунал је осудио на четири месеца затвора због исто такве жеље да буде сведок одбране, а не оптужбе. председавајући судија Жан Клод Антонети (Француска) изјавио је: „Сведоци МТБЈ су сведоци не страна у процесу, већ сведоци истине”. Ово су, ипак, само лепе речи које прикривају ружну реалност.

Изводе се покушаји да се одбрана В. Шешеља разори изнутра. Тако су два бивша висока функционера Српске радикалне странке – Томислав Николић и Александар Вучић напустили странку, али претходно „напакостивши” В. Шешељу. А. Вучић је, наводно, кривицом Шешељевог јавно открио име једног заштићеног сведока, а Т. Николић је, наводно, добијао од Шешеља налоге који се односе на руковођење странком. Овакве оптужбе формално могу послужити као основ за лишавање Шешеља права на самосталну одбрану и наметање адвоката. Ипак, Тужилаштво вероватно неће ризиковати да позове Николића и испита га у својству сведока. МТБЈ нема других доказа и не може их имати – ради се о телефонским разговорима који се нису могли прислушквати!

У оваквој ситуацији Трибунал тражи излаз из ћорсокака у који је сам себе довео (подизањем оптужнице коју не може да докаже). За такав излаз пише се следећи сценарио.

Тужилаштво је поново захтевало да се Шешељу одреди адвокат, а док се то питање не реши, да се процес још једном заустави. (Формалан повод за овај захтев била је тврдња да Шешељ, налазећи се у затвору већ шест година, преноси у јавност поверљиве информације о личности заштићених сведока). За сада судско веће разматра овај захтев. Да би се спасао од потпуне пропасти, Трибунал поново може Шешељу одредити адвоката. Шешељ је изјавио да ће у случају такве одлуке опет ступити у штрајк глађу и борити се за своје право да се сам брани, чак и по цену сопственог живота. Лишавање живота В. Шешеља на тај начин веома би одговарало МТБЈ, што је у постојећим околностима за њега, можда, најбоља варијанта. Нису искључени и други начини, већ испробани у Хашком трибуналу (манипулисање са лековима, као са Милошевићем, одбијање хитне медицинске помоћи, као са С. Ковачевићем, или имитација самоубиства, као са М. Бабићем).

Дакле, очигледно је да ни суд ни Тужилаштво не могу даље водити процес против В. Шешеља: за осуду нема доказа, ослобађање од оптужбе није могуће из политичких разлога – ослобађање од оптужбе Војислава Шешеља значило би довођење на власт за Запад најстрашнијег председника Србије. Постојећа ситуација је озбиљна опасност за оптуженог. Пракса МТБЈ је показала – што је одбрана успешнија, тиме оптужени има мање шансе да остане жив.

Сада је важно саопштити читавом свету: постојеће околности у Хашком трибуналу доводе у опасност живот Војислава Шешеља. И потребно је предузети све напоре да се не би дозволило Трибуналу да опет извести о томе да је оптужени „нађен мртав у својој ћелији”.

Напомена: Текст је написан пре последњих дешавања у Хашком трибуналу и прекида суђења др Војислава Шешељу.

(Аутор је магистар правних наука, шеф Катедре међународног права на Академији за управу у граду Казању).

Двојни стандарди у заштити људских права – случај професора Шешелја

Монтирани хашки процес

Почетком 2009. године угледни руски Фонд историјске перспективе, чији је руководилац, широм Русије позната др Наталија Нарочницкаја (по оценама многих, најпознатији живи руски историчар), је објавио књигу о проф. др Војиславу Шешелју. Књига је издата под насловом „Двојни стандарди у заштити људских права – случај професора Шешелја“. Колико су руске државне структуре, које подржавају и финансирају Фонд историјске перспективе, биле заинтересоване за издавање ове књиге, говори и податак да је слична књига, као и она о проф. др Војиславу Шешелју, издата од стране Фонда историјске перспективе, објављена још само у једном случају, поводом такозваних обојених револуција које су се спроводиле у Источној Европи и Азији од стране организација као што су Отпор, Кмара, и сличних невладиних удружења које финансира Запад. Књига о овим, у суштини, проамеричким револуцијама, је издата 2008. године под насловом „Наранцасте мреже од Београда до Бишека“ и у њој су заступљени бројни интернационални аутори, од Јеременије, Украјине до Велике Британије коју представља чувени Џон Лафленд. Књига је препуна озбиљних аналитичких текстова који анализирају ситуације у свим земљама у којима је покушан, или извршен проамерички преврат. Посебно је за наше читаоце интересантан текст о петоктобарском пучу, аутора Иљченков Пјотра.

Сличан концепт је примењен и у другом зборнику радова који је издао угледни руски фонд, зборнику радова који се бави случајем професора Шешелја и радом Хашког трибунала. Ипак, постоји једна велика разлика између ова два зборника, руски уредник, магистар историјских наука Ања Филомонова, и директор издавачког одељења Фонда историјске перспективе Елена Бондарјева су као основу књиге одредиле уводну реч професора Војислава Шешелја. Овако решење је свакако било веома добро, јер када се на руском прочитају речи професора Шешелја о грофу Безухову и његовом неустрашивом држању пред Французима који су ушли у Москву, оне добијају још већи значај, слободно се може рећи свесловенски.

Поред уводне речи професора Шешелја, после које је сваком неутралном слушаоцу било јасно да се ради о историјској одбрани, књига у издању Фонда историјске перспективе садржи и неколико текстова у вези са Хашким трибуналом које су написали аутори из више земаља.

Руски професор међународног права Александар Меџајев и експерт за Хашки суд, који је годинама пратио суђење Слободану Милошевићу, је написао два текста. Први под насловом „Међународни кривични трибунал за бившу Југославију – независни, зависни и пристрасни суд“ и други под насловом „Судски процес против професора Војислава Шешелја у Међународном трибуналу за бившу Југославију“. Ова два текста на бриљантан начин разоткривају шта је

у суштини Хашки трибунал и како се крше људска и процесна права професора Шешелја и других оптужених Срба. Мр Дејан Мировић из Србије је написао текст под насловом „Дело“ Војислава Шешелја у контексту Међународног трибунала за бившу Југославију“. Угледни француски доктор Патрик Барио је заступљен текстом „Правна фикција Међународног трибунала за бившу Југославију (МТБЈ) на фону реалности грађанског рата“.

Амерички правници Серџи и Норис су написали текст под насловом „Говор мржње – противправно поступање суда“. Магистар историјских наука Пјотр Искендеров је разоткрио двојне стандарде Хашког трибунала у тексту „Харадинај – Шешел: двојни стандарди Хашког трибунала“. Велики руски историчар и познавалац балканских прилика др Елена Гускова је приложила текст „Војислав Шешел: идеологија српског национализма“. Професор Београдског универзитета са Факултета политичких наука др Сретен Сокић је написао текст под насловом „Уместо завршне речи“.

Ипак, књига „Двојни стандарди у заштити људских права – случај професора Шешелја“ није само вредно дело у смислу разоткривања двојних стандарда Хашког трибунала и публикавања већ сада интернационално познате уводне речи професора Шешелја. Она је и доказ колико у Русији, али и у међународној јавности, познају и цене професора Шешелја. Уосталом, то најбоље доказују и следеће речи на корицама ове књиге; „Случај професора Шешелја, то је историја духовног дуела између неправог и некомпетентног суда и несаломиве воље идеалисте-интелектуалца, надахнутог вером у свој народ и у правилност изабраног животног кредата“.

Р. В. С.

Правно и политичко НАСИЉЕ

Због наводно неусвојеног Статута општине до 17. новембра 2008. године, месец дана после усвајања Статута града Београда, на деветој седници Скупштине града Београда, која ће остати забележена у скупштинским анализама по трајању (од 11. фебруара до 5. марта 2009. године, близу три дана и ноћи ефективног рада), титанском отпору Одборничке групе Српске радикалне странке и чину противправног политичког насиља београдских власти, усвојена је одлука да се у Земуну uvede принудна управа. Градоначелник Београда Драган Ђилас и београдске власти су, демонстрирајући моћ, показали да Устав и закон не значе ништа када су у питању политички циљеви. И овог пута циљ је исти, по сваку цену, па и по цену примене правног насиља, онемогућити Српску радикалну странку да, упркос вољи бирача, заједно са својим коалиционим партнерима у општини Земун врши власт.

На последњим изборима одржаним 11. маја 2008. године своје поверење бирачи у Земуну поклонили су у највећем проценту Српској радикалној странци, којој је по овом основу (израженој вољи грађана) припало чак 28 одборничких мандата у Скупштини градске општине Земун. Недостајао је само један мандат, а у Изборној комисији су тада тврдили, у врх главе стотинак гласова, за апсолутну већину од 29 у општинском парламенту који броји 57 одборника! Али, поштујући изборну вољу својих бирача, радикали су кренули у преговоре око будуће коалиције.

Цензус су прешли и освојили 24 одборничких места и изборна листа „За европски Земун – Борис Тадић“, на којој су се нашли ДС, Г 17 плус и СПО, чак три странке, које ће у Скупштини формирати два одборничка клуба.

Изборна листа „ДСС – НС – др Војислав Коштуница“ освојила је пет одборничких мандата.

После тронедељних преговора, представници Српске радикалне странке и коалиције ДСС – НС обнародовали су

свој коалициони споразум, којим су формирали већину и договорили поделу власти у Земуну, након чега је конституирана Скупштина општине 4. јуна 2008. године.

Инструкције преко мобилног

После усвајања Статута града Београда, градске општине су своје општинске статуте морале усагласити са „уставом“ Београда, како се овај општи акт често другачије зове. После јавне расправе коју је прошао кроз сва начелства и службе, предлог Статута општине Земун требало је да се усвоји најкасније до 17. новембра, тачно по истеку месец дана откако је усвојен Статут града Београда.

И тога дана је у уобичајено време и сазвана седница Скупштине градске општине Земун, али су представници опозиције већ од доласка запослених на посао били у свечаном холу у пратњи медија, који су иначе ретко и оскудно извештавали о раду земунских власти и игнорисали позиве за манифестације и акције.

Њима су се придружили и грађани, препознати као некадашњи чланови Српске радикалне странке и некадашњи општински функционери у бившим скупштинским сазивима.

У крајње напетом и неуобичајеној атмосфери, у којој су улогу водича и навигатора за медије преузели представници опозиције у Земунској скупштини, давно заказани час за одржавање седнице је пролазио. Заседала је Изборна комисија како би констатовала престанак и верификовала нове мандате. Са те седнице, на којој је, како су „очевици“ пренели, члан Комисије Наташа Анђелковић испред Српске радикалне странке гласала да се нововеденим одборницима у Скупштини не верификују мандати, ова плавуша у црвеном џемперу је наочиглед свих једноставно изнела. Живи штит, износећи је трком кроз скупштински хол, и зовући новинаре да им се придруже како би испред зграде добили изјаву, чинили су жути јуришници: Владимир Новицки, шеф Одборничке групе ДС у СО Земун и његови истомишљеници и саборци.

Анђелковићева није дала никакву изјаву, већ је, будући наводно угрожена, како су акцију симулирали споља некадашње перјанице Српске радикалне странке, а сада напредњаци (међу којима су примећени Радета Проковић, дугогодишњи секретар ОО СРС у Земуну и одборник СО Земун у више сазива, као и Милан Бојовић, чак и члан Општинског већа у периоду од 2004. до 2008. године и то испред Српске радикалне странке), брзо и ваљда из безбедносних разлога убачена у ауто којим је одвезена у непознатом правцу.

Мобилни телефони, које је отета Наташа заборавила у општини, усијали су се од позива и порука којима су јој давале инструкције са стране, изјавила је новинарима Радмила Гавриловић, члан Већа општине Земун.

Вративши се у хол, под светлошћу рефлектора утврених медија, Владимир Новицки је указивао на безаконје, чији је очигледни виновник био.

Иза затворених врата и даље је наставила са одлучивањем Општинска изборна комисија, како закон налаже, сада

са замеником члана одбегле Наташе Анђелковић, иначе присутног у истој просторији. На седници је Комисија замених шест одборничких мандата верификовала већином гласова.

Давно је превалило подне кад је Седма седница Скупштине општине Земун одржана, а да је имала већину од 33 одборника. Одборници опозиције одбили су да учествују на овој и даљим седницама Скупштине општине (реч су одржали) и најавили тужбе надлежном суду, тврдећи да Скупштина нема квалификовани кворум за одлучивање. Нови одборници којима су ОИК и Административно-мандатна комисија потврдили мандате сели су у клупе и сасвим природно и по закону дали глас новим одборницима са листе Српске радикалне странке. Оваква већина усвојила је 17. новембра у 14 :30 Статут општине Земун.

Сва објашњења везана за ову наводно нејасну ситуацију, одмах после завршетка седнице Скупштине општине, дали су председник Земунске општине Славко Јерковић, његов заменик Душко Тарбук, председник Општинске изборне комисије Бојана Видовић, председник Административно-мандатне комисије Стево Драгишић. Они су режирану кризу назвали „правним насиљем” чији је циљ преузимање, тачније преотимање власти без избора, демонстрацијом силе политичке моћи.

Од онда до наведеног усвајања Одлуке о распуштању Скупштине градске општине Земун и образовању Привременог органа градске општине Земун, од 17. новембра 2008, те до 5. марта 2009. године, општинска скупштина се састала још шест пута и усвојила одлуке о електрификацији земунских насеља, усагласила организацију општинске управе са Статутом и дала негативно мишљење на Нацрт измена и допуна Генералног плана Београда 2021, фаза II – иако свесна чињенице да ће политичко насиље у сваком тренутку кулминирати. Својом лабудовом песмом у Земуну српски радикали су отпевали „не” политичким моћницима који су тајкунима заобилазно и у најближој перспективи распродали будуштво 700 хектара батајничке равнице у такозваној „зони заштите Батајничког аеродрома”, са 300 домова, који ће без милости у новом поретку ствари бити раскућени и срушени, иако је две трећине од тог броја добило сагласност за легализацију.

Позадина безакоња, коју треба да легализује жуто-црвени политички тенк који се обрушио на Земун, објашњена је јавности и са говорнице Скупштине Србије, а план жуте алијансе да приватизује судбине и будућност недужних грађана у зони заштите аеродрома у Батајници је окупљеним грађанима разјаснио председник општине Земун Славко Јерковић са сарадницима на платоу испред месне заједнице „дан после” увођења принудне управе 6. марта.

Маратонска девета седница

О свему ономе што се паралелно, 21 дан скупштинског заседања, 10 дана седнице и више од 60 часова рада, догађало у Скупштини града Београда јавност је свакодневно и систематски дезинформисана. Тек спорадично и реда ради, добијала је прилику да дозирао и монтирано, истргнуто из контекста, чује или види другу, опозициону, критичку страну догађаја у здању на Тргу Николе Пашића. Ти фрагменти

имали су мисију да комплетирају улоге „позитиваца” и „негативаца”. Позитивци су позиција, власт и они мисле добро Београђанима, док негативци, опозиција, ометају позитивце у усрећивању грађана главног града.

Али, шта се заиста догађало у Скупштини града Београда?

Већ првог дана Девете седнице (која је у више наврата одлагана), пред одборнике је бануо папир следеће садржине: „На основу члана 14 Закона о главном граду и члана 36 Статута града Београда, обавештавам вас да је Предлог дневног реда 9. седнице Скупштине града Београда, која је сазвана за среду, 11. фебруара 2009. године у 10 часова, **измењен и допуњен...**”

Измене и допуне односиле су се на премештање тачака дневног реда, и то оних којима је седница требало да почне, трећом: предлогом Одлуке о распуштању Скупштине градске општине Земун... и четвртом: предлогом Одлуке о распуштању Скупштине градске општине Вождовац, на зачелје, а пребацивањем тачака из скраћеног поступка са допунама у хитан поступак и новим предлогом Одлуке о додатним облицима заштите трудница и породила на територији града Београда као нове треће тачке.

Председник Скупштине Александар Антић обавестио је новинаре да је „рокада” договорена како би се што пре усвојила Одлука о додатним облицима заштите трудница и породила на територији града Београда.

Целога дана су пљуштали предлози за уврштавање у дневни ред седнице: међу најважнијима, да се поводом обележавања десетогодишњице НАТО бомбардовања обнови девастиран споменик невиним жртвама на Ушћу, одборницима достави информација о изградњи моста преко Аде, метроа, обилазнице и да се о питањима од виталног значаја за живот грађана и града отвори расправа у градској кући.

Шеф Одборничке групе Српске радикалне странке **Немања Шаровић** образложио је предлог за повлачење 23. тачке дневног реда, Одлуке о распуштању Скупштине градске општине Земун... аргументујући разлоге за непостојање околности, услова и законских услова за њено усвајање.

Градоначелник и Вучић креатори насиља

„Сведоци смо координиране акције покушаја да се насилним путем спречи СО Земун да ради свој посао који је предвиђен законом и Статутом. Циљ тог покушаја је да се уведе принудна управа у Општини Земун. Ту акцију су осмислили отпадници из СРС, договорили се са ДС, координирали цело њено спровођење у покушају да на насилан и противзаконит начин уведу принудну управу”, истиче председник земунског општинског одбора СРС-а Стево Драгишић.

„Не признајем принудну управу јер је неуставна, град је донео политичку, а не правну одлуку, СРС се жалио Уставном суду и чека његову пресуду. До тада ћемо радити као да се ништа није променило”, каже председник општине Земун Славко Јерковић.

„Ја ћу вас подсетити да су разлози за распуштање градских општина дефинисани чланом 94 у ставу 1, тачки 4 Статута града – ако Скупштина не донесе Статут у року дефинисаном овим Статутом и законом. Правна конструкција коју је применило Градско веће и ова скупштина је нешто што се ради у политичком интересу Демократске странке, противно вољи грађана Земуна исказаној на недавним изборима. Штуро образложење које је дало Веће говори довољно свакоме ко је у стању да расуђује. Оно говори да је Статут општине донет и то није оспорено ни једном једином судском одлуком.

Даље се Градско веће позива на пресуду Окружног суда у Београду Уж 94/08, у којој се каже да је Скупштина општине Земун 17. новембра 2008. године донела и Статут општине, што није оспорено ни једом једином судском одлуком.. Веће је одборницима могло да копира и достави пресуду на коју се позива да би знали о чему ће се овде говорити. У ставу 2 ове пресуде пише: „Жалба се одбацује у оном делу у којем су жалиоци тражили да се поништи решење СО Земун којим је усвојен Статуту и Пословник о раду СО Земун од 17. новембра...” Судска одлука на коју се Градско веће позива управо је кључни доказ да се ради о политичкој самовољи и да су Статут и Пословник донети у складу са законом, рекао је Шаровић. Он је цитирао: „Када градска управа сматра да општи акт органа општине није у складу са Уставом и законима, дужна је да по члану 92 Статута затражи оцену уставности пред Уставним судом.... Не може господин Драган Ђилас из Аустралије процењивати да ли је неки општи акт СО Земун у складу са законом или није, већ се покреће иницијатива за оцену уставности и законитости пред судом”.

Имајући Веће за леђима, странке у Земуну су већ у кампањи, обавестио је одборнике Немања Шаровић.

У касним вечерњим сатима скупштинска већина је све предлоге опозиције одбацила.

Измене измена

Обрт који није наговештавао ништа добро догодио се 25. фебруара, када је члан Већа Жељко Ожеговић објавио од-

борницима закључак Градског већа којим се са дневног реда повлачи 11 тачака дневног реда како би се убрзао поступак увођења принудних мера у Земуну и Вождовцу. Односно, о повлачењу тачака од 11 до 22 по већ измењеном и допуњеном дневном реду.

Написмено је наводни закључак с наводне седнице одборницима достављен тек сутрадан. Касније ће се током расправе искристалисати да се Веће није састало и да нема Пословник о раду 200 дана откако је конституисано!

Наредних дана расправљало се по Пословнику, док расправа противпословнички није закључена после инцидента насталог 26. фебруара, када је меру искључења са седнице добио одборник СРС Дејан Миланковић, а потом и шеф Одборничке групе Српске радикалне странке у Скупштини града Београда, Немања Шаровић. Обзиром да нису имали намеру да јој се повинују, у клими ишчекивања даљих потеза, заменик председника Скупштине Зоран Алимпић отворио је расправу по тачки 23, предлогу Одлуке о распуштању Скупштине градске општине Земун и образовању привременог органа у овој општини са предлогом решења о именовану председника и чланова привременог органа. Без обзира на викенд паузу, страсти се нису стишале и наставак седнице пратиле су још драматичније околности.

Како би спречили Шаровића и Миланковића да уђу у скупштинску салу, власти су организовале да обезбеђење легитимише и претреса све оне који уђу у зграду на Тргу Николе Пашића 1. Мала сала у којој су седели новинари била је закључана и пуна специјалаца. У неко доба седница је прекинута због, како ће се испоставити, лажне дојаве о подметнутој бомби. Док су је тражили специјално обучени пси, одборници Српске радикалне странке су у страху да седница не прође без њих, одбили позив председавајућег да попију кафу у Двору и сачекали да запослени напусте зграду и развиђу се после радног времена, како би заседање наставили.

У наставку седнице, без разлога и држећи пред собом списак од шесторо пријављених за расправу по тачки дневног реда и дужи списак за расправу по Пословнику, Зоран Алимпић је расправу, без иједног основа, закључио, што је изазвало нову буру.

„Српска радикална странка је дошла до података да је најмање 20 припадника полиције у цивилу обезбеђивало ову седницу. Полиција и обезбеђење још нису чували ову салу ни улаз у зграду. Што се седнице тиче, ми смо од Ирене Љубомировић, секретара Скупштине, јуче затражили аудио запис и стенограм са претходног дела седнице, који нам је одбијен. Брутално је прекршен Пословник, гласање није протекло у складу са Пословником, 17 одборника Српске радикалне странке није добило реч, а било је пријављено.

„На ову седницу сам уредно позван и дошао сам, да би ме 20 полицајаца онемогућило у томе. Позван сам са службеног броја телефона Скупштине града. Упркос томе, нећемо пристати на ово безаконје.

Српска радикална странка не врши опструкцију, већ то чини власт. Обманули су Београђане, све одборнике да су одржали седницу, а нису, брутално крше закон” – изјавио је шеф Одборничке групе Српске радикалне странке Немања Шаровић.

„Удаљавањем два одборника Српске радикалне странке прекршен је Пословник, за то није било разлога. Догађаји који су овоме претходили, скидање тачака са дневног реда, говоре да се у овом мандату власт опходи бахато и неодговорно. Почели смо 11. фебруара, седница траје, тачке дневног реда се стављају, повлаче, мењају током седнице, Веће се није састајало, а мења дневни ред” – оценио је досадашњи ток Девете седнице Скупштине града Београда Андреја Младеновић одборник ДСС.

Понуда за орочену расправу

Инцидентни заменик председника Скупштине града Београда Зоран Алимпић је у поподневном наставку седнице одржаном 5. марта поново атмосферу довео до усјања. У једном тренутку је њему пало у део да испипа пулс опозиције и он је, имајући пред собом списак од шест одборника пријављених за расправу по Пословнику и дуг списак имена за расправу по тачки дневног реда, без икаквог разлога – закључио расправу. Томе се жестоко успротивио одборник Српске радикалне странке Миле Стаменковић, коме је због покушаја чупања микрофона изречена мера удаљења са седнице.

Проглашена је пауза, одржан састанак шефова одборничких група како би се криза превазишла, а седница вратила у „нормалан” ток.

Председавајући Антић оштро је осудио – опозицију. Новинарима је саопштио да је предложио компромис: наставак расправе. Ставио је на гласање да ли је његов заменик Алимпић прекршио Пословник. Скупштина се изјаснила да није, и тачка 23 о Земуну је стављена на гласање.

Поред званичне, увек постоји и друга верзија.

Небојша Бакарећ је пренео смисао договора шефова одборничких група: „Понуда је била да се понашамо као да се ништа није догодило и да наставимо расправу о Земуну. Како се може веровати председавајућем на реч коју је прекршио више пута, ако сада тврди да за овакав приговор има сагласност својих коалиционих партнера?”

Ми тај предлог нисмо прихватили и дали смо нови конструктивни за излазак из ове ситуације, а да не прекршимо Пословник. Веће има више начина да ову тачку дневног реда повуче, предложили смо. Дали су нам и овај списак са шест пријављених одборника по тачки Земун. Морали су сви да буду прозвани и добију реч и списак пријављених по Пословнику, а видели сте шта је урађено.

Био је предлог да закључену расправу наставимо још 5–6 сати, на шта нисмо пристали.”

Оно о чему је известио Бакарећ у потпуности се поклапа са кулоарским причама како је градоначелник тражио да се најкасније до петка затвори случај Земун. Колико прилежне сараднике има, сведочи чињеница да су не бирајући средства, одлуку о распуштању Скупштине општине Земун донели дан раније.

У наставку је, на све оно што се догађало у овом драматичном дану, са скупштинске говорнице подсетио одборник Зоран Огњановић. Неколико пута му је „истекло” време и он је упорно захтевао од председавајућег Антића да изрекне опомену свом заменику. Уместо да учини компромис, Антић је подсетио да је расправа закључена и Одлуку о распуштању Скупштине градске општине Земун и образовању Привременог органа градске општине Земун са решењем о

именовању председника и чланова Привременог органа ставио на гласање.

Одборници Српске радикалне странке који су окружили сто председавајућег били су као у шоку. У наредном тренутку је настао метеж. Антић је поливен чашом воде, а Алимпић окупан „Росом”. Председавајућем је ишчупан микрофон, а кад су се прибравили, после вербалне паљбе, одборници Српске радикалне странке напустили су седницу, која је трајала 21 дан.

Свој коментар новинарима је дао Немања Шаровић:

„Ви сте сви били сведоци овог безумног чина владајуће коалиције. Јасно је било да председавајући Антић тражи све начине да заврши ову седницу и они су изгубили живце, онемогућили су одборнике Српске радикалне странке, ДСС и НС да учествују у расправи. Ниједан одборник није о општини Земун рекао ни реч, пријављени за расправу по Пословнику такође нису добили реч. Председавајући на све ово није реаговао и њима је овај планирани инцидент био последња карта. Ми ћемо наставити да се боримо правним средствима, пре свега демократским и легитимним. Јасно је и да је приликом гласања направљен велики број повреда Пословника, није било утврђивања кворума, није било бројања, изјашњавања ко је за, ко је против, атмосфера је нерегуларна одонда када је Градско веће променило дневни ред.

Ми ћемо предузети све правне мере, надамо се да је ово последњи пут да полиција одлучује ко може а ко не у салу. Ово је права слика владајуће већине.

Поливање водом које је председавајући оставио без коментара, не изричући мере упозорења нити удаљења са седнице одборницима опозиције, говори довољно и сасвим је оправдано када се права одборника данима крше”.

Коментар седнице и њеног финала дао је и Небојша Бакарећ у име коалиције ДСС – НС:

„Са жаљењем могу да констатујем да је ово вероватно последња седница градског парламента у овом сазиву. Данас је доживела врхунац, свој врхунац, неспособна власт која влада овим градом. Сви капитални пројекти стоје, у буџет се не улива пројектован новац, мостови се не граде, у граду је запослено 500 нових функционера, стотине запослених су из странака, а најављује се отпуштање ванстраначког кадра, ништа не функционише. Ово је нерегуларна седница, одлука није донета, наћи ће се на суду.

Једини излаз су нови избори за Београд, јер је владајућа коалиција доказала да није дорасла да влада.”

Будуће дивље и насилничке седнице Скупштине одборничке групе Српске радикалне странке и ДСС – НС су, према заједничкој одлуци, решиле да бојкотију. Без њиховог присуства скупштинска већина је за председника Привременог органа општине Земун именovala Здравка Станковића.

Р. В. С.

ЖУТА замена теза

- Својерсном заменом теза обојеном у жуто, вишевековна пракса даривања самоограничавајућих докумената од стране шефа државе замењена је самоограничавањем сопствених политичких надлежности које ће се највероватније вршити на ауторитарни начин. Иако ће на основу ревизионих одредаби, уставноправно посматрано, председник и председници председничког тела из владајуће већине, како је шеф државе главни и једини фактички иницијалар (али не и правни) све шире функције државне власти, то ће сва користи од иако ућућкане Скупштинске и обесправљене политичке опозиције у њој припадати једино њему, шефу државе

Пише Марко З. Пушица

Владари су врло често кроз историју уставности изражавали своју „добру вољу” на тај начин што би својим поданицима једнострано даривали уставе (октроисани устави) са одредбама на основу којих је њихова дотадашња широка и суштинска власт бивала додатно „ограничавана”, све док не би била сведена на протоколарну раван. Тако се и већина владарских кућа Европе одрицала (добровољно, али чешће силом) великог броја права која је до тада поседовала, а која су творила садржину њихове широке власти, али и не само то. На тај начин је владар свој наследни, у традицији тих држава укорењен положај првог домаћина, замењивао положајем уставом ограниченог владара, са прецизним каталогом протоколарних права и дужности. Положај владара је од тренутка његове трансформације, дакле од онога који и влада и управља ка оном који је уставом ограничени шеф државе, мењана уставноправна нарав и од једног надуставног или, прецизније речено, предуставног шефа државе, занемаривањем великог каталога историјских династичких права, владар постајао предмет уставне материје – протоколарни владар са правом части, али без права власти. Ово су била велика одрицања од сопствених права, па можемо констатовати да су историјски случајеви даривања устава били метод приближавања факта праву или обратно.

Међутим, домаћи шеф државе – председник Републике, противно одредбама чланова 111 и 115 Устава које јасно дефинишу да шеф државе изражава државно јединство Републике Србије, на основу свих својих досадашњих упутица у надлежности које заиста не поседује све више постаје шеф и све мање поступа у оквиру Уставом датих надлежности. Наиме, Борис, без обзира на оно што смо већ навели, а што је историјско искуство даривања докумената о самоограничавању власти од стране самог владара, иако ни он сам нема положај монарха нити је Србија монархија, преко својих политикантских поданика из владајуће камариле која је под његовом непосредном контролом, нашем скупштинском систему дарује рестриктивне пословничке одредбе. Напоменимо да иако није реч о самом уставу, већ је у питању Предлог Одлуке о измени и допуни Пословника Народне

скупштине Републике Србије који је стављен на дневни ред, скупштински пословник је свакако значајан извор уставног права и у нашем уставноправном систему.

Сврха ове ревизије је коначно стављање представничког тела народа под ауторитативну вољу Борисову, обзиром да је скупштина једино место у оквиру уставних највиших државних органа које је и дом политичке опозиције у нас, и преко којег политичка опозиција може критиковати и контролисати рад извршне власти. Измене и допуне важећег пословника, на вештачки начин стварају услове да се политичкој опозицији одузме или ограничи велики број њених права, рестриктивном применом и тумачењем ионако рестриктивних одредаби ревидираног пословника.

Овакав излет у уставно непознато је опасан уставноправни преседај, јер се у време примене важећег пословника, чијом применом и тумачењем су већ створена извесна стечена права политичке опозиције и створен је одређени скупштински амбијент, изменама и допунама мењају и допуњују његове суштинске одредбе и његова правна нарав и ремети се и његов шири друштвени, социолошки значај. Све наве-

дено може допринети настанку штете у правима политичке опозиције, али, са друге стране, може бити створен велики број користи за владајућу камарилу на челу са оним који има ексклузивно право да *дарује*.

Дакле, својеврсном заменом теза обојеном у жуто, вишевековна пракса даривања самоограничавајућих докумената од стране шефа државе замењена је самопроширивањем сопствених политичких надлежности које ће се највероватније вршити на ауторитативан начин. Иако ће на основу ревизионих одредби, уставноправно посматрано, поступати председник и потпредседници представничког тела из владајуће већине, како је шеф државе главни и једини фактички титулар (али не и правни) све три функције државне власти, то ће сва корист од тако ућуткане Скупштине и обесправљене политичке опозиције у њој припадати једино њему, шефу државе.

То је, нажалост, одувек стил конкретног шефа државе, а овим последњим потезима је само настављено неуставно стање и негативна појава, да у крајњој инстанци све најважније функције државне власти у нас врши онај који је на основу самог Устава надлежан да обавља само део послова из надлежности бицефалне извршне власти.

Предмет ове анализе јесу спорне измене и допуне акта на основу којег функционише Народна скупштина и чијом се ревизијом из основа мења постојећи политички амбијент у народном представништву, али и не само то. Ово је и анализа политичког захвата упереног ка Скупштини, а што је само један од многих неуставних поступака шефа државе који је, између осталог, истовремено и председник највеће партије у владајућој коалицији из које долази већина државних функционера у нас, стварни контролор и налогодавац старешине републичке владе и већине министара, председник или члан великог броја неуставних савета који се баве свим и свачим, а у суштини су само средства ауторитарне власти једног човека. Запитајмо се стога да ли постајемо сведоци и актери трансформације шефа државе у Господара, а нас грађана у обичне поданике...

Пословник као извор уставног права и као акт са посебном садржином

Уставно право у нас има велики број извора, а један од њих је и скупштински пословник. У делу који обухвата уставноправну материју, без одредби техничке природе, пословник темељније разрађује одредбе из општих правних аката више правне снаге – Устава и евентуално закона, који питања у вези са законодавним телом уређују на општини начин. У том смислу можемо слободно констатовати да су пословник и пословничка материја битне претпоставке уставности и законитости у делу који се тиче остваривања права грађана на посредну демократију, па уколико се у том контексту ограничавају посланици у свом раду, та ограничења погађају и грађане који су за њих гласали и тако долази до повреде равноправности грађана као премисе постојања ваљаног правног поретка.

Такође, до повреде равноправности у наведеном смислу може доћи уколико се права једних посланика, неправилном применом и тумачењем пословника, крше, а права других неосновано проширују и фаворизују. Стога је у свим ситуацијама ревизије пословничких одредби неопходна посебна пажња и осећај за уставност и законитост, како у погледу састављања норми са прецизно одређеном садржином тако и у погледу оних норми чија ће примена у пракси, услед несавршености језика, зависити од тумачења оног ко ће је применити, јер је неопходно попунити неку правну празнину. Радна група која је писала текст новог пословника, па потом на брзину смандрљала поменуто измене и допуне, није водила рачуна о овим питањима, те су и аутори ревизионих

одредби и наручилац истих озбиљно пореметили постојећи скупштински амбијент, јер је на један посредан начин измењена садржина пословничких норми које су и део уставне материје.

Пословник поседује и посебну садржину која је условљена његовом сврхом – уређењем унутрашњих питања од значаја за рад Скупштине, како на седницама тако и у скупштинским одборима, а уређује и друга организациона и процесна питања. То је општи правни акт који доноси сама Скупштина и плод је њеног уставног права да питања своје унутрашње организацију сама реши.¹⁾ Ипак, можемо рећи да је тек уз сагледавање уставних норми о законодавцу, које су најопштије нарави, те даљом применом конкретнијих норми из посебног закона о Скупштини (уколико исти уопште постоји у конкретном случају – код нас се овај закон још увек налази у фази предлога), могуће применити пословничке норме које најпрецизније уређују сва релевантна питања из те материје.

Дакле, само у укупности свих тих извора уставног права можемо ваљано сагледати уставноправни положај Скупштине, и изнутра, и према осталим најважнијим уставним органима, као и када се појави неки конкретан проблем из пословничке материје који захтева тумачење приликом његовог решавања. Радна група која се бавила ревизијом важећег пословника као да наведено није имала у виду. Новим рестриктивним одредбама које ће тобож својом прецизношћу бити гарант правне сигурности и ефикасности у скупштинском поступку, повређен је корпус стечених права политичке опозиције која се фактички врше, а за будуће је тиме осигуран штетни уплив председавајућег Скупштине из реда већине у суштину неких пословничких права. То значи да ће многа права посланика опозиције, услед рестриктивности у примени и очекиване арбитрарности председавајућег из већине, изгубити на практичном значају.

Правна неодрживост подареног пословника

Како је владајућа камарила, механизмом скупштинске већине као јединим аргументом који поседује у свом политикантском арсеналу, изгласала Предлог Одлуке о изменама и допунама Пословника Народне скупштине Републике Србије, скупштински политички живот ће ући у мрак опасне и штетне диктатуре. Наравно да није спорна математич-

ка већина коју владајућа камарила поседује, али, имајући у виду озбиљне недостатке и неодрживу садржину поменуте одлуке, још једном ће се у скупштинској пракси показати да број не може бити и сој, нити да број може створити сој. Од Бориса подарене пословничке измене и допуне су, поред своје даровне природе, такође веома спорне и из многих других правних разлога о којима ће овде бити речи. Стога за почетак ваља показати шта је то што је најспорније у овом хитном послу пословничке ревизије, али и зашто је по ко зна који пут начело правне логике пало пред обзирима једне уске политикантске прагме.

Пре него што су поменутом одлуком ревизионе одредбе и ступиле на снагу, старешине народног представништва из владајуће камариле, председник и потпредседник Скупштине, на један некоректан начин су променили дотадашњу праксу примене важећег пословника и новим маниром у вођењу седница Скупштине предочили нову праксу и тиме извршили својерсну политичку злоупотребу права приликом вођења седница. Наиме, већ приликом расправе о поменутој одлуци политичка опозиција била је онемогућена да се користи правима из важећег пословника и да захтева одређена неопходна објашњења и обавештења од надлежних органа у складу са одредбама пословника на снази.

Политичка злоупотреба права се огледала у несвакидашњем шиканирајућем приступу према посланицима СРС који су покушали да рекламирају повреде одредби важећег пословника и да траже поменута објашњења и обавештења, али им то није пошло за руком, јер је многе од њих, приликом изговарања првих речи, председавајући на разне начине спречавао да доврше своје наводе. Дакле, без обзира што измене и допуне које допуштају овакве манире председавајућег још увек нису биле ни изгласане, нити су ступиле на правну снагу, маниром политичке злоупотребе права и својерсне повреде равноправности на штету посланика СРС, манифестована су будућа скупштинска (не)времена и осно-

на политикантска воља домаћих поклоника евроутопијског сна. Како је могуће да се пракса у тумачењу норми пословника промени преко ноћи, и како је могуће да председавајући тако повреди важећи пропис и онемогући или ограничи примену неке одредбе истог? Као да је у овом случају мрачна готска соба онога који има власт да *дарује* одиграла пресудну улогу, па су још увек лебдеће измене и допуне новог пословника већ почеле да се примењују, иако исте нису ступиле на правну снагу. Овај пример кршења писаних и неписаних скупштинских правила (пређутних скупштинских споразума), али и истовремена промоција осиноности у домаћем дому законодавства, само су бледе сенке диктатуре која се већ и раније огрешила о неке много и за државу битније уставноправне норме. На основу приказа новог метода у тумачењу важећег пословника, и то на седници на којој се расправљало о будућим одредбама пословника које су тада још увек биле у форми предлога, дакле, правно нису биле на снази, владајућа камарила је преко најновијих поступака скупштинских старешина само наговестила правне недостатке измена и допуна пословника и тиме нас учврстила у исказаном ставу – да је управо правна неодрживост оваквог документа његова суштинска одредница. Био је то класичан показни час на коме је политичка опозиција *in vivo* била упозната са будућим корпусом својих скупштинских права и обавеза.

Надаље, већина је оваквим приступом у решавању пословничког питања показала да јој је формалноправна логика небитна и страна, што ће додатно на дужи рок пореметити уставност у нас. Наиме, не постоји основни услов за конкретне измене и допуне пословника, обзиром да је Закон о Народној скупштини још увек у фази предлога закона, дакле није изгласан и није ступио на правну снагу, а уставна је обавеза доношење таквог закона. Оваквим приступом се ремети хијерархија општих правних аката, обзиром да је нови устав предвидео и нову скупштину у квалитативном смислу и прописано је да ће уставноправне норме о представничком телу бити разрађене у посебном закону о скупштини. Противно је правној логици да се у овом тренутку мењају одредбе важећег пословника, донетог у време важења норми старог устава, и то у тренутку када је према уставноправном следу требало донети нови закон о представничком телу и потом потпуно нови пословник као општи правни акт, дакле све у складу са новим уставом. На тај начин би било обављено и институционално заокруживање политичког представништва у нас. Како владајућа већина очигледно није имала жељу да ово питање реши на ваљан начин, то је и смандрљала измене и допуне важећег (старог) пословника у амбијенту новог уставноправног поретка.

Споран је и временски тренутак за доношење одлуке којом се врше измене и допуне важећег пословничког текста. Ово нарочито због тога што се у новоуспостављену хијерархију општих правних аката и у изворе уставног права умешао овакав ревидирани, рестриктивни пословник који тако измењен само погоршава постојећи скупштински амбијент. Да се заиста хтело поступити у складу са формалноправном логиком и редом, био би донет потпуно нов пословник на чијој би садржини радиле све посланичке групе, и то истовремено или након доношења Закона о Народној скупштини, све у складу са важећим уставом. Са овим је у непосредној вези и питање краће мандата СРС, па можемо закључити да је пословничка драма започета и окончана да би се краја мандата СРС и легализовала на дужи рок. Било је неопходно да се СРС спречи у свим апелима и позивима да се заштити институција Скупштине и да се мандати фантомске СНС одузму и врате законитом носиоцу истих – СРС, па је већини и било потребно да створи пословничке услове да у будућем временском периоду уђутка политичку

опозицију. На тај начин су се једино могли спровести сви штеточински налози Запада, доношењем хрпе бесмислених закона, а без обавезе да проблем око украдених мандата буде и решен. Власт притом рачуна и на сама решења измена и допуна, која су рестриктивна и у крајњој мери воде ограничавању опозиционог деловања у Скупштини.

Уз наведено, споран је и начин на који је донета спорна одлука о ревизији пословничких одредби и само образложење њеног предлагача, имајући у виду да овде није реч о доношењу неког акта којим се оснива безвезна евроунијатска агенција за контролу асфалта или габарита контејнера и уличних канти за смеће, већ се ради о једном општем правном акту који је између осталог и извор уставног права, којим треба уредити значајна питања из материје унутрашње организације и уопште рада Скупштине као политичког представничког тела народа, права народних посланика као заступника грађана државе Србије и остала питања која су условљена посебном природом ове материје. Овде је већ било поменуто да је требало донети и нови закон о Скупштини и потпуно нови пословник, а све у складу са новим уставом, али, рђава, затечена ситуација у којој се у једном новом уставноправном амбијенту прекраја важећи пословник као реликт старог устава, додатно је закомпликована истакнутим разлозима хитности – пуког штанцовања евроутопијских закона, а које разлоге предлагач истиче у образложењу и предлаже да се ове измене и допуне усвоје по хитном поступку, те да предметна одлука ступи на правну снагу даном објављивања у „Службеном гласнику РС”. Избегавањем од стране предлагача било какве лежарине прописа – временски период који треба да протекне од дана објављивања прописа до његовог ступања на правну снагу, јасно се опредељује намера да на све начине треба мимоићи начело уставности и законитости зарад тобожње евроутопијске ефикасности. Хитан поступак је само још један доказ да се пословничко питање жели смандрљати, јер је то захтев политичке прагме већине, и ништа друго.

Надаље, у образложењу одлуке се, како је уобичајено, наводи: уставни основ за доношење ове одлуке, објашњење основних правних института и појединачних решења, процена износа финансијских средстава потребних за спровођење одлуке, разлози за хитан поступак и разлози да се не примени рок за лежарину прописа како би се обезбедило ступање на правну снагу даном објављивања у службеном гласнику. Између осталих, ваља посебно разобличити и у образложењу истакнуте разлоге за доношење овакве одлуке, јер у тим редовима преовлађује идеолошко-прокламативни садржај – да је због потреба ЕУ интеграција неопходно усклађивање нашег законодавства са евроутопијским, да претходно треба донети велики број закона у ту сврху и да је за тако нешто неопходан ефикаснији и квалитетнији рад Скупштине. Разборитом човеку није потребно много напора да уочи нелогичност и контрадикторност у покушају истовременог испуњења захтева квалитета и брзине. Као што ни скупштински број (већина) није сој, тако је и све што је скројено на брзину сумњивог квалитета. Такође, предлагач је намерно прибегао нелогичном начину нормирања и без обзира на то што већ постоји одговарајући предлог закона о представничком телу у процедури и што је формирана поменута, спорно састављена радна група за рад на новом тексту пословника, намерно се прешло на овакве директне измене и допуне старог, важећег пословника, као тобожње прелазно решење.

Закључно разматрање

Дакле, треба напоменути да није потребно да се анализом зађе у свако појединачно решење из спорне одлуке којом је измењен и допуњен важећи скупштински пословник,

јер би било узалудно бављење обичном последицом зле намере онога који има право да дарује и чија је воља изворште овако специфично изведеног напада на достојанство Народне скупштине. Последица свега наведеног једино може бити стварање поданичке скупштине, без права да критичко мишљење у погледу наметања евроутопијских принципа заиста буде и изражено. Закључујемо да је, дакле, садржина смандрљаног, ревидираног пословника спорна и то на до сада описани начин. Даље, исти је неодржив из свих формалноправних разлога: 1) по питању предлагача и доносиоца, јер нема консензуса свих посланичких група у погледу елементарних разлога у вези са његовим доношењем и садржином; 2) по питању начина на који је поднет и усвојен – конкретног поступка; и 3) по питању правне снаге коју поседује, јер исти нема одговарајућу правну снагу да би настава уставног права у нас важиће овакав вештачки, политичко-прагматски, накарadni пословник са рестриктивним нормама, имајући у виду вештачке и политикантске, евроутопијске, а на уставноправне разлоге за овакву његову измену и допуну. Према томе, док се не успостави једино могуће редовно стање, а то је уставно стање према већ наведеној схеми, сви акти које ће донети Народна скупштина на основу подареног пословника постају спорни са аспекта уставности и законитости, те сопствене обавезности. Зато, уставност и законитост могу бити постојани корективи државној власти једино у заокруженом уставноправном амбијенту. Подареним пословником, ми смо се само удаљили од те проверене тачке ослонца, која је гарант функционалне и суверене државе.

Напомене:

- 1) Видети : Маријана Пајванчић, *Парламентарно право*, Фондација Конрад Аденауер, Београд, 2005, стр. 128.

Добит за странце и Мишковића

- *Антикризни програм показује и ко има фактичку моћ у Србији. Довољно је само погледавши ко има највећу користи од овог програма. Западне банке које послују у Србији и олигарх Мишковић. У шом контексту, Динкић више личи на неку врсту савелишца који се креће између ова два центри моћи, а Тадић као неко ко не схвата шта се дешава или тачније, као неко ко се боји да схвати шта се дешава. У сваком случају највећу штету од такозваног антикризног програма ће поново имати грађани Србије који ће бити све сиромашнији, а држава Србија ће све дубље ионути у економску кризу*

Пише: мр Дејан Мирковић

Упркос оптимистичким прогнозама председника Србије Тадића и потпредседника владе Млађана Динкића из октобра 2008. године, по којима је светска економска криза шанса за Србију(!) и по којима се криза неће одразити на српску привреду, пад прихода српског буџета је већ у јануару 2009. године показао колико су то биле нереалне и бесмислене тврдње. Буџетски приходи су у јануару 2009. године били мањи чак за 21 одсто од планираних, или за око 137 милиона евра (према курсу динара Народне банке Србије од 2. 2. 2009). Посебно је била забрињавајућа чињеница да је такав пад буџетских прихода углавном био последица пада наплате пореза на добит предузећа¹. Ако овом податку додамо и онај о великом паду индустријске производње, биће јасно да се српска привреда већ у јануару 2009. нашла пред колапсом.

Као одговор на овако лоше стање у српској привреди, почетком 2009. године српска влада је објавила свој антикризни програм. Према изјавама потпредседника владе Млађана Динкића, предвиђено је око 1,3 милијарди евра за

помоћ српској привреди и грађанима (према курсу динара Народне банке Србије од 20. 2. 2009).

За малу и сиромашну земљу као што је Србија ово је свакако велика сума, међутим, као и у неким ранијим случајевима (оспоревање продаје Нафтне индустрије Србије руском „Гаспрому“, најаве о „послу века“ између италијанског „Фиата“ и фабрике аутомобила у Крагујевцу и најаве поделе 5 милиона такозваних бесплатних акција српским грађанима), показало се да Динкићеве тврдње нису засноване на реалним економским подацима, већ, пре свега, на политичким фразима и демагогији која као да је осмишљена у седишту Међународног монетарног фонда у Вашингтону или у неком западном пропагандном центру.

Када се анализира овај толико најављивани и у српским медијима рекламирани владин антикризни програм, долази се до закључка да он, у суштини, вреди само око 84 милиона евра а не 1,3 милијарди евра како тврди потпредседник српске владе. Извесно је само да суму од 84 милиона евра улаже држава Србија. Остатак новца, о коме непрестано у јавности говоре представници власти, треба да обезбеди (али и не мора), страни сектор, тачније западне банке и западни повериоци.

Дакле, неизвесно је да ли ће и када ће бити обезбеђен тај новац. То признају и представници западних банака. На пример, они наводе да кредити по антикризном програму треба да се одобравају са валутном клаузулом, дакле, према вредности евра а не динара. У том контексту, потпредседник Рајфајзен банке Зоран Петровић критикује ту валутну клаузулу као веома ризичну због кретања курса динара, и закључује да је управо питање ризика кључни фактор за одобравање кредита. Дакле, он отворено сумња у могућност одржавања садашњег курса динара. Такође, потпредседник Рајфајзен банке износи и да се у тој банци још нису одлучили да ли ће укинути учешће и депозите код одобравања кредита. Директор кредитног сектора Ерсте банке, Бојан Врачевић, је још отворенији. Он сматра да је у условима опште неликвидности нереално очекивати да банке одједном дају толике суме новца. Он истиче да ће банке морати селективно да дају кредит, и то оним привредним секторима који доносе профит. Потпредседник Привредне коморе Србије Видосава Џагић сматра да ће кредити из антикризног програма зависити од могућности банака да обезбеде средстава за кре-

дитирање, и додаје: „Уочено је да су краткорочни кредити везани за валутну клаузулу, што ће ограничити број корисника, јер банке морају да раде процену девизног ризика, а шаље се и лоша порука да дугорочно не може да се обезбеди стабилност националне валуте”.²⁾

Такође, прва мера која се предвиђа антикризним програмом владе је помагање предузећима да врате дугове или обезбеђивање њихове ликвидности. Влада је за ову сврху предвидела 21 милион евра из буџета. Те државне паре ће бити упућене банкама, које су у Србији углавном у страном власништву. Према изјави Динкића, уговор о реализацији антикризног програма је до 18. 2. 2009. потписало 15 банака, међу њима и највеће на српском финансијском тржишту, стране банке Интеза, Сосијете женерал, Уникредит, Ерсте, Хипо Алпе Адриа, Рајфајзен, ЕФГ, КБЦ, ОТП.

Затим се предвиђа да те банке треба да обезбеде кредите у вредности од 422 милиона евра српским привредницима по повољним каматама од 5,5 одсто. На крају, српски привредници треба да врате те кредите у кратком року од 12 месеци.

Прво питање које се поставља поводом овог плана и изјава представника западних банака у Србији је по ком критеријуму ће стране банке кредитирати српска предузећа. Ко ће их спречити да по својој вољи помажу предузећа која имају најмање проблема или за која је лобирао неки страни амбасадор? И коначно, ко ће их натерати да уопште дају кредите српским предузећима?

Посебно је скандалозно што ће се кредитирати и трговачки монополи. На састанку код министра трговине Милослављевића, одржаном 3. 2. 2009, коме су присуствовали, између осталих, представници компанија „Делта”, „Меркатор” и „Метро”, обелодањено је да ће се помагати овим монополистима приликом њихове исплате добављачима, тачније трговачки монополисти ће моћи по двоструко повољнијим условима да дођу до јефтинијег капитала да би платили добављаче пре рокова за плаћање.³⁾ Дакле, уместо да помаже сиромашним слојевима српског друштва, фабрикама које се гасе једна за другом, држава ће помагати највећег српског монополисту и олигарха који је све богатiji, власника компаније Делта, Милорада Мишковића, који је чак најавио на 18. годишњици компаније Делта да ће промет ове компаније у 2009. године порастати за 36 одсто.

Друга мера која се предвиђа антикризним програмом је покретање домаће производње. За ову намену влада је предвидела минималних 54 милиона евра, а банке би требале да обезбеде додатних 125 милиона евра кредита који би се враћали у року од 3 до 5 година са каматом од 6 одсто.

Влада би гарантовала за одређени део ове суме. Ипак, не само да се ради о минималној суми за покретање производње, посебно када се упореди са губитком од око 300 милиона евра који ће једнострана примена Трговинског споразума са Европском унијом нанети српској привреди и буџету, већ поново нема никаквих критеријума и гаранција за давање кредита. Зато се поново може десити да кредите (ако их буде) или државне паре добије трговачки монополиста као што је компанија Делта. Дакле, уместо да је српска влада направила списак најзначајнијих и најугроженијих фабрика, чија се производња не сме зауставити, као што је то урадила руска влада (списак од 300 најзначајнијих фабрика и завода⁴⁾, она се определила за нејасне критеријуме који се лако могу злоупотребити од стране домаћих монополиста и западних банака. Такође, за разлику од руског премијера и председника, који скоро сваки дан обилазе понеки завод или фабрику, српски премијер Цветковић скоро да је непознат широј јавности, он се и не меша у свој посао, већ економију

земље води Млађан Динкић чија партија вероватно не би прешла цензус на следећим изборима. Али у прозападној квазидржави Србији је, нажалост, све могуће.

Трећа мера која је предвиђена антикризним програмом у потпуности показује суштину економског, политичког и националног понора у коме се налази Србија. Држава је предвидела 10,5 милиона евра које ће дати, опет, углавном страним банкама да би оне наводно обезбедиле 211 милиона евра повољних кредита за повећање потрошње. Предвиђено је да се помаже куповина пољопривредне технике иако постоји минимална домаћа производња, слична је ситуација и у вези са помагањем куповине беле технике, такође кредитираће се и куповина намештаја и подних облога.

Посебно је скандалозно и несхватљиво што ће се помагати и куповина аутомобила „пунто” који производи италијанска фирма „Фиат” (у Србији се само склапају већ готови делови из Италије и фарбају се модели). Дистрибуцију ових возила у Србији не врши државна фабрика из Крагујевца, већ поново, олигарх Мишковић и његова компанија Делта. Дакле, профит од куповине „пунта” ће делити италијанска фабрика „Фиат” и олигарх Мишковић, а радници фабрике аутомобила у Крагујевцу, где ће се склапати аутомобили, ће бити плаћени из српског буџета. Тако се, у суштини, српски антикризни програм свео на помагање западних фирми, страних банака на територији Србије и олигарха Мишковића на рачун српског буџета.

Четврта мера која се предвиђа антикризним програмом је узимање кредита од 480 милиона евра за помагање малих и средњих предузећа. Предвиђена је камата од 5,5 одсто, али се не зна тачно када ће се узети тај кредит. Антикризни програм показује и ко има фактичку моћ у Србији. Довољно је само погледати ко има највећу корист од овог програма. Западне банке које послују у Србији и олигарх Мишковић. У том контексту, Динкић више личи на неку врсту сателита који се креће између ова два центра моћи, а Тадић као неко ко не схвата шта се дешава или тачније, као неко ко се боји да схвати шта се дешава. У сваком случају, највећу штету од такозваног антикризног програма ће поново имати грађани Србије који ће бити све сиромашнији, а држава Србија ће све дубље тонути у економску кризу.

Напомене:

- 1) „Новости”, 18. 2. 2009
- 2) „Привредни преглед”, 23. 2. 2009.
- 3) „Блиц” 4. 2. 2009.
- 4) Према руској државној телевизији, Канал 1, од 22. 2. 2009.

Вишедеценијско разарање пољопривреде
у Србији попримило је размере катастрофе

Режимско упропаштавање српског сељака

- Држава би морала да забрани увоз млека у њрачу јер због тога произвођачи млека у просеку имају око 30 литара млека вишка на дан, а за то је директно одговоран увознички лоби
- Прошле године Влада Србије обећавала ошћкућну цену сунцокрећиа од преко 33 динара по килограму, али сељацима ошћкућна цена није исћлаћена одмах, већ се исћлаћује целе године, ња више нико не зна колика ће бити коначна ошћкућна цена сунцокрећиа

Пише: Владимир Мишковић

Србија има између 4.800 и 5.000 села. Сваке године стотинак села буквално нестане. Уколико се тренд одумирања сеоске популације у Србији настави, процењује се да ће у идућих десет година потпуно нестати око хиљаду села. Тај тренд је најизраженији у централној Србији, Шумадији и Поморављу. Пољопривредом се баве углавном старачка домаћинства. Више од 200 села нема становника млаћих од 20 година, а у 190 села нема нити једног

становника. У 86 одсто српских села опада број становника, а у свега 14 одсто расте. У селима живи око 260 хиљада момака који имају близу 50 година, а нису засновали породицу. Када би свако од њих имао жену и само једног потомка, то би значило нових 500.000 становника више на селу и значајно би подмладило сеоску популацију. Разлози за те појаве су бројни, а највећу одговорност сноси држава.

У буџету за 2009. годину предвиђено је пет милијарди динара мање за субвенције за индивидуална газдинства, чиме су створени услови да се негативан тренд настави, па чак и погорша. Субвенције од 10 хиљада динара по хектару ће моћи да добију само регистрована пољопривредна газдинства, такозвани професионални сељаци, који плаћају социјално и здравствено осигурање. У Србији укупно има 778 хиљада пољопривредних домаћинстава, а од тога је регистровано свега 450 хиљада. Преко 300 хиљада сеоских домаћинстава неће добити субвенције у 2009. години. Ту су највише погођени радници који су постали технолошци вишак у свом предузећу, па су принуђени да живе на селу са старим родитељима. Они субвенције углавном неће добити. Више од 700 хиљада пољопривредних газдинстава су веома мала, са просечном величином фарме од свега 2,8 хектара, па ће помоћ државе за њих бити недовољна. У државама у окружењу субвенције за пољопривредне произвођаче су и до три пута веће него у Србији.

Пољопривредно земљиште заузима око 70 одсто територије државе Србије. Простире се на 5.734.000 хектара, што је 0,56 хектара по становнику. Од тога 4.867.000 хектара обухвата обрадиво земљиште, или 0,46 одсто по становнику, што значи да Србија има огромне потенцијале за узгој разних култура. Уз то, пољопривредно земљиште у Србији се обрађује са 425 хиљада двосовинских трактора (погон на сва четири точка), 261 хиљаде једносавинских трактора (погон на два точка) и 25 хиљада комбајна. Сељаци поседују и више од три милиона прикључних машина. Ове бројке би могле бити разлог за оптимизам да огромној већини тих пољопривредних машина није истекао рок трајања и да се не налазе у очајном стању. Просечна старост трактора у Србији је 12 година, а комбајна чак 15 година. Саобраћајна ин-

фраструктура у сеоским срединама је недовољно развијена, што додатно скраћује радни век пољопривредних машина.

У Србији се наводњава 78 хиљада хектара обрадивог земљишта, што чини свега око 1,6 одсто укупних обрадивих површина. По проценту укупног обрадивог земљишта које се наводњава, Србија је претпоследња у Европи, само Албанија има нижи проценат наводњаваних обрадивих површина. Недовољно улагање у системе за наводњавање директно утиче на смањење приноса. У протеклих 20 година количина минералних ђубрива која се користи у прехрани земљишта је преполовљена, што је такође довело до смањења рода пољопривредних култура, пре свега пшенице. Да би се остварили максимални приноси, потребна је дупло већа потрошња ђубрива, што буџет просечног пољопривредног произвођача не може да поднесе.

Према анализи Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, трошкови пролећне сетве у 2008. години били су 40 одсто већи од трошкова сетве у 2007. години, а сличан тренд се може очекивати и у 2009. години. На основу те анализе, сељаци највероватније неће финансијски моћи да издрже пролећну сетву. На пример, чак око четвртине укупног обрадивог земљишта у Србији ће овог пролећа бити засејано кукурузом. Процењује се да ће за сејање једног хектара земљишта том културом бити потребно око 28 хиљада динара. То су трошкови који укључују цену семена, цену горива, прехрану земљишта и ђубриво (минимум 150 килограма урее по хектару), без урачунатих трошкова амортизације пољопривредних машина и трошкова рада. Произвођач по једном хектару земљишта засејаног кукурузом може максимално зарадити 39 хиљада динара, што значи да има чисту зараду од свега 11 хиљада динара. Ако један земљорадник има 10 хектара земљишта, поставља се питање како четворочлана породица може преживети са 132 хиљаде динара годишње. Уз то, прошле године откупна цена једне тоне кукуруза била је 18 хиљада динара, а сада је око 9.250 динара.

Ситуација у сточарству је још гора. Број грла стокe у Србији у протеклој деценији опада по стопи од два до три одсто годишње. Производња меса је опала са 600 хиљада тона 1990. године на 450 хиљада тона у 2008. години. Далеке 1985. године сточни фонд у Србији је бројао 5.063.000 грла свиња, а 2008. године броји свега 3.212.000. Те исте 1985. године сеоска газдинства су у својим шталама имала чак 2.026.000 говеда, а 2008. године број говеда је сведен на 1.096.000 грла.

У земљама чланицама Европске уније годишње се у просеку по једној крави произведе чак 6.000 литара, а у Србији свега 1.500 литара млека. Узрок томе је ниска откупна цена млека у Србији, па су сточари дестимулисани да производе више млека. Многе млекаре, попут Сомборске и Шабачке млекаре укидају откупна места, јер немају где да пласирају своје производе, зато што им није омогућен извоз у Европску унију. Произвођачима млека из ЕУ, једностраном применом Трговинског споразума Србије и Европске уније су отворена врата српског тржишта, што ће додатно умањити могућности домаћих произвођача млека за пласман својих производа на домаће тржиште. Откупна цена млека у Србији је последњих месеци пала са 34 динара на чак 18 динара у неким местима, а премија за индивидуалне произвођаче је умањена и до три пута.

Како је уништена најперспективнија грана српске привреде

Пољопривреда у Србији нагли суноврат доживљава од 2001. године. Тадашњи министар пољопривреде Драган Веселинов тражио је од сељака да више не сеју пшеницу и да

пређу на неку другу културу јер, по његовом мишљењу, „не можемо бити конкурентни чак ни у Африци ни у Азији, укључујући и оне државе које немају најосновније услове за производњу хране“. Његов наследник, Ивана Дулић-Марковић је била заговорник увоза генетски модификоване соје. У Шапцу и околини, где је највише сејана та врста соје, на крају је због опасности за здравље становништва и стокe, генетски модификована соја морала бити уништена, па је сељацима упропаштена летина.

Последњих година дугорочна средства у форми субвенција из Фонда за развој пољопривреде добијају углавном чланови Демократске странке и Г17 плус. Према подацима Министарства пољопривреде, од 334 пољопривредних газдинстава која су добила бесповратна средства у 2006. години, чак 182 су их ненаменски потрошила.

Ни око 400 хиљада хектара обрадивог земљишта које је у државном власништву, што је око 10 одсто укупног обрадивог земљишта у Србији, није поштеђено злоупотреба. Усвајањем Закона о закупу државног пољопривредног земљишта, који је донет 2006. године, у време министровања Иване Дулић-Марковић, најбоље су прошли тајкуни, „латифундисти“, попут Милорада Костића или Хрвата Ивице Тодорића, који је закупио највећи проценат пољопривредног земљишта у Србији. По поменутом Закону, 40 одсто прихода од закупа припада општини, а 60 одсто држави (половину тог износа добијају покрајине, ако се општина налази на територији једне од покрајина).

На пример, у општини Зрењанин, на основу 400 склопљених уговора о закупу државног пољопривредног земљишта у 2008. години, према подацима Општине Зрењанин, наплаћено је 62 милиона динара. Међутим, према подацима Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде за закуп државног пољопривредног земљишта у општини Зрењанин наплаћено је 75 милиона динара. Подаци општине и министарства се разликују за чак 13 милиона динара. Али када се зброји вредност свих 400 склопљених уговора о закупу државног пољопривредног земљишта у општини Зрењанин, онда се долази до податка да је само на територији ове општине од закупа у 2008. години заправо морало бити наплаћено чак 635 милиона динара. Само у општини Зрењанин буџет општине, покрајине и републике оштећен је за 560 милиона динара. Морамо да нагласимо да ова општина није изузетак.

Посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије Милорад Крстин, члан скупштинског одбора за пољопривреду, је више пута у форми посланичког питања за говорницом Скупштине Србије покретао питање наплате закупа пољопривредног земљишта у општини Зрењанин, али се нико из Министарства унутрашњих послова и Министарства финансија до сада није огласио. Он истиче да је на „челу аграрне мафије странка Г17 плус и бивши министар пољопривреде и утицајни хрватски лобиста Ивана Дулић-Марковић”. – Она је формирала организацију 100 паора плус, чији је задатак да омогући хрватским произвођачима хране да преузму српску пољопривреду – истиче Крстин.

Он додаје да члан Српске напредне странке и председник Одбора за пољопривреду у Скупштини Србије, грађанин Зоран Машић, делује као продужена рука режима који их одржава у парламенту, онемогућавајући га да изнесе те податке на Одбору и одстрањујући га са седнице.

Један од пољопривредника који су погођени политиком државе према сељацима је Александар Молдован из Перлеза у општини Зрењанин. Александар има 140 јутара земље (1 хектар = 1,75 јутара), од којих је 100 јутара у закупу. Најчешће узгаја пшеницу, кукуруз, сунцокрет и луцерку. Поседује 30 грла стоке, од којих 15 крава музара. Он истиче да је један од највећих проблема са којим се пољопривредници сусрећу висока цена минералних ђубрива и семенске пшенице, која је 2,5 пута скупља од меркантилне пшенице.

– Прошле јесени сам засејао пшеницу на трећини земљишта које обрађујем. За сејање једног јутра земље било ми је потребно око 175 килограма семенске пшенице, чија је цена око 5.600 динара. Велики трошак представља и минерално ђубриво, чија је цена око 4.700 динара за 100 килограма, колико је потребно за једно јутро, а потрошио сам у просеку и око 15 литара дизел горива по јутру, што је додатних 1.000 динара. После тога, током прихране пшенице, користе се разне врсте ђубрива, попут урее, аана и кана, чија се цена креће око 3.400 динара на 100 килограма, колико се у просеку потроши на једном јутру земље. Током прихране, пшеница се прска хербицидима и пестицидима како би се заштитила од корова и инсеката. Приликом жетве пшенице, троши се дизел гориво у приближно истој количини као и приликом сетве, али се приликом жетве обрачунава амортизација пољопривредних машина, која може износити и више хиљада динара у једној години – објашњава Александар.

Он планира да овог пролећа на трећини своје земље засеје кукуруз и подсећа да су трошкови сејања кукуруза око 10 одсто већи него трошкови сејања пшенице, јер подразумевају дубоко орање и предсетвене припреме. Сејање кукуруза посебно отежавају падови у цени, што се посебно одразило на овогодишњу откупну цену кукуруза, која је са 18 динара по килограму прошле године преполовљена и данас износи нешто више од девет динара. Александар ће током пролећне сетве сејати и сунцокрет, чији су трошкови сетве нижи од кукуруза, али је неизвесна откупна цена сунцокрета. Он подсећа да је прошле године Влада Србије обећавала откупну цену сунцокрета од преко 33 динара по килограму, али сељацима откупна цена није исплаћена одмах, већ се исплаћује целе године, па више нико не зна колика ће бити коначна откупна цена сунцокрета. Александар додаје и да је превисока и цена закупа земљишта од 800 килограма пшенице по јутру, па сељаку не преостаје много да подмири остале трошкове.

– Ситуација у сточарској производњи је далеко тежа. Израчунао сам да ме трошкови исхране и лечења крава музара по једном литру млека коштају 23 динара, а највиша откупна цена је 24 динара, па по једном литру млека зарадим свега један динар. Наравно, пре него што постане крава музара, она је теле, тако да је узгој краве музаре посебан трошак који додатно умањује зараду од производње млека. Све то захтева огроман рад и напор, па ми у том послу помаже један радник, којег месечно плаћам 15 хиљада динара плус храна. Супруга се углавном брине о нашем двоипогодишњем сину и није у могућности да ми у већој мери помогне. У протеклих неколико година суочили смо се и са епидемијом болести леукозе код стоке, која је слична леукемији код људи. Цена живе стоке је релативно ниска, креће се од 130 до 180 евра за једно теле. Држава би морала да забрани увоз млека у праху, јер због тога произвођачи млека, укључујући и мене, у просеку имају око 30 литара млека вишка на дан, а за то је директно одговоран увознички лоби. Субвенција државе по једној крави музари од 5.600 динара годишње је превише мала, морала би да износи бар 200 евра по крави, колико износи субвенција по једном хектару земљишта. Држава мора да стане иза произвођача. Многи сељаци су узимали кредите, али их због мале зараде нису могли вратити, па су пропадали. Министар Драгин је обећао да ће тужити монополисте у пољопривредној производњи, али до данас то није учинио и сељаци очекују да испуни своје обећање – закључује на крају Александар Молдован из Перлеза код Зрењанина.

Шта је суштина Споразума о стабилизацији и придруживању (5)

Да нас жедне преведу преко воде

Пише: мр Дејан Мирковић

Привреда и стране инвестиције

Да ли ће стране инвестиције и потписивање ССП донети напредак нашој привреди? Зашто се префуткују ставови чувеног словеначког економисте Менцингера о „дуалној привреди“ или негативним ефектима које ствара долазак мултинационалних компанија у мале земље попут наше? Да ли су стране инвестиције „кључ“ за све наше проблеме? Менцингер износи: „Тврдим да је погрешно мишљење према којем стране инвестиције могу решити проблеме неке привреде. Привредни проблеми решавају се тамо где су и настали; у домаћој привреди“ (www.privredni-vjesnik.hr број 3280-2002 година). Менцингер објашњава како је Словенија бележила привредни успон у време када се ослањала само на сопствене снаге: „С наше стране, такође, није било баш неке потребе за страним инвестицијама, јер смо имали доста уравнотежен раст и платни биланс није био велики проблем. Последњих годину-две то се мења, али мислим да је то пре свега политичко а не економско питање“.

Жоке Менцингер јасно износи: „**Противим се идеализовању и идеологизацији страних инвестиција**“ (www.nsmr.org.yu).

Напуштање Менцингеровог економског програма и прихватање ЕУ догме је довело Словенију у ситуацију да више уплаћује у фондове него што добија из европског буџета. Овај процес је убрзан након уласка Словеније у ЕУ. Љубљански дневни лист „Дневник“ је објавио у априлу 2008. године да је Словенија уплатила у европске фондове 365 милиона евра, а да је из буџета ЕУ добила 348 милиона евра („Прес“, 19. 3. 2008). То је словеначка реалност, а не празна обећања из ЕУ да ће до 2013. године добити више средстава из ЕУ него што уплаћује. (Слична обећања о ЕУ „помоћи“ су се чула и у нашој јавности поводом потписивања ССП). Оправдање за избрљивање Словеније Брисел налази у томе што Словенија није успела да направи довољно оперативних програма за коришћење средстава ЕУ.

На пример, из средстава европског социјалног фонда, за уклањање сметњи на тржишту рада искоришћено је само 16 одсто, из Европског фонда за регионални развој око 20 одсто (Пољска, Румунија и Бугарска још мање). У том контексту није изненађење што се у Љубљани, управо у месецу када је Србија парафирала текст ССП, 17. 11. 2008, окупило више од 70.000 демонстраната (огроман број за тако малу земљу) који су захтевали „више плате и смањење социјалних разлика“. Једна од главних парола на том скупу је била „Сити смо свега, само нисмо хлеба“. Послодавци су се тада правдали у словеначкој јавности речима да словеначака привреда не може да издржи конкуренцију у ЕУ (Васовић-Мекина С. „Политика“, 18. 11. 2007). Мора се признати да је ово оправдање било у потпуности истинито. Словеначки производи имају мале шансе на тржишту ЕУ.

Да се ради о „зачараном кругу“ који је наметнула ЕУ показује и податак да је већ годину дана након уласка Словеније у ЕУ, крајем 2005. године, словеначка влада усвојила више закона под оправдањем да ће они повећати конкурентност привреде. Конкурентност није повећана, а 40.000 људи је демонстрирало у Љубљани још 2005. због погоршања њиховог социјалног положаја након усвајања ових закона („Привредни преглед“, 28. 12. 2005). Такође, око 2/3 Словенаца је, према истраживању љубљанског „Дневника“, сматрало да је у 2007. години живело лошије него у 2008. години. То је велики пораст зато што је у 2006. години само око 1/3 грађана Словеније сматрало да је живело горе него у 2005. години. „Европски пут“ је резултирао и чињеницом да је незадовољство грађана највеће у последњих 11 година (Танјуг, „Новости“, 3. 1. 2008).

Слична ситуација је и у Хрватској, иако је она још 2001. године потписала „чудотворни“ ССП са ЕУ. Управо у априлу месецу када је Србија потписала „историјски“ ССП са ЕУ (тачније 12. 4. 2008. године), у Загребу се окупило 50.000 људи на социјалном протесту. Они су протестовали са паролата „Хоћемо Хрватску социјалне правде“, „Доста је јефтине радне снаге“ („Прес“, 14. 4. 2008). Говорећи о страним инвестицијама, проф. др Јован Душанић са Београдске пословне школе је истакао (на округлом столу посвећеном стању у српској привреди под називом Економско стање и перспективе Србије, организатор је био Центар за геостратешка истраживања, округли сто је одржан у Међународном прес центру у Београду 14. 4. 2008): „**Нагласимо да су иностране компаније у последњих седам година, углавном инвестирале у Србију кроз приватизацију купујући српска предузећа док је износ такозваних гринфилд инвестиција више него скроман, неприметан**“. www.nsmr.org.yu.

Али, без обзира на економска уопзорења страних и домаћих експерата, странци су и даље заштићени као „бели медведи“. У члану 53 ССП Србија се обавезује да ће страним привредним друштвима омогућити „положај који није мање повољан од положаја који даје својим привредним друштвима“, а слично се предвиђа и у случају „друштва кће-

ри". Такође, предвиђа се да ће „друштва кћери” имати, након ступања на снагу Споразума, „право стицања и уживања својинских права на непокретностима”.

У члану 54 се предвиђају мере „опреза” у погледу финансијских услуга ради заштите улагача и депонаната и „финансијског система”. Није тешко превидети да ће се због инфериорности домаће политичке елите примењивати у самој једном смеру.

Помало трагикомично делују одредбе из члана 61 о међународном поморском саобраћају када се зна да је Србија после 88 година изгубила излаз на море управо због „добронамерног” посредовања ЕУ за време црногорског референдума.

У члану 69, став 2, предвиђају се рестриктивне мере које ће се применити када се једна од страна нађе у „платнобилансним тешкоћама или јој такве тешкоће прете”. Пошто се Србија већ налази у таквим тешкоћама, а прозападна власт уопште не реагује на то, јасно је да ће само ЕУ евентуално користити ову могућност.

Чланом 63, ставом 3, Србија се обавезује да „допусти држављанима држава чланица Европске уније да стичу својину над непокретностима у Србији... У периоду од четири године од ступања на снагу овог споразума Србија ће постепено усклађивати своје законодавство које се односи на стицање својине над непокретностима у Србији како би држављанима чланица Европске уније осигурала исти третман као и својим држављанима”.

Тим поводом Маја Ковачевић, која је у периоду 2001-2003. била шеф Канцеларије за придруживање СРЈ Европској унији, правилно уочава: „И најзад, од парола у предизборној кампањи не чују се изузетно важна питања, какво је на пример: Која стратегија је руководила наше преговараче да у ССП-у прихвате одредбу по којој се предузећима из ЕУ даје право стицања власништва над непокретностима и иста права као и српским привредним друштвима у погледу јавних добара од општег интереса? У чијем интересу је то учињено? Наиме, многе земље су и у процесу придруживања из домена примене горе наведене типске одредбе изричито искључиле природна богатства, пољопривредно земљиште, шуме и шумско земљиште. Од нових чланица ЕУ, Естонија, Летонија, Литванија, Словачка и Мађарска су задржале ограничења у погледу куповине пољопривредног земљишта и шума током седам година од учлањења, са могућношћу продужења за још три године. Чешка је поступила слично, Пољска задржава рестрикције читавих 12 година, а Словенија може примењивати посебан механизам током седам година – подсетимо: од учлањења. Што се нашег региона тиче, Албанија и Хрватска су у својим ССП изричито искључиле једнака права над наведеним добрима. Од бројних разлога за овакво поступање, наведимо само један: цене пољопривредног земљишта у земљама централне и источ-

не Европе, као и на западном Балкану су неупоредиво ниже него у ЕУ, и оправдана је бојазан да би се земља куповала само у шпекулативне сврхе. („Политика”, 24. 4. 2008).

Али, ово су усамљени гласови разума у медијској ЕУ хистерiji.

„Конкуренција”

Професор међународног привредног права др Радомир Ђуровић пише о конкуренцијском и антикартелном праву ЕУ (ЕЗ): „У првом реду у изворе конкуренцијског права Заједнице треба уврстити чланове Уговора о оснивању заједнице од 25. марта 1957. (Одељак под насловом ’Правила конкуренције’ члановима 85-94)... предмет-објекат заштите по прописима ЕЕЗ је здрава, лојална и дозвољена конкуренција... При томе се мора водити рачуна о моралном поретку на тржишту и јавном интересу” (Ђуровић Р. „Међународно привредно право”, Савремена администрација, Београд, 1996, стр 119-121). Ђуровић цитира и члан 86 Уговора о оснивању у коме пише: „Нису у складу са заједничким тржиштем и стога су забрањене злоупотребе у коришћењу доминатног положаја...”

У том контексту, у члану 73, став 1 ССП се износи да није у складу са Споразумом „свака државна помоћ која нарушава или прети да уништи конкуренцију давањем предности одређеним предузећима или одређеним производима”. У ставу 2 овог члана се управо подсећа на чланове из Уговора о ЕЗ о којима је писао професор међународног привредног права Радомир Ђуровић. Али, већ у ставу 7 се прецизира ко ће у пракси бити на удару ових одредби: „Ради примене одредаба става 1(3) уговорне стране прихватају да ће се током првих 5 година од дана на ступања на снагу овог споразума свака државна помоћ коју додели Србија (подвукао Д. М) оцењивати... У року од 4 године од дана ступања на снагу овог споразума Србија ће доставити Европској комисији своје податке о бруто домаћем производу (БДП) по глави становника који су усклађени на нивоу НУТС 2. Тело из става 4 (које оснива Србија – прим. Д. М) и Европска комисија ће потом заједно оценити подобност регија у Србији и на основу тога максимални интезитет помоћи...”

Дакле, користите се искључиво такав непоуздани показатељ какав је БДП.

Такође, после истека 3 године, према члану 74 ССП, примењиваће се члан 86 Уговора о оснивању, наравно, само у једном смеру: „Србија ће применити на јавна предузећа и предузећа којима су додељена посебна права начела која су утврђена у Уговору о ЕЗ, са посебним упућивањем на члан 86.”

Члан 76 ССП омогућава да се предузећа из ЕУ умешају у јавне набавке у Србији: „Привредна друштва Заједнице основана у Србији, према одредбама поглавља 2 наслова 5, имаће од ступања на снагу овог споразума приступ поступцима за доделу јавних уговора под условима не мање повољним од оних који се примењују на српска привредна друштва. Привредним друштвима Заједнице која нису основана у Србији биће омогућен приступ поступцима за доделу јавних уговора у складу са српским Законом о јавним набавкама, под условима не мање повољним од услова који се примењују на српска привредна друштва, најкасније пет година од ступања на снагу овог споразума”. Предвиђа се и да ће након пет година бити укинута свака предност домаћим предузећима, изражена у цени. Србија се обавезује и да ће једанпут годишње извештавати Савет за стабилизацију о мерама за повећање транспарентности и судске контроле одлука донетих у области јавних набавки. Тачније, Србија ће обавештавати како се судски и на друге начине штите предузећа из ЕУ која ће конкурисати српским у јавним набавкама. (Можда је и то један од разлога зашто ЕУ тражи од Србије да „реформише” судство).

Није усвојен сепаратистички статут АПВ,
нема усвојеног буџета АП Војводине

Грађани Војводине таоци уцењивачке политике

- *Где је 200 милиона евра од приватизације НИС-а присвојених у Војводину, на којим или чијим рачунима? Зашто инфлација једе новац пореских обвезника Војводине из дана у дан? Да ли се ради о неспособности владајуће коалиције или о политичким калкулацијама уске групе људи на челу са председником Извршног већа Бојаном Пајићем?*
- *Грађани Војводине без усвојене Одлуке о буџету за 2009. годину због уцена „демокраџа“ о неусвајању прописаног, сепаратистичког статуса АП Војводине у Народној скупштини. Иако је усвојен Закон о буџету Републике Србије за 2009. годину, Извршно веће донело Одлуку о привременом финансирању*

Пише: Маријана Четојевић

Оно што ових дана преокупира медијску пажњу јесте чињеница да је уплаћено 400 милиона евра од фирме Гаспром-нефт за продају 51 одсто капитала НИС-а. Истог момента кренуле су калкулације политичара, сепаратистичке тенденције су дошле до изражаја у свом пуном сјају, колико, куда, када? Нема места за овакве махинације, Законом о буџету за 2009. годину је јасно прецизирано, у члану 4:

Изузетно од члана 61. Закона о приватизацији („Службени гласник РС”, бр. 38/01, 18/03, 45/05, 123/07 и 123/07 - др. за-

кон) буџету Аутономне покрајине Војводине припада 90 одсто средстава остварених од продаје капитала Нафтне индустрије Србије а.д, а буџету Републике Србије 10 одсто.

До ступања на снагу новог статута Аутономне Покрајине Војводине и закона којим се уређују питања од покрајинског значаја, у буџету Аутономне Покрајине Војводине распоређује се 50 одсто средстава од приватизације Нафтне индустрије Србије а.д. Преосталих 40 одсто средстава Аутономна Покрајина Војводина распоређује у буџету након преноса надлежности утврђених законом.

Ако се након преноса надлежности утврди да су средства намењена Аутономној Покрајини Војводини већа од 7 од-

сто буџета Републике Србије, вишак средстава се по посебном програму Владе распоређује градовима и општинама у Србији, водећи рачуна о стању инфраструктуре локалних самоуправа, као и о равномерном регионалном развоју.

Самим тим нема места за дуго стварану флоскулу о томе да ми у Војводини тешко живимо јер нас плачкају једнако сиромашни људи из Србије. Сви ми живимо на рубу егзистенције јер је режим усмерен искључиво на разбијање државе, и то управо бедом и сиромаштвом као полугама „демократата“ којима и јесу увели диктатуру. Сви ћемо боље живети када се овај режим промени.

Једино питање које нико није поставио је коме иде тај новац. Шта ће се то у Војводини побољшати када стигне 200 милиона евра? Хоће ли се улагати у предизборна обећања „демократата“? Па, да се остварило макар једно, изградња складишта гаса Банатски Двор за које је било потребно инвестирати 2 милијарде динара, не би индустрија због прекида испоруке гаса зимом изгубила 3,8 милијарди динара. С обзиром да је до 31. марта на снази привремено финансирање, о судбини 200 милиона евра одлучиваће уска група људи окупљена око председника Извршног већа Бојана Пајтића.

То је њихов модел „демократије“ без већине народа у Србији јер је већина гласала за националну опцију а проблем је то што су у последњем моменту неки претрчали из личне користи на другу страну и издајом својих гласача обезбедили власт, али не и већину народа у Србији. Тај модел „демократије“ без већине народа су комбиновали са моделом „демократије“ без слободе и на такав начин су спровели диктатуру и пренели по вертикали са републичког нивоа на покрајински нивоа кроз буџетско (не)финансирање, као и на локалне самоуправе, где су масовно раскидане коалиције са радикалима, гажена воља народа.

Кажњавање грађана Војводине

Оваквим политичким махинацијама се од очију јавности жели склонити чињеница да буџет АП Војводине није усвојен, те да је Извршно веће Војводине усвојило Одлуку о привременом финансирању, која важи за период од јануара до марта 2009. године. Иако је Републички парламент усвојио Буџет за 2009. годину, владајућа коалиција у Покрајини се није много бринула око тога да усвоји Одлуку о буџету за 2009. годину. Образложење је било да Скупштина Србије није усвојила Предлог Статута ни пратеће законе за његову примену. Ово су политичке учене о томе како ће Војводина живети много боље, како ће просперирати у сваком погледу, економском, културном, како ће се отворати радна места, ето, само да се Војводина оваквим статутом супротним Уставу отцепи од Србије, па ћемо тако разбијени сигурно лакше стићи до европских инвестиција и Европе. То је

идеологија Ненада Чанка о још већој аутономији Војводине, о Војводини као самосталној држави, коју је потпуности преузела „Демократска“ странка на челу са Бојаном Пајтићем.

Овакве изјаве оштро крше Устав Републике Србије и подгревају сепаратистичке тенденције. Устав прецизира, у члану 62, да буџет АП Војводине износи најмање 7 одсто буџета Републике Србије, од тога три седмине се користи за финансирање капиталних расхода. Даље, ту је закон о буџету Републике за 2009. годину који јасно прецизира, у члану 4.

Буџету Аутономне покрајине Војводине припада:

– део прихода од пореза на доходак грађана – пореза на зараде, у висини од 18,0 одсто од износа оствареног на територији Аутономне Покрајине Војводине;

– део прихода од пореза на добит предузећа, у висини од 42,7 одсто од износа оствареног на територији Аутономне Покрајине Војводине.

Из буџета Републике Србије обезбеђују се средства:

– за расходе за запослене у образовању на територији Аутономне Покрајине Војводине у складу са законом у износу од 23.733.889.000 динара;

– за финансирање дела програма у области културе у износу од 858.851.000 динара.

Средства за плате за запослене у образовању на територији Аутономне Покрајине Војводине из става 2, алинеја 1 овог члана исплаћују се у висини и по динамици коју утврђује Влада.

Буџет Аутономне Покрајине Војводине исплаћује плате из става 2, алинеја 1 овог члана наредног дана од дана пријема средстава за ове намене на рачун.

Јасно се види да разлога за недоношење буџета АП Војводине нема, да су сви параметри потребни за формирање предлога буџета законски чврсто утемељени. Нема ниједног објективног разлога за недоношење буџета сем учена владајуће коалиције и ширење сепаратистичких тенденција.

Замислите да правна лица и предузетници не предају финансијске извештаје на време, за правна лица до 28. фебруара, а за предузетнике до 15. марта, замислите како би власт то третирали и како би кажњавала. Казне за непредавање завршног рачуна су од 100.000 до 3.000.000 динара за правна лица, за одговорно лице од 5.000 до 150.000 динара. За предузетнике 5.000 до 500.000 динара. Извештај о пословању се шаље у НБС, Агенцији за привредне регистре и у Пореску управу. Сви подаци о пословању правних лица и предузетника су на овај начин потпуно транспарентни, објављени на сајту, како би свако могао имати увид.

Када је у питању буџет АП Војводине, очигледно је да нико из владајуће коалиције не сноси одговорност за његово недоношење. Нико не сноси казну. Узима се по једноставном принципу четвртина новца од прошлогодишњег буџета, 11,5 милијарди динара, о чијем трошењу одлучује Покрајинско веће на челу са председником Извршног већа Бојаном Пајтићем. Поново уска, одабрана група људи ван скупштинских клубова и воље грађана Војводине, троши новац буџета АП Војводине који пунимо сви. Али зашто они да одлучују и о 200 милиона евра од приватизације НИС-а?

Овим привременим финансирањем драстично је смањена буџетска подршка развоју привреде Војводине, нема новца намењеног Фонду за развој АП Војводине, вероватно властодршци сматрају да је ово ставка на којој треба да приштеде и да смо можда исувише развијени. Укупно на Секретаријат за привреду се издваја 168 милиона, тј. 80 мање у односу на најављену четвртину. На капитална улагања се издваја 1.220 милиона, што је за 70 одсто мање у односу на најављену четвртину, тако да ће Војводина и на инфраструктури уштедети. На образовање и културу се издваја 7.185 милиона динара. Оно на чему се није штедело је Секретари-

јат за регионалну и међународну сарадњу, где су средства чак 4 пута већа од најављених. Извршно веће је у Одлуци о привременом финансирању показало намеру да ослаби домаћу привреду, и самовољу у располагању новцем грађана. Буџет АП Војводине као да је њихова приватна имовина са којом располажу како хоће.

Економски колапс

У прилог томе колико је политика расподеле буџета ефикасна и усмерена на развој државе, најбоље говори чињеница да у Србији овог момента има готово **60.000 фирми које се налазе у блокади. Износ блокаде је 218,4 милијарде динара, око 2 милијарде евра, више за 30 одсто у односу на октобар. Око 97 одсто блокада извршила је Пореска управа, више је него очигледно да је у покушају попуњавања приходне стране буџета најагилнија у блокадама рачуна.**

Шта је социјално неодговорна Влада учинила да се помогне посрнулој домаћој привреди?

– Подигнута је референтна каматна стопа на 16,50 одсто (иако је крајем 2007. била на нивоу од 9,5 одсто), чиме је потпуно угушена привреда, јер кредити стижу до крајњих корисника са каматом од 25 до 35 одсто. *Који њосао у Србији да обезбеди ошћлаишу оваквих каматаи?*

– Најављено је повећање ПДВ-а са 18 на 20 одсто, да се још више угуши и/или потпуно успори привредна активност, *зар није довољно ишио се ПДВ илаћа авансно.!* јер наплата иде тек кроз 4 до 6 месеци, јер се Влада Србије оглушила на упозорења Комисије за заштиту конкуренције и дочекала светску кризу с монополским компанијама које сада дугују својим добављачима десетине милијарди динара?!

– Исто тако и грађани плаћају *иовећане акцизе* за 14,5 милијарди динара и то на производима за којима је тражња најмање еластична, јер не може болестан без лекова, нити се може без превоза на посао, без горива нема транспорта производа. Тако пуне буџет по цену грађана, а у предизборној кампањи једним потезом пера и једностраном применом трговинског споразума изгубили смо само на царинама 20 милијарди динара. Развојно, нема шта! Само за кога, за грађане Србије сигурно не?!

– Зато из овог износа поскупљених акциза, по цену грађана, финансирамо странце, нпр. „Фијат“ са 14.007.000.000 динара из буџета, па додатно кроз програм „старо за ново“ са 1.000 евра, па онда грађани могу да купе „дунто“ по 5.999 евра. *Зашто само „дунто“*, када се свуда у Европи за стара аута добија 2.500 евра, и може да се купи нови ауто *било које марке*, нпр. „логан“ за још 2.500 евра?! Зашто ми у Србији увек морамо зарад приватних интереса властодржаца да купујемо најскупље?

То је јасна слика колико владајућа већина не размишља о интересима грађана, већ само о својим личним политичким махинацијама које на крају свде под тајну пословања жутог предузећа, а за те тајне нико не одговара и не сноси казне. Понекад, када буџетски инспектор залута у неку локалну самоуправу, и нађе озбиљне проневере као што су: уговорена, а неисплаћена средства од камате на депонована средства на рачун буџета града Београда; дивља градња станова из кредита 1,650 милиона на 5 година, продаја станова по сопственом нахођењу супротно Закону о средствима у својини републике Србије; налог инспектора за враћање 6,8 милиона динара на име више исплаћених зарада у општини Стари град, који никад нису враћени. **За ове повреде „демократе“ само добију понеку опомену у форми савета о даљем пословању и трошењу новца пореских обвезника.**

А када је реч о грађанима Србије, за сваки неплаћени порез се кажњава новчаном казном од 15 до 20 одсто износа пореза за утврђеног у поступку пореске контроле. А када је реч о износу неуплаћеног пореза изнад 1.500.000 динара, за учиниоца следи, поред новчане, и затворска казна од 6 месеци до 10 година у зависности од износа.

Када на дневни ред дође ревизија буџета АП Војводине, испољи се стихија „демократа“, рад по добро утаганим стазама, са провереним клијентом ДОО „Винчић“, пријатељском приватном фирмом, која доноси из године у годину одлично мишљење о консолидованом завршном рачуну буџета, па тако већ унапред знамо да ће и за 2008. годину мишљење бити сигурно позитивно, пуно хвале. Једини разлог за ангажовање ове приватне фирме је да се ускрати посао Државној ревизорској институцији да изврши ревизију завршног рачуна. Тако да ова цена од 2.358.000 динара са педесетом представља расипање новца пореских обвезника, цена коју грађани плаћају да би се нешто заташкало и ускратило посао запосленима у овој институцији који су свакако плаћени за то.

Подсећања ради, **Закон о Државној ревизорској институцији је усвојен новембра 2005. године, а њиме је предвиђен рок од 6 месеци да ово тело буде формирано и почне да ради. Зашто жутом предузећу не одговара да ова институција почне са радом? Зашто пословник којим се регулише њихов рад није стављен на дневни ред до фебруара 2009. године? Зашто Скупштина пуних шест година, од 2001, није усвојила завршни рачун буџета? Зашто Извршно веће Војводине није утврдило предлог буџета за 2009. годину и упутило га Покрајинској скупштини на усвајање? Где год нема контроле, сигурно има злоупотребе. „Транспарентно“, нема шта!**

Доследни идеологији српског национализма

Пише: Зоран Грбић

Дан странке, 23. јануар, Српска радикална странка обележила је скупом у Земуну на ком су млади радикали, говорећи о књизи проф. др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, у жељу глобалистичких тенденција, доминације Сједињених Америчких Држава и покушају униполаризације светске моћи и даљој сатанизацији српског народа, указали на потребу даље афирмације ове идеологије. Желећи да дају свој допринос у борби против настојања, како домаћих тако и страних фактора, у разбијању српског националног бића, надахнутим говорима ови млади перспективни људи указали су на неопходност повратка традицији, православљу и Српству. Забринуте за стање у коме се налази српска нација и држава којима, захваљујући режимској политици и беспоговорном испуњавању свих уцена Запада, прети даље разарање, смењујући се једни за другим, говорници су ипак окупљенима пружили наду да ствари могу да се промене боље уколико не заборавимо своје корене, историју, традицију, културу и на тим полазистима градимо своју будућност.

Александар Анастасијевић је подсетио на порекло српског народног имена и историјат настанка српске заставе, грба и химне „Боже правде”, под којима „појединац постаје нераскидиви део свог национа. Уједињујућа улога сваког од ових симбола је изузетна у тешким временима, сукобима и ратовима, јер тада патриотизам јача и ови симболи постају светиње за које се и живот даје. Одривањем од свог порекла, свог националног бића, одрекли бисмо се и сами себе”.

Марија Бркић у излагању се осврнула на историјат српске уметности, музике, науке и књижевности, за коју каже

да се „у правом смислу те речи јавља тек у немањинској држави, кад настају самостална дела са српском тематиком. Главни књижевни центри су у најзначајнијим манастирима, хиландарском, студеничком, жичком, милешевском и пећком, где се паралелно наставља преписивачка делатност”. Марија је представљање историјата српских достигнућа закључила речима да су „Срби народ широкогруд, нису опчињени мржњом, због тога нам је и лакше да се носимо са свим недаћама које су нас снашле” и завршила речима: „Крст наш јесте голем, али народна душа још увек мирише на цвеће.

Због тога и др Војислав Шешељ спава са истином испод јастука”.

Горан Милановић је говорио о борби српског народа који је кроз векове сачувао своју духовну и културну традицију. Милановић је нагласио постојање паралеле „између садашњег времена и времена турске и аустроугарске окупације српских земаља” и истакао сличности „којима се поново угрожавају српски национални интереси који се изражавају у разједињавању српског народа оличеном у разним политичким опцијама које у већини прихватају вазални однос према страним факторима”. Он је истакао да је „упорним изношењем истине о трагичним догађајима деведесетих година, др Војислав Шешељ раскринкао међународну заверу против српског народа као злочиначког народа, и показао целокупној светској јавности да је идеологија српског национализма заиста бесмртна” и додао да „омладина Српске радикалне странке с нестрпљењем и радошћу очекује скори повратак др Војислава Шешеља, председника наше странке, у отаџбину, својој породици и српском народу”.

Данка Божовић је акценат ставила на историјат Српске православне цркве и подсетила да Срби пре примања хришћанства нису били многобошци, и да је религија старих Словена била монотеистичка, јер је једини Бог у којег су веровали био Свети Вид, док су остали сматрани полубоговима, што је „касније олакшало примање хришћанства”. Српска православна црква, која је аутокефалност добила 1219. године захваљујући Растку Немањинићу, кроз векове који су наступали борила се за очување српског националног идентитета, који је опстао чак и у временима највећих турских зулума. Православни великодостојници су и у каснијим временима били јединствени, што је народу помогло да очува свест о заједничком постојању. Данка подсећа да је „најзначајнија личност Српске православне цркве под Аустро-угарском митрополит Стеван Стратимировић”, који је успео да успостави добре односе са аустријским двором, али и да истовремено „очува српски национални интегритет, остане веран и одан Русији и избори се за оснивање школа, образовање православних свештеника, превозење руских књига, штампање домаћих. Највећи допринос имао је у борби против унијаћења, јер је са аустријске стране постојала константна потреба за преобраћањем Срба у католичанство и стављање

под римокатоличку јурисдикцију”. У исто време, Цетинска митрополија, иако „Данило Петровић, није био хиротонисан од стране Пећке патријаршије и Калиника I, већ од стране Карловачке митрополије, увек је остајала одана Пећкој патријаршији”, а како даље подсећа Данка, „велики допринос у борби за очување српства дали су Петар I и Петар II Петровић Његош”.

О историји и традицији

Перо Деветак обратио се скупу „језиком својих ђедова – језиком окупираних западних српских земаља”, износећи главне тачке историје српског народа, од борбе „светородне династије Немањића за самосталну српску државу и аутокефалност СПЦ”, до оснивања Српске народне радикалне странке Николе Пашића, која је „преузела примат у креирању српске националне политике и стратегије њене реализације”.

„Др Војислав Шешел наставља борбу за Велику Србију која ће представљати заједницу свих српских држава и испунити снове генерација које су ишчезле у тој истој борби. Гарантујем вам да је и моја генерација спремна да настави борбу. Фали нам самопоуздање, а оно ће се вратити повратком нашег вође из заробљеништва”, рекао је Перо на крају свог говора.

И Марко Ераковић говорио је о пореклу српског имена, грба и заставе, за коју је подсетио да је „у децембру 1838. године кнез Милош издејствовао султанов ферман о српској застави у коме се истиче да је српска застава најпре црвена, плава па бела”, и да је та застава, „радикалским Уставом из 1888. године дефинитивно озваничена као народна застава”. „Прва српска химна”, навео је Марко, „била је свечана песма 'Востани Србије' коју је испевао Доситеј Обрадовић као признање српском херојству у Првом српском устанку”, а химну 'Боже правде' написао је, на захтев кнеза Милана Обреновића, управник Народног позоришта у Београду, Јован Ђорђевић, док је музику за њу компоновао Даворин Јенко”. О значењу речи Србин, Марко Ераковић наводи мишљења различитих аутора, али завршава речима да „обичан грађанин или сељак не зна целокупно порекло српског грба, али он за њих значи веру и понос. Он не зна целокупну историју српске заставе, али она за њега значи славу и оданост. Он не зна целокупну историју српске химне, али она га спаја са свом његовом браћом у свим српским земљама. Он не зна порекло речи Србин, али одлично зна шта она њему значи”.

Милош Хркаловић је истакао да је идеја југословенства била погубна по Србе, и највећа грешка српског народа који се „одрекао свог славног имена, своје чувене традиције и на сопствена плећа ставио југословенску хипотеку која му је пролила више националне крви него све раније историјске трагедије”, због чега су, „док су се Срби губили у општој југословенској маси, Словенци очували своју посебност захваљујући своме језику и географском положају, Хрвати услед мржње према Србима, муслимане је компактним сачувала вера, а мањине њихов језик и крупне диференцијације према другима”. Милош је приметио да „као што је српски народ некада био заслепљен утопијском идејом југословенства, данас подједнако лако упада у замку глобализма. Једини прави спас за Србију и Српство јесте национализам који није ни шовинистички ни империјалистички, који поштује туђа права, али у првом реду чува своја и бори се за свој народни смер”.

Сандра Милетаковић је говорила о Српском народу, националним мањинама, новоствореним нацијама на Балкану и Српском национализму, за који је рекла да „значи уједиње-

ње нације на бази Српства и Светосавља, као и ослобођење нације од западног империјализма и од наметнутих западњачких термина и квалификација”. Говорећи о историји Влаха, Цинцара, о Морлацима, Буњевцима и Шокцима, нагласила је да су их „Срби одувек сматрали као најрођеније, као нераздвојиви део сопственог народа”.

Прогон српских интелектуалаца

Јован Николић је говорио о злоделима комуниста над српским народом, за које каже да су одговорни за то што „не постоји довољан ниво патриотизма и националне самосвести код (Српског) народа”. Николић подсећа да су у време комунизма, за који каже да „представља једну историјску странпутицу и дисконтинуитет”, остављене тзв. авнојевске границе, које су исцртане на штету Србије, да је „извршено премештање српске индустрије и инфраструктуре у западне републике, па чак и у Албанију”, да је донета „забрана повратка Србима које су шипгарски балисти прогнали са Косова и Метохије”, „заведено систематско ћутање о усташком геноциду над српским народом у НДХ”, „вршен прогон српских интелектуалаца и потискивање српске културе”, и измишљене нове нације на основу „старе аустроугарске тезе да су исламизирани Срби посебна муслиманска нација, и да су покатоличени Срби заправо Хрвати”.

Марко Пауновић је, представљајући историјат пројекта Велике Србије, нагласио да су Ернест Дени и Владимир Ђоровић били први који су објавили опширне студије под називом Велика Србија, у Паризу 1915. године, а сам термин Велика Србија употребио је гроф Ђорђе Бранковић 1683. године, док су Турци опседали Беч. Подсетио је да су велики поборници те идеје били Светозар Милетић, Пуниша Рачић, који је захтевао да се држава преименује у Велику Србију, као и Добросав Јевђевић, Радмило Грђић, Младен Жујовић, Зоран Андрић, Војислав Вујанац, а да је др Војислав Шешел актуелизовао то питање још у тадашњој СФРЈ, због чега је тамновао у зеничком затвору. Од тада, др Војислав Шешел је „симбол одбране српства, симбол борбе за остварење великог циља који нам је свима у срцу”.

Радомир Ракочевић је говорио о српским земљама кроз историју, од доласка на Балкан до данашњих дана, и жртвама које је поднео током векова. Подсетио је на то да су Срби вековима чинили „тврду линију и бедем хришћанства у које је уперено копље ислама”, али да „уместо да силе западне Европе буду захвалне што смо их спасили експанзије Турака, уместо помоћи у ослобођењу наших земаља, оне настављају да врше терор и унијаћење”. И у „двадесетом ве-

ку”, наводи Ракочевић, „Срби су од свих народа у Европи поднели највеће жртве”. У Првом светском рату скоро трећина становништва је изгубљена, а у Другом светском рату, поред немачког терора, одиграли су се „усташки незапамћени злочини у логорима Јасеновац и Градишка”. Ракочевић је говор завршио речима да је „увек било тешких тренутака, али смо излазили као победници. То мора да нам улије снагу за борбу и уздизање из пепела. Никада више Србија не сме бити марионета било ког блока, нити сме гинути за туђе интересе”.

Стефан Стаменковски је подсетио на историју Радикалне странке, за чије идеје су сви веровали да су нестале пред почетак Другог светског рата и да је „српски слободарски дух угашен, а национални понос нестao”. Нико није ни помишљао да ће се после готово 40 година, почетком осамдесетих, „појавити човек који је одгајан у духу највећих моралних вредности, човек који је рођен и васпитаван у духу Православља, Српства, човек који верује и који се беспопштено бори за Србију, за Велику Србију”, др Војислав Шешел, који је основао странку 23. јануара 1990. „У ратним годинама, најтежим за српски народ, Српска радикална странка је постала стожер и ујединитељ Срба са обе стране Дрине”. Председник је, одлазећи у Хаг да брани Српство, 23. фебруара 2003. године, нама „у аманет оставио да бранимо Србију, чувамо странку и ширимо идеологију Српског национализма”. На крају, Стефан је навео да „СРС није само странка већ и породица, једна велика часна породица” и пожелео је да нам се „што пре врати човек који је све ово створио, човек који је градио и изградио, који је чувао и очувао нашу породицу, човек који је и отац ове породице”.

Србија је вечна док су јој деца верна

Тијана Урошевић је, говорећи о идеологији српског национализма, рекла да, деветнаест година након оснивања, „српски радикали са поносом могу говорити о протеклом периоду. Много пута оспоравани, омаловажавани, прогањани, затварани, а у протеклих неколико месеци сведоци и најгоре издаје. Идеологија српског национализма нам помаже да развијамо своју традицију, не угрожавајући и не вређајући никога, не потцењујући друге народе и њихове историје”. Српска радикална странка „никада неће поклекнути у светој борби за ослобођење свега онога што је Српско – да се ослободи Република Српска Крајина, окупирана од стране Хрватске; да се сачува и Матици припоји Република Српска; да се Црна Гора, колевка српског националног поноса и достојанства, одбрани од такозваног црногорског фактора, али и нарастајућег шиптарског утицаја”.

Александар Живић је окупљене подсетио на злочине хрватске војске, који су кроз векове у историји европских народа остали упамћени као брутални и крволочни разбојници. Подсетио је да су Хрвати у Другом светском рату имали план за Српско становништво, по којем је требало „трећину поклати, трећину покатоличити, трећину протерати”. Тако је током рата „број насилно покатоличених Срба од стране Хрвата око 250 000, а број побијених прелази цифру од чак 750 000”. Ни католички свештеници се нису либили ни да лично убијају људе, а Живић је подсетио и на изјаву команданта немачких снага на Балкану, Нојбахера, који је рекао да „уништење православног српства од стране Хрвата спада у најсвирепије акције масовног убиства целе светске историје”. „Небројено пута смо Хрватима пружили руку помирења, и увек добијали нож у леђа”, рекао је Живић. „Шта можемо да очекујемо од нових хрватских нараштаја кад их у школама уче да су Срби зли, а у црквама да се треба борити против тог ’зла’? И после се неко усуди да се извињава у име Српског народа. Хрвати, клекните на колена и молите за опроштај”.

Милан Згоњанин је говорио о пошастима југословенства по Србе, којима је „још од завршетка Првог светског рата идеја југословенства наметана као неки виши циљ уједињења свих Срба у једну државу, што је неспорно и била тежња свих оних који су се осећали Србима, али су разни несвесни и несавесни Срби помутили идеју Велике Србије, чиме се изашло из граница територије на којој су већински живели Срби, и пробудили авет, Југославију”. У то време „није постојао никакав отпор константним нападима Хрвата и Словенаца и њиховим мегаломанским тежњама ка самосталности, јер је српски народ био омамљен стањем ’сви Срби у једној држави’, које је било вишевековна тежња”. Тако је „Србија доведена у позицију удовања Хрватима и Словенцима под претњом отцепљења”. Како је рекао Згоњанин, „Срби су због утваре зване југословенство, остали без изражене националне свести, без поноса из битака и ратова које су извојевали, без територија са Српским живљем, остали су без Срба и Велике Србије. Сада нам је свима више него јасно и нико не може оспорити, што идеја југословенства и доказује, Србија је вечна, док су јој деца верна”.

СРС обележила крсну славу Света три јерарха

Молитва за Шешеља

- *На традиционалном окуљању 12. фебруара, сивошину уљедних радикала и пријатеља СРС из Србије и Русије помолило се за брзо ослобођење правој домаћина славе. Лидери партије поручили да слава није само иће и шиће, већ да је главна снага српских радикала духовно јединство у тој великој породици*

Српска радикална странка прославила је 12. фебруара крсну славу Света три јерарха. Уз славски колач, жито и свећу, руководство странке и стотину најугледнијих чланова и пријатеља партије, међу којима су између осталих били академик Коста Чавошки, проф. др Мирко Зуровац, Миливој Иванишевић, Веселин Ђуретић, адвокат Драгољуб Томашевић, као и гости из братске Русије на челу са др Еленом Гусковым, слава је и ове године обележена у одсуству првог домаћина, председника СРС др Војислава Шешеља. Зато су мисли и жеље свих окупљених биле усмерене лидеру радикала и његовом скором повратку из хашког казамата.

И у изузетној беседи оца Ђорђа Поповића, старешине Николајевске цркве у Земуну, највише је било места за молитву за брзо ослобођење др Шешеља. Говорећи о томе да је свака земаљска правда неправедна, отац Ђорђе је поучио свечаре да ће сви они који деле хашку правду изаћи једном пред правду небеску. Ако би се молитве услишале, како је речено у беседи, др Шешељ би догодине био домаћин који са свештеницима окреће славски колач. Ове године је та част припала потпредседницима странке Драгану Тодоровићу, Гордани Поп-Лазивић и Милораду Мирчићу. А службу је држао и отац Бранко Зелен.

Српски радикали показали су да страначка слава Три јерарха не представља само обичај који је кроз историју радикала сачуван и који је обновио њен председник 1990. године, већ и да је то дан њихове саборности и молитве за слободу српског народа, државе а пре свега лидера Српске радикалне странке др Војислава Шешеља. Јер, како истичу јединство, истрајност и поверење које народ има у Српску радикалну странку даје им додатни подстрек да се из дана у дан, из године у годину, боре за оно што су највеће вредности које држава има и које треба да се сачувају и оставе поколењима која долазе.

– Ова слава је вид најширег породичног окупљања јер је СРС наша породица. Ми смо у мислима, пре свега са председником странке, а онда и са радикалима у свим српским земљама, пожелели да се оствари оно за шта се деценијама боримо и што промовишемо кроз своју идеологију и програм. А то је да слободно живимо у својој држави, да сачувамо своју свету српску земљу, да помогнемо свом народу на Косову и Метохији, који је најугроженији, да се боримо за правду истину, економски просперитет и бољитак наше државе и народа. Окупљени у тој молитви која је највећи чин славе, размишљали смо и то желели једном душом – објашњава Наташа Јовановић.

Иако ништа од суштине славе није недостајало и на ова Света три јерарха, прослављена је у одсуству др Шешеља.

– Нажалост, и овај пут је то било у физичком одсуству домаћина славе, нашег председника. Све је било, као и увек, традиционално. Суштина славе је молитва, колач и свећа. А пожелела бих оно што верујем да је неподељена жеља свих правдољубивих грађана Србије. То је да следећу славу про-

славимо са нашим председником – изјавила је Вјерица Радета.

Посланици СРС који нису могли да присуствују прослави због обавеза у Скупштини Србије, духом су били уз свечаним скуп и пожелели све најбоље странци и, наравно, грађанима. Посланик Зоран Красић је тако зажелио свима да „буду доследни у политици и да се придржавају идеологије српског национализма, идеологије и програма СРС”, наглашавајући да избор славе има везе управо са страначком идеологијом.

– Има симболике у избору славе са идеологијом, јер су три највећа мудраца спојена у једну славу, у један дан. Свето тројство је малтене дошло у тај датум. А то је слава српских радикала још од оснивања странке 1881. године – подсетио је Красић.

Дан славе био је и прилика да Драган Тодоровић новинаре подсети на политичку позадину процеса против Војислава Шешеља, истакавши да је свакоме ко гледа суђење Шешеља јасно да је оптужница апсолутно лажна и да је Тужилаштво помоћу лажних сведока покушала да издејствује осуду.

– Када се судско веће нашло пред неспорном чињеницом да пред собом има лажног сведока, прибегли су једином могућем манеру, а то је да затраже од Претресног већа да се прекине суђење – казао је Тодоровић, подсећајући на наиван изговор да остали сведоци могу доћи у опасност.

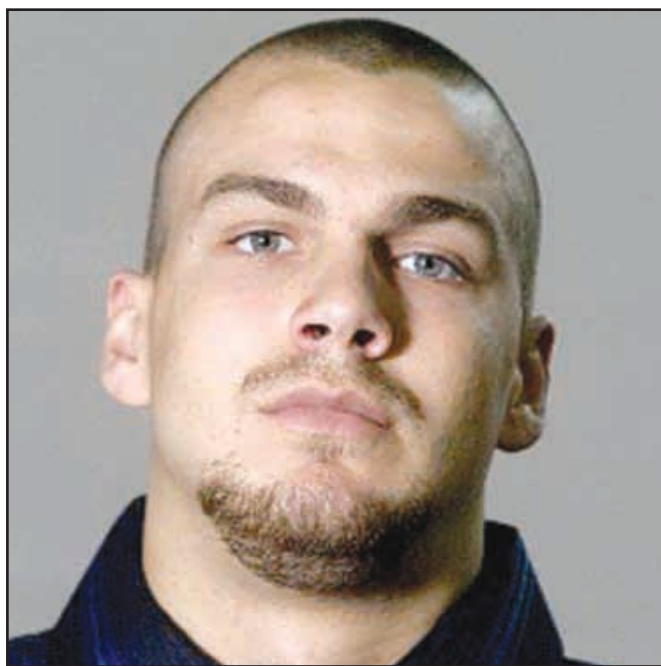
Овај маневар има за циљ да задржи Шешеља у Хагу јер је јасно да Претресно веће има само једну једину могућност – да после завршеног извођења сведока Тужилаштва објави да апсолутно није успело да докаже оптужницу ни у једној јединој тачки и да је Шешељ слободан човек који треба да се врати у Србију, сматра Тодоровић.

Он је истакао да се ово дешава по жељи оних у Србији којима ни у ком случају не одговара Шешељев повратак, Борису Тадићу, ДС-у и онима који су покушали пуч у СРС – Томиславу Николићу и Александру Вучићу.

Спорним преговарањем до рђаве нагодбе

Пише: Марко З. Пушица

Влада Републике Србије се тренутно налази у тешкој ситуацији коју је сама скривила. Наиме, оправдан је интерес јавности да се обелодане све релевантне чињенице, од јавног значаја везане за случај Миладина Ковачевића, али и са тим везани случај издавања привременог пасоша истом, осим оних чињеница које би могле на било који начин да ометају започете судске поступке пред домаћим судом, а поводом овог критичног догађаја. У том смислу, веома је тешко у овом тренутку детаљно и поуздано анализирати ову спорну ситуацију која је од чињеничног попримила карактер политичког питања, и то због недостатка релевантних информација у погледу самог правног основа одштетног захтева и висине одштете која се помиње у јавности и медијима, а поводом ове још увек нерешене правне ствари. Ипак, имајући у виду све досадашње моралне и националне политичке падове владајуће већине, можемо уочити одређене узроке конкретног потеза извршне власти у делу који се тиче основа за доношење спорне владине одлуке о вођењу некаквих преговора који би се окончали некаквом нагодбом, али и класификацијом исте владине одлуке као државне тајне, те је на основу посматрања природе политичких мотива владе могуће и сагледавање штетности свих последица оваквог поступања. Овде је значајно напо-

менути да треба разликовати два аспекта овог, у суштини, правног проблема, један кривичноправне и приватноправне природе, правно ирелевантан за нашу државу обзиром да не може повући било какве негативне последице по наше интересе – кафанска туча у САД у којој је дошло до наношења тешких телесних повреда (домаће правосуђе је већ иницирало кривични поступак и извршен је увид у иностране кривичне списе, те је фактички преузето гоњење), а други међународно јавноправне и кривичноправне природе – евентуална повреда Бечке конвенције од стране нашег конзула који је издао привремену исправу Ковачевићу (у кривичном поступку који је у току пред домаћим судом овај догађај је квалификован као кривично дело злоупотребе службеног положаја и фалсификовање исправе). Оба аспекта су од стране домаћих властодржаца неоправдано подигнута на ранг врхунских политичких питања, што је само замаглило просто правно решење насталог спора.

Очигледно је да је Хилари К. посао државног секретара почела да обавља много пре саме званичне инаугурације нове администрације, обзиром да је ту своју нову политичку улогу на тлу Балкана започела акузаторским самопромовисањем, заступајући интересе породице Штајнхауер чији је син у кафанској тучи задобио тешке телесне повреде, и где чуда, на удару се нашла држава Србија, која за тако нешто

не може бити одговорна и не може имати било какве обавезе према поменутој породици, нити према поменутој злонамерној мецени исте. Да је овде ипак реч о нечему што је у САД правнополитички допуштено и пожељно, а што се своди на лобирање и трговину услугама, сведочи и жестоко заузимање поменуте госпође у овој ствари, која свој политички положај и моћ злоупотребљава у приватне сврхе. Тако је Србија поново постала опитни терен Клинтоних, јер су овај пут на сцени политички притисци, али не и бомбе као метод ширења демократије. Иако је Хилари К. у овом случају апсолутно релевантан фактор (обзиром да је Мантер К. у овој операцији само човек на терену за *in vivo* притиске), у овој анализи случаја претежно ћемо се бавити домаћим играчима, имајући у виду да су одабиром форме за решавање овог проблема показали да када нема форме као последње одбране права, у игру улазе погодбе и преговарања под велом тајне. Као да у томе има ичега новог!?

Делимичним мимоилажењем правосуђа (обзиром на одређене кривичне поступке који су у току) и употребом спорне и још увек стране процесне форме приликом решавања спорних ствари – *нагодбе* са политичким и дипломатским карактером, извршна власт је у нас још једном показала две рђаве особине, понизност и расипништво, обе вишеструко погубне у пословима државним. Поред тога, влада је показала да није влада и да јој је више стало да се бави удовољавањем туђих приватних ђефова него вођењем националне државне политике. Наиме, у оном тренутку када је донета политичка одлука да се отклањање последица једне кафанске туче има подићи на ниво државне тајне, где није јасно шта се жели санирати – повреда Бечке конвенције у односима са САД (шта ту има да се плаћа?) или се жели дати обештећење на име накнаде штете непосредно оштећеном и евентуално његовој породици, а што је случај заиста трагикомичан у односу на сва нерешена горућа питања српске државе и српског народа која извршна власт треба да реши. „Изласком“ у јавност података о начину решавања овог случаја, за извршну власт је настао проблем, а српска јавност је тако постала сведок започињања новог дијаболничког круга од стране домаћих властодржаца. Жалосно је што овом дијаболничком путањом путује и цео српски државни брод, којим несигурно и понизно управљају домаћи властодршци који као по правилу, са страхом ишчекују сваки будући сусрет са оном тачком круга у којој је преовлађујући интерес САД, тог левијатанског господара оличеног у модерном извору свакојаког политичког зла у свету. И у овом случају су интереси Србије и српског народа прегажени једном спорном и нејасном политичко-дипломатском погодбом, која је, очигледно условљена поменутом властодржачком понизношћу, показала и својеврсно расипништво оних чији се јавни рад може свести на задовољење уских политикантских циљева.

У тако насталој дилеми, сматрамо да је најпре требало сачекати да правосудни систем реши кривичноправни аспект овог догађаја у кривичном поступку (више поступак је већ у току и овакав судски епилог је још увек правно могућ), па да се евентуално, тек на основу тако утврђене кривице, покрене и одговарајућа парница у којој би оштећени у својству тужиоца захтевао накнаду штете, а у којој би постојање штете и висина накнаде били утврђени (покретање овог поступка зависило би од воље самог оштећеног), па самим тим и ствар решена на редован, неспорно законит начин. Ипак, прибегло се некаквом преговарању које треба да се оконча некаквом нагодбом, а све то се обавља под велом тајне и у псеудодипломатском маниру. Овакав поступак и евентуално слични поступци извршне власти са којима јав-

ност можда и није упозната, за сваку су осуду. Поред свих политичких грешака које су начинили домаћи властодршци и услед којих су и исходovali овакву ситуацију у којој своју понизност, расипништво и кукавичлук правдају осетљивошћу односа са САД (које су, да се подсетимо, увек биле на страни наших непријатеља, извршиле агресију на СРЈ, дакле биле наш непријатељ и најзначајнији татор арбанашке лажне државе), можемо закључити да ће оваквим преговарањем и евентуалном коначном нагодбом једино бити поврћени интереси државе Србије и њених грађана. Опет ће се у пракси потврдити наш полуколонијални политички статус, и то у случају који се једва може дотицати са питањима било какве одговорности државе Србије за било какву штету.

Сада се слободно можемо запитати зашто извршна власт, посматрано споља, овај проблем решава као да је реч о спору између једног малог привредног друштва и моћне државе, па на све начине покушава да плати и нешто што не дугује, некое плати и преко онога што се тражи или колико објективно може да износи, док на унутрашњем плану, напротив, под вео државне тајне подводи нешто што је, иако по својој природи јавно ирелевантно – кафанска туча, услед чињенице на ком се нивоу власти о свим последицама те туче одлучује и нарочито због висине саме накнаде – што несумњиво представља информацију од јавног значаја, без обзира на фазу у којој се налази преговарање и без обзира на сву осетљивост међудржавних односа Србије и САД. Зато је овакво преговарање спорно, а свака евентуална нагодба рђав посао.

Ипак, још увек није касно да се од оваквог начина решавања конкретног проблема одустане, те да се пређе на начин редовног решавања овог спора, где ће одлука бити донета од стране надлежног суда у законито спроведеном поступку, и где ће решење овог проблема одговарати, како захтевима правне струке као гаранта законитости и правилности донете одлуке тако и захтевима националног интереса који се у овом случају огледа у сувереној способности државе да реши сваки проблем који је у оквиру њених надлежности и функција, а што је за државу и грађане сигурно најбоље.

За почетак, уместо раје која би само да плати харач туђину и ћути, нека влада буде влада и остане у домену својих уставних и законских надлежности, а нека препусти надлежним органима да спорну ствар реше у складу са српским законима, што ће бити и један од показатеља ефикасне државе.

Америчка стратегија освајање Балкана

НАТО агресијом над Југославијом 1999. године, Америка је, без објаве рата и одобрења Савета безбедности, обезбедила себи изградњу базе Бондстил на Косову и Метохији. САД су тиме створиле „одскачну даску” за излазак на југ и стратегијом „скок са Косова и Метохије на Кавказ” омогућиле себи будуће, апсолутно освајање Балкана.

На путу том геостратешком походу стајала је српска политика независности и самосталности, коју су морали да униште. И данас трају страшне последице снажне пропаганде Запада, која је, уз проамеричке снаге, прогурала тезу да смо сами себи криви за бомбардовање, без којег се не би зауставио геноцидни однос према Шиптарима.

Снажна пропаганда да су Срби лоши, ратоборни, нецивилизовани, неправедни, насилни момци, имала је за последицу промену положаја Србије у свету. Српски народ ни данас се не опоравља од тешких оцена и положаја у који је гурнут, представљен као племе које треба контролисати. Напад на СРЈ тако је, манипулацијом јавног мњења у свету, постао оправдан, иако је супротан одлукама УН и свим основним принципима међународних односа.

Исправка Ајзенхауерове грешке

Србија је прва директна жртва агресије НАТО пакта. Та агресија је притом имала глобалне циљеве. Било је неопходно направити преседан војне интервенције НАТО-а без одлуке УН, који би касније могао, свуда где то одговара стратешким интересима САД, да се примењује. После бомбардовања Србије, тако су уследиле интервенција и окупација Авганистана, агресија на Ирак, претње Ирану и Северној Кореји...

Прва глобална последица бомбардовања је постављање америчке војне базе Бондстил код Урошевца. Постоје сагласности да је то највећа војна база САД ван америчке територије. Откуда баш у малој Србији на делу Косова највећа војна база? Експерти се слажу да је то зато што САД ци-

љају да ту обезбеде своје трајно војно присуство као мостобран према Истоку.

Да ово није пуко нагађање, говори чињеница да су од бомбардовања наовамо САД добиле по четири војне базе у Бугарској и Румунији, док се у Словачкој и Чешкој инсталирају такозване базе са антибалистичком опремом, односно антиракетни штит. Дакле, после агресије, дошло је до нагле експанзије НАТО пакта и САД у војном смислу према Русији, што у ствари и објашњава прави циљ бомбардовања.

Постоји документ, писмо Вилија Вилмера упућено Герхарду Шредеру од 2. маја 2000, у којем се, годину дана после бомбардовања, наводи да су САД имале за циљ да успоставе такву безбедносну ситуацију у Европи и линију свог војног присуства каква је постојала на врхунцу војне моћи Римског царства. У наставку тог документа се наводи и да Русији треба онемогућити прилаз Балтичком мору, да треба обезбедити безбедносну ситуацију од Балтика до Анадолије у Турској... „Због тога Пољска мора да буде окружена демократским земљама, Румунија и Бугарска да осигурају копнену везу са Турском, а Србија да трајно буде искључена из европског развоја...”

Међу правим циљевима бомбардовања, у истом документу је наведена и жеља Америке да се исправи „једна грешка генерала Ајзенхауера из Другог светског рата”, због чега је на територији Србије било неопходно стационарирати америчке војнике. Америка је стога рекла да се Милошевић мора склонити по сваку цену и да неће трпети никакве препреке у свом походу према Истоку и остваривању стратешких циљева.

Стратешка денационализација Србије

Агресија Запада против српског народа још није престала. Стратегија се, међутим, променила. Уместо војним, против Србије се користе политичке, медијске и друге методе. Последице су пак једнако тешке и штетне као и разарање инфраструктуре и индустрије, пољопривреде и тровање природне околине осиромашеним уранијумом.

Пре свега, пред нама се одиграва свеопшта денационализација и десрбизација народа. Масовним брисањем памћења и набијањем комплекса историјске кривице и одговорности, Запад манипулише српским аудиторijумом тврдећи да је управо Србија та која је згрешила што је НАТО бацао своје бомбе и расипао отров по нама. Последица манипулације је свеопшта пометња међу самим Србима.

У таквој политици насиља најтежа последица бомбардовања је депримирајући положај и понижавајући статус у којем се Србија нашла. Србији је, стога, наметнуто да искључиво преко послушности може да се врати на светску политичку сцену.

Стављени у подређен положај, Срби су онемогућени да се врате у статус нормалног народа. Економски зависни не успевамо да се реализујемо и, испод сваког нивоа, константно смо у кризној ситуацији. Уз свеопшту распродају српске имовине, данас живимо од донација и кредита чиме се ситан

плебс задужује и на „пимпету“ одржава у животу, док се само страни послушници „фатирају“, због чега смо постали потпуно економски осакаћени.

Последица је и политичка и идеолошка окупација. Споља – политичким диктатима и разним уценама, изнутра – влашћу која је упорна у ломљењу српског духа и стварању потчињеног односа према свим другим државама. Културно и идеолошки смо подвргнути, благо речено, „испирању мозга“ у којем је све што је национално – примитивно, док се патриотизам, захваљујући и Трибуналу, изједначава са криминалом и ратним злочиним.

Унутрашњи односи су потпуно поремећени јер је постао срамота рећи „Ја сам патриота!“ Тиме је практично елиминисано и право на слободу, јер је слобода само оно што је проамеричко. Евидентне су и промене у правном, институционалном систему... Да не помињемо да је медијски простор скоро 90 одсто под доминацијом управо оних фактора који су одлучивали о бомбардовању Србије.

Стога нема сумње да је циљ НАТО агресије био да се Србији умањи државност, територија и улога у цивилизацији Европе, односно да се путем медија и образовног система нове генерације просто обавежу да подржавају Америку и НАТО.

Сила Бога не моли

Када се говори о последицама агресије НАТО пакта на Балкану, нарочито о последицама по Србију, непосредна веза бомбардовања и илегалног отцепљења Косова и Метохије од Србије је очигледна.

Отимање наше територије и организовано кршење међународних базичних принципа још је једна од стравичних последица агресије. На нашем примеру Запад приказује у пракси како се отима део територије која је свето извориште српског духа, јер без Косова Србија нестаје.

Окупационе снаге су, под директним диктатом Америке, притом, легализовале ОВК, онемогућиле повратак протераних Срба на Косово, поклонице српску имовину Шиптарима, дозволиле да се српска тековина уништи... док Конгрес и Сенат спонзоришу резолуције, декларације и изјаве проалбанског лобја у Америци за независно Косово.

Таквим понашањем успели су да поремете и међународне односе. Легализовањем политике преседана, наметнуто је ширење НАТО-а на Исток и његов глобалистички концепт да би управо ова војна организација требала да окружи читаву земаљску куглу. Тако је агресија на Српј била тестирање доктрине новог интервенционизма, а НАТО је од бомбардовања Србије наовамо, из одбрамбеног, постао офанзивни и агресивни војни савез Запада, чији је основни циљ преобликовање света по кроју Америке.

Бомбардовањем Србије НАТО се изборио за интервенцију против било које државе или политичке групације за коју САД процене да угрожава њихове стратешке интересе, при чему кукавички бирају углавном оне које могу да поразе без озбиљнијих последица по сопствене снаге. Оно што је посебно забрињавајуће је што су увели концепт „превентивне интервенције“ против оних за које САД процене да би „могли“ да угрозе њихове стратешке интересе.

Агресијом на Српј увели су и праксу да без сагласности Савета безбедности УН и упркос његовом противљењу, обаве свој прљави посао, чиме Америка гази све принципе права и правде на путу да овлада светом.

Пронационално оријентисани кругови стога постављају питање зашто би Србија, као мала мирољубива земља, уопште желела да буде чланица агресивног савеза као што је НАТО. Односно, зашто би Србија била у обавези да зарад туђих интереса, под лажним изговорима борбе против тероризма или борбе против оружја за масовно уништавање, учествује у агресивним акцијама.

Притом, оцењују стручњаци, чланство у било ком војном савезу, захтева огромно повећање војних издатака. Није ли онда паметније да Србија изгради сопствену одбрану, сопственом индустријом, како би одржала сопствени интегритет на свом подручју, а не тамо где га измишљају они који се, у ствари, боре за енергенте и стратешке материјале и тржишта?

Демократија по моделу Вашингтона

Развој у Европи и свету после агресије НАТО пакта показује да је бомбардовање Србије било преломна тачка и у светским међународним односима. Експанзијом према Истоку, боравком на просторима богатим енергентима, окруживањем и изолацијом Русије и блокирањем УН, успостављен је један центар у светским односима, а то у САД.

Америка тако влада светом преко војне компоненте (односно НАТО) и преко концепта демократије по моделу Вашингтона. Са ова два фактора САД „ружичастим револуцијама“ шире наводну демократију, а паралелно са њом и војску. Према томе, ако је демократија владавина народа, по америчком систему ту вољу треба бранити војним базама. У Европи, због тога, данас више нема ниједне земље која није демократска, али исто тако, никада није имала ни толико војних НАТО и америчких база.

Агресија НАТО на Српј уводи и нову врсту ратовања. Због изостанка „судара“ зараћених страна на бојном пољу, чини се да битку у ствари избегава агресор, а не жртва, што је уједно и парадокс.

НАТО бомбардовање је омогућило и распад домаће војне моћи. Прво је Хаг оптужио врховну команду ВЈ за наводне ратне злочине још у време док је трајало бомбардовање, не би ли хашким пресудама делегитимисале одбрану Српј и прогласиле је за злочин. Потом је атак на војску уследио изнутра. Обликована је медијска слика да је ВЈ била стуб злочиначке политике и да се са таквом политиком немогуће обрачунати, све док се војска не уништи. Уследио је потом финални ударац, када су НАТО и његови пулени понудили разноврсне сценарије „реформисања“ војске у своју корист.

Остаје још један, недовољно видљив, аспект агресије на Србију. Националне армије свих НАТО земаља се сведе на минимум, да не би могле да постану фактор било каквог унутрашњег развоја. Циљ је да буду мале и ирелевантне за унутрашњи развој, а истовремено и резерва НАТО пакта која ће као најамничка војска учествовати у активностима НАТО-а где Америка процени да је то, зарад њених интереса, потребно.

И док националне армије слабе, јер њихове дужности преузима НАТО, интезивно се јача полиција у свим земљама, што доводи до још једног апсурда – да ли демократија (воља народа) захтева више полиције?

Полиција је, дакле, полуга чувања интереса крупног капитала, а војска претња преврата и отпора. Зато мора да буде мала, док полиција јача. А што се тиче других интереса, то ће „завршити“ НАТО!

М. З.

Патриотизам на распродаји

- *Директор соросевског Центра за проучавање алтернатива похвалио Томислава Николића јер је увидео да је „Србија људи којима је доста иаширојског лудила које ничему не доприноси” и јер је „као њамејан човек” поцепао странку*

Ко данас води Србију и каква ће нам будућност бити, зависи пре свега од онога ко све пројекте финансира – од независности Косова, преко сецесиониста у Војводини, па до разбијања српске опозиције ради лакшег успостављања „отвореног друштва”. Одговор је јединствен и каже да сви путеви воде до Сороса, а чудног ли чуда, некако се на истој стази нашао дојучерашњи радикал, српски патриота, Шешелјев кум – Томислав Николић.

Као један у низу покрштених, који су веру продали за вечеру, стоји раме уз раме са родољупцима калибра Соње Лихт или макар Чедо Јовановића. Тренутак Томиног просветљења, према речима директора Центра за проучавање алтернатива Милана Николића, био је онај када је поднео оставку и поцепао СРС. Преносимо тачно шта је један соросевац казао о потезу другог.

– Уколико дође до одласка паметније фракције у СРС коју предводи Томислав Николић, утицај радикала на политичку сцену Србије биће све слабији. Оставка Николића је у извесној мери резултат потребе одређених чланова СРС-а, радикалнијег типа, да се истакну пре повратка Војислава Шешелја из Хага и да на тај начин лидеру радикала докажу да су против ССП-а и Европе. У прилог тој тврдњи иде клевета коју је Вјерица Радета упутила са скупштинске говорнице и којом је, поред председника Србије Бориса Тадића, проклела и радикала који се са њим састао.

Од Шешелјевог одласка у Хаг (суд који финансира Сорос), Николић је снагу странке увећао три пута и СРС учинио пристојнијом, учтивим и најјачом опозиционом странком. Док ће СРС, на чијем ће челу вероватно бити Шешелј, имати мање подршке грађана Србије којима је доста патриотског лудила које ничему не доприноси. Одлука Томислава Николића је била одлука паметног човека који је увидео шта се спрема и одлучио да себе на време поштеди ружноће и прљавштине – казао је Милан Николић.

Прозападни медији једва су дочекали да промовишу новог потурицу, а пре свих – најмоћније медијско оружје Сороса у Србији – Телевизија Б 92, преко које се пласирају главне антисрпске паролe и промовишу политичари издајници – махом они који су променили веру и из редова заступника националног интереса прешли у Соросеве плаћенике. То није чудно ако се има у виду да је и сама „деведесет двојка” имала житије потурице за пример: од телевизије која је до 1990. година била експонент Савеза социјалистичке омладине Београда постала је медиј који је разапео Слободана Милошевића страшније него сви хашки целати. Таква кућа морала је да добије и правог домаћина, те је за председ-

ника Управног одбора, главног и одговорног уредника и генералног директора постављен Веран Матић – који је својевремено био познат по интервјуима са четничким вођама у емиграцији!

И др Никола Самарџић, историчар који је професију „наследио” од оца, али не и политичку доследност, преобразио се у Чединог либерално-демократског пулена и плуноу на све што је као научник писао.

Пре соросевске метаморфозе, Самарџић је тврдио да „по етничком праву, у српску државу морале би да улазе све оне територије које насељавају Срби. У случају друге, комунистичке Југославије, то су, осим Србије, Црна Гора, источна Херцеговина, велики део Босне, делови Македоније, Барања и некадашњи гранични појас у Славонији, Хрватској, Далмацији. Увек се заборавља правим речима објаснити да је на просторима Старе Србије, на Косову и Метохији и у околним областима данашње Србије, Македоније, Црне Горе и Албаније, у последња три столећа, извршен геноцид Албанаца и Арбанаса над Србима”. За оне које је називао „домаћим издајницима” говорио је да би требало да се заогрну националним плаштом, уместо што су се „наоружали

интернационалистичким легитимитетом овереним у ложама наредбодаваца новог универзалног поретка”.

Срби су, како је говорио те 1992, по трећи пут у једном веку изложени смишљеним погромима, али нам се „у душу народа увукло неко необично покајање, као почетак прихватања логике диктатора светске моћи”. Он је објаснио и да је потискивање националних осећаја и растурање националне културе предуслов за стварање универзалистичког царства. Истовремено, нападао је ЕУ као недемократичну, пре свега зато што је немогуће имати један парламент који заступа

ставове стотина милиона људи.

Сад уз Чеду – а нарочито све оне супстанце које су им доступне – може да замисли све што је немогуће, укључујући Србију у Европи и Шиптаре као држављане Старе Србије! И да изјави да се стиди свега претходног, али да је највећи проблем што треба да се стиди бар још три милиона људи „који ће једном стати у ред пред Пешчаником”.

У ред за покајнице уписале су се директорке Фонда за отворено друштво. Госпођа Вучо је била прва и одмах се бацила на усмеравање сорошовског новца на ЈУТЕЛ, „Време”, Радио Б92, Радио Панчево и листове „Монитор” и „Панчевац”.

Ту је, наравно, и име Соње Лихт (која је проглашена за најутицајнију жену у Србији), као и остатак домаћих квази-левицара (са Жарком Кораћем на челу). Затим, списатељица Биљана Србљановић, Зоран Остојић, Лиља Радоњић, Зоран Секулић, Миша Бркић и, наравно, Наташа Кандић.

Не сме се заборавити ни да је Сорош у више наврата изразио велико задовољство деловањем отворене политичке елите у Србији, тј. хашшењима српских политичара и војсковођа и њиховим процесуирањем у Хагу. Као ни то што је био одушевљен новом српском „економском елитом” која је „боља од хрватске”, јер је „реч о младим, стручним људима, преданим свом послу и оданим великим, Србији прекопотребним реформама”. Тако је Србија преко прекопотребног Ђелића и Динкића остала без готово свих предузећа, новац од приватизације (читај „бацања на добош”) потрошен је на издржавање издајничке власти, а народ остављен без посла и хлеба. То нам је баш требало.

С друге стране, Сорошева моћ се базира на новцу, па све што ради, ради да би се докопао још новца. По тој рецептури, и његови следбеници у Србији, све чине да би опстали на власти. Кад се та два саберу, добије се разлог због кога српска власт омогућава да Косово постане независно: Сорошев главни мотив за независност Косова је да купи Трепчу за 50 милиона долара, односно за цабе. Тако је 2003. дошао у Београд и Гаши Кнежевићу, тада министру просвете, објаснио да Косово треба да буде држава, а Србија да заузврат буде „стављена на брзи колосек пута за Европу”. Ми бисмо, по том сценарију, добили чланство 2010, а Косово 2015. године!

Кнежевић је у међувремену добио и извршио бројне задатке у разградњи српског образовног система и урушавања школства на свим нивоима – од вртића до факултета, и тако нам натоварио фамозну „Болоњу” која ће само смањити број академских грађана. Да би се број постоећих стручњака смањило, организован је тзв. одлив мозгова, а у Србији полако остаје само радничка класа, и то – без посла.

Р. В. С.

НАТО демократија

Сорош је 1991. основао Институт за отворено друштво и постао, са око пет милијарди долара, главни финансијер тзв. демократских промена Истока. У ту географију се уклопила и Србија, Русија (само у једном цугу је дао 100 милиона долара помоћи сиромашним руским научницима), Пољска (после промена је дужна светским банкама 200 милијарди евра), Чешка и још педесетак земаља „затворених друштава”.

За обарање Буша је платио 27 милиона долара јер су му сметале поопштрене мере контроле друштва после 11. септембра 2001. Говорио је да га подсећају на искуства под нацизмом и комунизмом. Овом мађарском Јеврејину, међутим, то не смета да буде инвеститор у Карлајл групи где су и Буш сениор и јуниор. У међувремену је поставио Обаму за председника који би требало да сорошизује Америку, а Хилари Клинтон је добила место државног секретара да би је држали на узди.

За мање послушна друштва Сорош је утврдио парољу „демократија се не може наметнути едиктом”. Зато НАТО мора да постане инструмент заштите вредности и принципа отвореног друштва, како у оквиру својих граница тако и ван њих. То су биле речи које су наредиле бомбардовање Србије.

(Подаци су објављени у недељнику „Печат” број 50).

ХРОНОЛОГИЈА

ПОЛИТИЧКОГ БЕШЧАШЋА (1)

Пише: Ратко Личина

У време кад овај број „Велике Србије” буде у вашим рукама, биће пола године од неуспелог пуча у Српској радикалној странци у режији Томислава Николића и Александра Вучића. Интересантно је, са ове временске дистанце, направити хронологију дешавања која ће бити специфична по томе што ће нам као извор за овај текст бити ИСКЉУЧИВО Томислав Николић, Александар Вучић и њихова тзв. Српска напредна странка – тачније, користимо податке САМО са њиховог интернет сајта <http://www.sns.org.rs> - саопштења за јавност, конференције за штампу и новински чланци, те стенографске белешке Томислава Николића у Народној Скупштини Републике Србије.

Дакле, на овом сајту у секцији саопштења за јавност откривамо једну истину, а то је да је пуч био и те како планиран, јер како објаснити чињеницу да већ постоји идеја о формирању једне нове партије (која већ тад има име!) иако је Томислав Николић у то исто време у Српској радикалној странци тврдио да остаје у странци као члан – уосталом, као што то наш народ каже „ако лаже коза, не лаже рог”, што се види из следећег:

Саопштење за јавност - 6.09. 2008.

Председник посланичке групе „Напред Србија” и лидер Српске напредне странке Томислав Николић примιο је данас у Народној скупштини Републике Србије амбасадора Републике Словачке, његову екселенцију Игорa Фурџика. Током срдачног разговора, Томислав Николић је истакао да се Српска напредна странка залаже за улазак Србије у њуиоуравно чланство Европске уније, у својим међународно признајим границама, са Косовом и Метохијом у свом саставу. Томислав Николић изразио је велику захвалност његовој екселенцији због принципијелног става Републике Словачке поводом иштанња Косова и Метохије, иштановања међународног права и територијалног интегритета Републике Србије. Такође, истакао је и међусобна жеља да се унапреди сарадња између две државе и два иријашелска народа.

Информативна служба српске напредне странке

Два дана након овог „саопштења” председник Народне Скупштине Републике Србије Славица Ђукић-Дејановић, српску јавност упознаје са следећом чињеницом:

8. 9. 2008. (стенографске белешке)

Председник: Такође вас обавештавам да је у Народној скупштини образована нова посланичка група под називом „Напред Србија”, коју чини девет народних посланика, а за председника ие посланичке групе је одређен народни посланик Томислав Николић.

Сутрадан у дневном листу „Правда” (касније ће се испоставити новом страначком гласилу такозване СНС), Томислав Николић даје интервју у ком се „посипа пепелом” и изјављује следеће:

Правда - 9. 9. 2008.

Томислав Николић: Волео бих да се Шешел суира враиш, био бих најсрећнији човек на свету. Е, иада бих можда размислио о напуштању политике. Шешел и ја даље ни-

смо могли, ја нисам крив. Желим странку која неће имати проблема да направи владу после следећих избора.

Дан касније, у дневном листу „Газета” Божидар Делић даје небулозну изјаву о томе како жели да нова странка буде „радикална” (иако је већ, је ли, „напредна”): „Газета” - 10. 9. 2008.

Заста не знам иша је Тома смислио. У сваком случају, овде није реч о идеолошким проблемима. Волео бих, уколико до ишога дође, да иа странка у свом називу садржи реч „радикална”.

11. септембра Томислав Николић најављује формирање странке иако ни седница Централне отацбинске управе још није била ни одржана – откривајући карте:

„Ало” - 11. 9. 2008.

Бивши заменик председника СРС-а Томислав Николић каже за „Ало!” да више нема сврхе да остаје у иштаноејем СРС-у и да је, после свега иштан се десило, за њега једино могуће да направи нову странку.

Да ли ие позвани на седницу Централне отацбинске управе СРС-а у иштанак и да ли ие ие јој иштануивовати?

- Да, звани су ме телефоном, али, право да вам кажем, још размислиам да ли да одем. С једне стране, више не видим себе у иштанкој странци и са иштан људима и иштан онда уиштане да се и иштанављујем, али, с друге стране бих волео да се иштанвим и да им кажем иштан имам. Да се мало иштангледамо у очи. Али, иштан год било, ја са њима више нисам у иштанјој странци.

Јоргованка Табаковић, која је такозваним „напредњацима” приступила директно из Азербејдана, објашњава свој поступак и неку нову визију (само њој знану!) српског национализма (о којем ће бити још речи у овом тексту!):

„Правда” - 15. 9. 2008.

Јорџованка Табаковић, послиница новооформљеног клуба Најред Србија, у интервјуу за „Правду” каже да је одлазак са Томиславом Николићем био неминован, јер је био једини начин да остане верна себи и идеји српског национализма.

Шта је било пресудно да оде са Томиславом Николићем?

- Отићи са Томиславом Николићем, у ствари, значи остати веран идеји српског национализма, програму СРС, али и бити одан себи и ставовима које износим у јавности. Неку нову визију о заклетви у цркви, која би могла да се преведе на следећи начин: „заклетва у цркви орочена је МАНДАТОМ, а не БОГОМ” и поново, погодили сте, „Правда”:

„Правда”, Томислав Николић - 16. 9. 2008.

А Црква...

Ово је већ дружи сазив у коме се ми нисмо у Цркви закључали на верности стираници јер је био постојало бесмислено. Људи су одлазили и када су се закључали у Цркви. С друге стране, не може Вјерица Радећа да очекује да договор између послиника и мене, постојити када је почео нови сазив Народне скупштине, да буде и договор између ње и послиника. Много је послиника који су имали поверења у мене и могли су да ми повере, као заменику председника стиранке, односно председнику у земљи, да располажем њиховим мандатом.

Брана Црнчевић нам саопштава да је оно у шта смо веровали читајући својевремено његова „Писма синовцу” у ствари био само један – сан!

„Правда”, Брана Црнчевић - 25. 9. 2008.

Кад је Николић у предизборној кампањи, бранећи идеју Карловац–Вировитица... рекао да је теорија о Великој Србији здрав и нормалан сан, али ипак само сан, било ми је јасно да ће Николић изазвати неку врсту немилости. То се и догодило. Поштом Шешељев сан о Великој Србији, али мислим да је тај сан, благо речено, на дуго рок неосвојив. Дневни лист „Блиц” пише о формирању нове „странке” и износи један интересантан историјски податак да је од некадашњих „напредњака” настала – Демократска странка! Свака сличност је – намерна!

„Блиц” - 25. 9. 2008.

Нова стиранка коју формира ошцељена послиничка група у Скупштини Србије „Најред Србија” зава се Српска најредна стиранка, најавио је јуче шеф овог послиничког клуба и бивши заменик председника СРС Томислав Николић, најгласивији да ће најредњаца наступити као опозиција, али да на послиничкој сцени Србије неће имати неиритивне, већ послиничке суарнике.

Иначе, Српска најредна стиранка била је једна од четир најважније послиничке партије у Србији пре Првог светског рата. Основана је у јануару 1881, а њен први председник био је Милан Пироћанац, уједно и премијер Србије од 1880. до 1883. године. Радило се о конзервативној партији која је у прво време била у савезништву с радикалима, али је брзо ушла с њима у сукоб око власти и послиничких начела. После Првог светског рата најредњаца су учествовали у стварању Демократске стиранке Љубомира Давидовића.

У Народној Скупштини Томислав Николић, за кога смо већ видели да има неку своју специфичну визију Бога и Цркве, као и односа према кумству, Бога узима у уста и изговара следеће:

25. 9. 2008 (стиенографске белешке)

Томислав Николић: Даме и господо народни послиници, Бог врло често покаже своју правичност и праведност, па кад створи људско биће великог тела, обично му смањи мозак, улашан да се тај не оштрне и не почне да влада светом.

Пошто имам лоших искустава са кумством у СРС-у, ја вас не могу да прихватим за кума, али вам дуђујем једну кошуљу, па ми само реците је ли број 46 или 47, драге воље ћу да вам је кућим за ове измене моје имена.

Иако је данас сваком јасно да је хашко правосудје наручилац овог прљавог посла, Томислав Николић изјављује следеће:

26. 9. 2008 (стиенографске белешке)

Томислав Николић: Даме и господо народни послиници, нећу наравно сваки њи да одговорим овима који добијају инструкције да ме нападају, а једна ствар треба да вам буде јасна. Даме и господо народни послиници, Тужилаштво Хашког трибунала поднело је захтев да се намећу адвокати бранилац Војиславу Шешељу. Какве то везе има са мном?

Какав је однос Томислава Николића према женама и о каквом се „дентлмену” ради могли смо се уверити из следеће реченице:

27. 9. 2009 (стиенографске белешке)

Томислав Николић: Ти Гордана више нећеш имати на чијем рамену да илачиш када те пришисну изневерене љубавнице или оне које ти нису ни постојале.

А онда поново о Војиславу Шешељу:

27. 9. 2009 (стиенографске белешке)

Томислав Николић: Чланови 22 и 226. Пише у новинама да је Тужилаштво одлучило да на месец дана ускраћи привилеговане разговоре др Војиславу Шешељу због овога што је евидентно да у разговорима са својим саветницима не разговара искључиво о одбрани и да постоји основана сумња да ти разговори служе да се засирају сведоци. Тако пише у новинама.

Какве сада то везе има са стиенограмом који сам објавио? У стиенограму се не спомиње ни једна једина реч о Хашком трибуналу. Помиње се само оно за шта ви кажете да уопште није истинито. Значи, месец дана ће Хашки трибунал не да ускраћи одбрану и разговоре Војиславу Шешељу, него само да врши надзор са ким разговара и о чему разговара. Уопште му није ускраћена комуникација. Ко то каже - лаже. Уопште не учествујем у убиству господоина Војислава Шешеља.

У причу се укључује и Александар Вучић, и то са једним новим „ЕУ-ропским” речником:

Саопштење за јавност - 30. 9. 2008.

Позив на линч Томислава Николића

Измишљотине и лажи, увреде и клевете које износе послиници Српске радикалне стиранке и обрачун са једним човеком, а што је Томислав Николић, стадају у ред најирмитивнијих и најбахавијих обрачуна са слободомислићима људима, а заборављеним још из средњовековних времена.

У октобру се већ креће са сеирењем и претњама:

„Блиц” - 4. 10. 2008.

СРС За шта дана неће постојати

Томислав Николић, лидер Српске најредне стиранке:

Већ сада смо јачи од радикала.

А са претњама се наставља и у Народној скупштини:

7. 10. 2008.

Томислав Николић: Србо, замолио бих те, знам да си некултуран, само немој да мислиш да ћеш мене некажњено физички да нападнеш.

Завршавам. Нека, нек добацују. Добро је, још су живи.

Немојте да ликујете преврше што сте дошли до неких одборничких мандата. Прво, вама то ништа не значи, а, друго, што су вам последњи, даме и господо. То су вам послидњи. Завршавам, сваки њи ћу да се поклоним када неко од вас уђе на ова врата. Нико од вас на ова врата више неће ући.

Гажење Дејтона

Пише: Душан Марић

Политички противници Милорада Додика, све чешће, премијера Републике Српске пореде са фудбалером који након гола забијеног противнику почиње да срља према сопственом голу. И не зауставља се док не забије аутогол.

Овај последњи Додиков аутогол могао би бити и најопаснији по Републику Српску јер је довео у питање њено постојање.

Наиме, пре месец дана, на састанку са Сулејманом Тихићем, самозваним преговарачем у име муслимана, и Драганом Човићем, самозваним преговарачем у име Хрвата, самозвани преговарач у име српског народа Милорад Додик (ниједног од њих тројице апсолутно нико није овластио да преговарају) постигао је „историјски договор“ о уставним променама у БиХ, чија је суштина рушење мировног споразума из Дејтона. Јединог међународног уговора који гарантује постојање Републике Српске.

По том споразуму, Босна и Херцеговина не би више била састављена од два ентитета, већ од четири федералне јединице. Што значи да би се у Андрићевом „тамном вилајету“ поново цртале границе. Прво крвљу, а онда графитном оловком.

Јер, кад год су се на Балкану повлачиле границе, почињало је кавгом, а завршавало се ратом и крвопролићем.

Све што се догађа након „историјског договора“ уместу Пруд (још један прилог балканској пракси да се историјски споразуми углавном постижу у вукојебинама за које нико пре тога није ни знао да постоје) показује да ни овај пут не би био изузетак.

За Тихића и муслимане је сасвим разумљиво што желе и покушавају да сруше Дејтонски споразум. Они се боре за унитарну државу у чијим институцијама ће превласт имати најбројнији народ – муслимани. Човић и Хрвати покушавају да рушењем садашњег уставног поретка БиХ изборе стварање трећег, хрватског ентитета. Али на територији која не би захватала само хрватске делове Федерације, него и делове Републике Српске. Пре свих Посавину.

Међутим, потпуно је нејасно који је ђаво терао Милорада Додика да заигра у том антисрпском колу.

Национално оријентисана опозиција оптужује Додика да је из личних (не само политичких) интереса већ пристао на укидање Републике Српске, а да су разговори и договори са Тихићем и Човићем, за које нема овлашћење Скупштине Републике Српске, део сценарија којим се јавност у Републици Српској полако припрема на такав крајњи исход.

Заговорници ове тезе подсећају да је Додика управо Запад први пут довео на место премијера Републике Српске.

Запад и НАТО су прво тенковима натерали Радована Караџића и СДС да предају власт Биљани Плавшић. А онда су хеликоптери и транспортери СФОР-а, кроз кукурузе у Посавини, хватали посланике Скупштине Републике Српске и приводили их на седницу у Брчко да би обезбедили кворум за Додиков избор. Нема поузданих доказа да је та љубав између Додика с једне, и Вашингтона и Брисела с друге стране, престала.

Истина, понекад се „поцапају“, али увек кад дође станипани, кад треба донети неку одлуку од суштинске штете по Републику Српску, Додик углавном буде кооперативан и уради оно што Запад тражи.

Картографска грозница

Нису политички лидери три народа ни стигли да своје поданике обавесте шта су тачно договорили (ако су уопште и имали намеру да то учине), а медије у Босни и Херцеговини су преправиле разне географске карте нове поделе БиХ коју су они, стварно или наводно, ко ће их знати, договорили. Изглед тих карата углавном пресудно зависи од тога да ли се седиште медија који их објављују налази у Бањалуци, Мостару или Сарајеву.

Босном и Херцеговином је завладала картографска грозница слична оној од 1992. до 1995. године, у време расправа о мировним плановима Венса, Овена, Столтенберга, Контакт групе...

Уље на ватру додали су преговарачи из Пруда који су, кад је територијална подела БиХ у питању, у јавност изнели потпуно супротстављене верзије онога што су договорили.

Сулејман Тихић тврди да је договорено да Босна и Херцеговина остане јединствена држава подељена на четири регије, са седиштима у Сарајеву, Тузли, Мостару и Бањалуци.

Бањалучкој регији припали би Бихаћ и Цазинска Крајина. И то је једино што би остало од Републике Српске. Посавина, Бијељина и Бирач припали би тузланској (муслиманској) регији, средње Подриње сарајевској (муслиманској), а источна Херцеговина мостарској (хрватској) регији.

Драган Човић даје сличне изјаве. С том разликом што помиње и могућност поделе БиХ на три националне регије, од којих би и хрватској и муслиманској припали значајни делови Републике Српске.

Милорад Додик тврди потпуно супротно од својих саговорника. По њему, договорено је стварање три националне републике, које би чиниле федералну БиХ. Република Српска не само што би остала недирнута, него би јој припао и Дистрикт Брчко, који је сада дели на два дела. Уместо Брчког, специјални статус дистрикта добило би Сарајево, а остатак Федерације БиХ поделили би муслимани и Хрвати.

Практично, Срби би добили све оно што је Милошевић тражио а није добио у Дејтону. Што би било лепо да није бајка.

Кад се упореде њихове изјаве, изгледа као да су Тихић, Додик и Човић учествовали у потпуно различитим преговорима. Или се објашњење налази у томе што су разговарали без преводноца, свако на свом језику, па се нису разумели.

Ствар је донекле разјаснио хрватски представник Човић изјавом да је саставни део постигнутог договора и то да о његовом садржају и резултату свако од њих тројице прича своју верзију. Ону коју припадници његовог народа (читај:

бирачи) највише желе да чују. А да им касније, постепено, сервирају праву верзију.

У међувремену, догодила су се још два сусрета „велике тројке“. Последњи у Мостару је прекинут због тога што га је, пре него што је суштински и почео, напустио Милорад Додик, који је након тога дао изјаву да је својим саговорницима рекао да пристаје на нову територијалну поделу БиХ, али само под условом да она ни на који начин не угрози територијалну целовитост и дејтонска овлашћења Републике Српске.

Додик ту изјаву сада понавља свакодневно, у свакој прилици. И прети да ће у случају било каквих покушаја укидања Републике Српске његова влада одговорити расписивањем референдума о издвајању Републике Српске из БиХ.

И у томе има подршку огромне већине српског народа у БиХ.

Проблем је, међутим, у томе што је у тој већини мало оних који верују Милораду Додик јер је исту ту причу до сада понављао више пута (сваки пут ради унутрашњоополитичке употребе и добијања гласова), али је на крају представе редовно повлачио потпуно супротне политичке потезе.

Подсећамо, Додик се две године заклињао да неће дозволити стварање јединствене полиције Босне и Херцеговине, а онда је не трепнувши пристао да се део надлежности полиције Републике Српске пренесе на државни ниво. У Сарајево.

И то је прогласио за своју велику победу по истом образцу по којем је то и раније чинио.

Срби у БиХ се плаше да се нешто слично не догоди и у случају уставних и територијалних промена. Анкете показују да већина њих сматра да је Додик, вероватно под притиском својих ментора из Вашингтона, пристао да разговара о новој подели БиХ која би довела до укидања Републике Српске, али да га је бурна реакција јавности у Српској, која је једнодушна у одбијању било каквих разговора на ту тему, натерала да привремено устукне.

И по ко зна који пут, по жестини националистичких изјава које даје, постане већи Караџић од Караџића.

Већина Срба у Српској с правом сматра да је сваки разговор о уставним променама у БиХ, посебно о променама које би мењале договор из Дејтона, сам по себи велика претња по Републику Српску и њен опстанак. И да је разговори на ту тему, које је започео са Тихићем и Човићем, Додик отворио Пандорину кутију чији ће дух најозбиљније до сада угрозити Републику Српску.

Неки тројне састанке Додика, Тихића и Човића пореде са преговарачком турнејом чији су актери били челници бивших југословенских република. И предвиђају им сличан крај.

Међутим, са аспекта легалитета и легитимитета то је тешко упоредиво – Милошевић, Туђман, Изетбеговић и друштво били су уставно изабрани председници република и имали су право на такву врсту разговора.

Њихови „двојници“ из Босне и Херцеговине то нису. Додик је премијер Републике Српске, која има свог председника, а Тихић и Човић нису ни толико – они су само чланови Председништва Босне и Херцеговине. Формалноправно изабрани од свих грађана БиХ, а не само од муслимана и Хрвата, тако да немају ни овлашћења ни легалитет да са позиције члана колективног шефа државе заступају само интересе свог народа.

Обама: „промене” – али какве?

Пише Александар Павић

Један немачки извор је, још дан пре полагања заклетве новог америчког председника Барака Обаме, објавио како је Обама први саветник за Авганистан „одбацио” мировну иницијативу која је из Авганистана стигла на адресу нове америчке администрације. Наиме, према том извору, од Западноспонзорисани режим „председника” Карзаја (који председникује нечим што би се могло назвати Ужи кабулски пашалук) и талибански покрет, који је ближи повратку на власт него икад од свог свргавања од стране америчких/НАТО снага пре око седам година, постигли су договор за будући мировни споразум. Но, разуме се, тај договор не би имао никакву вредност без одобрења америчких власти, које тренутно држе кључеве рата и мира у „транзиционом” Авганистану.

Дакле, ако је веровати извору, иначе познатом немачком стручњаку за Авганистан, Кристофу Херстелу, нова Обамина администрација, у коју су „упрте очи” и на коју се пројектују најразноврсније лепе жеље широм света, глатко је одбила своју прву прилику да покаже зашто и како може да буде сасвим друкчија од своје претходнице. Потпора немачким тврдњама стигла је већ који дан касније, када су НАТО (тј. америчке) бомбе усмртиле најмање (још) 16 цивила у источном Авганистану и 14 у западном Пакистану. Ово „ватрено крштење” (какво себи, према „Њујорк тајмсу”, приређују практично сви нови амерички председници како би показали своју „чврстину”), уз пресретање једног иранског брода у Црвеном мору и прве оптужбе на рачун кинеског „манипулисања” сопственим валутним курсом само у првих десетак дана нове администрације, већ су били упозорење за све посматраче који су некако успели да се одупру цунамију душевљења након полагања председничке заклетве 20. јануара 2009. у Вашингтону, и који настоје да трезвеним очима процене шта се може очекивати од „нове наде” која се уселила у Белу кућу.

Многи ће рећи, наравно, да је још рано за давање оцена о новој америчкој администрацији, да се прави учинци не само америчке, него било које нове администрације не могу видети пре него што истекне бар шест месеци или, још боље, годину дана. Тај аргумент би можда могао да буде прихватљив у нека нормалнија времена и са неком другом администрацијом, али када је реч о Обами, критеријуми морају да буду далеко строжи. Зашто? Зато што је цела Обамина кампања, цео талас незапамћеног ентузијазма који га је довео на власт био заснован управо на „нади” и „променама”. То је оно за шта су Американци, заплашени кризом која се надвила над њиховим главама, гласали, и то је оно на чему су била заснована очекивања целог света (а та „глобална” очекивања су, опет, и те како послужила за маркетиншку подршку Обаминој домаћој кампањи).

Стога, ако се игде може применити девиза „по јутру се дан познаје”, то је управо нова администрација Барака Обаме, која је сама себи поставила високе стандарде. Без брзих знакова да је у Белој кући дошло до „радикалног раскида са прошлостју”, без суштинске промене парадигме, тј. опште

поставке на самом почетку, могло би се веома брзо основано посумњати у то да ће до било каквих промена (тј. суштинских промена набоље) и доћи, и већ извучити закључак да је победа Обаме била заправо само победа маркетинга и имиџа. Дакле, осим „ватреног крштења” на леђима мртвих авганистанских и пакистанских цивила којим је потврђен „мачо” континуитет са скоро свим ранијим америчким председницима, има ли још знакова јутра по којем се може препознати дан Барака Обаме? Ево само неколико њих.

На првом месту су људи које је Обама поставио као стубове своје безбедносно-спољне политике: Хилари Клинтон (државни секретар), Роберт Гејтс (министар одбране, којег је Обама „преузео” од свог претходника, Џорџа Буша Млађег), Џенет Наполитано (секретар за домовинску безбедност), Денис Блер (директор националних обавештајних служби, пензионисани адмирал), Рам Емануел (шеф кабинета), Џејмс Џоунс (саветник за националну безбедност, генерал маринаца у пензији), Сузан Рајс (амбасадор у УН) и Ричард Холбрук (специјални изасланик за Авганистан и Пакистан). Уз потпредседника Џоа Бајдена, за све горепоменуте, осим што су осведочени чланови америчког „естаблишмента”, важи и то да су „јастребови” по питању америчке спољне политике (са евентуалним изузетком Сузан Рајс). Осим што су већином душно подржавали последњи амерички напад на Ирак 2003. године (за Џоунса се тврди да је приватно био против, али се зна да се јавно противи „брзом повлачењу” из те земље), чланови Обаминог тима су своје „миротворне” назоре имали прилику да испоље и када је реч о другим деловима света.

На пример, осим већ познатог ангажмана у Босни и на Косову и Метохији, Холбрук је учествовао у формулисању политике „пацификације” у Јужном Вијетнаму током 1960-их, као и у креирању политике Картерове администрације у југоисточној Азији крајем 1970-их, тј. подршци индонезанској окупацији Источног Тимора и ауторитарним режимима у Јужној Кореји и Филипинима. Блер, у улози команданта америчке Пацифичке команде од 1999 до 2002, био је, као и раније Холбрук, редовна мета критика активиста за људска права због своје отворене подршке политички индонезанских власти према Источном Тимору. Гејтс је био умешан у „Иран-Контра” скандал током Реганове администрације, оптужен да је учествовао у тајним операцијама наоружавања „контрашких” герила у њиховој борби против левицарских „сандинистичких” власти у Никарагви, као и у тајном наоружавању Садама Хусеина (!) током 1980-их. Уз то је био и поборник бомбардовања Никарагве ради збацивања сандиниста средином 1980-их. Џоунс је био један од најжешћих поборника америчке интервенцију у Вијетнаму, а

сада подржава ширење улоге НАТО пакта у Африци, на Блиском истоку и у централној Азији, као и проширење мандата НАТО на питања које се тичу „енергетске безбедности“. Бивши гувернер Аризоне, Наполитано, иако члан Демократске странке, била је истакнути поборник америчке инвазије на Ирак 2003. Сузан Рајс, ученица Медлин Олбрајт, такође је јавно подржала тврдње Бушове администрације да Ирак поседује „оружје за масовно уништење“, а позната је и као скоро догматски заговорник неолиберализма и „слободне трговине“.

Што се тиче Џоа Бајдена, иначе гласног поборника бомбардовања СРЈ 1999, он је већ имао свој први велики наступ у има нове администрације на годишњој Минхенској конференцији о безбедности у фебруару 2009. Том приликом, могла су се уочити два битна момента. Прво, да америчка политика према Ирану остаје суштински непромењена. Истина, у складу са прокламованом политиком „промена“, Бајден је изјавио да су САД спремне да воде непосредне разговоре са Ираном – али само уз претходне услове да: 1) Иран мора да обустави свој програм нуклеарног наоружања и 2) Иран мора да престане са подршком „Хамасу“ и „Хезболаху“. Тиме је, практично, успостављен континуитет са Бушовом политиком, тј. „прво покажите да сте добри, па ћемо тек онда с вама да разговарамо“. Дакле, тон је, што се тиче Ирана, остао непромењен. Штавише, већ почетком фебруара су и Обама лично и предложени шеф Централне обавештајне агенције, Леон Панета, изјавили да сматрају да Иран активно ради на развијању нуклеарне бомбе, тако се директно супротстављајући америчком националном обавештајном извештају из 2007. године (чије је објављивање можда спречило амерички напад на Иран), по којем је Иран још 2003. године обуставио тај програм, и негирајући сличне извештаје Међународне агенције за нуклеарну енергију.

По питању људских права и „борбе против тероризма“, један од првих Обаминах потеза, који је обрадовао све противнике Бушове политике „рата против терора“, држања тајних затвора за „осумњичене терористе“ у Гвантанаму, Абу Грајбу и другим местима, и тајног пребацивања „осумњичених“ у треће земље, где су били подвргнути мучењу, без могућности комуникације са родбином и адвокатима, била је објава затварања затвора у америчкој бази Гвантанаму на Куби. Међутим, почетком фебруара 2009, у саслушањима пред америчким Сенатом, Ерик Холдер, нови главни правобранилац (тј. министар правде), и његов предложени број 2, Елена Кејген, јасно су ставили до знања да ће се „осумњичени терористи“ и даље третирати као „непријатељски војници“, тј. да ће америчке власти моћи да их годинама држе у затвору без права на суђење.

На питања сенатора Дајен Фајнстајн и Линдси Грем да ли сматра да су САД „у рату“, Кејген је одговорила, „да“. Затим ју је Грем питала следеће:

„Када би наше обавештајне службе ухватиле некога на Филипинима за кога се сумња да финансира Ал-каиду широм света, да ли сматрате да је та особа део ратног попришта?“ – притом додајући да је у претходном испитивању Холдер већ одговорио потврдно на то питање.

„Сматрам“, одговорила је Кејген.

„Дакле, Америка ће морати да буде спремна да прихвати чињеницу да ће неки људи бити привођени не као криминалци, већ као непријатељски војници,“ закључила је уместо ње сенаторка Грем, републиканац из Јужне Каролине.

Дакле, и под Обамином администрацијом, америчке снаге ће полагати право на киднаповане људи широм света под (правно недоказаном) претпоставком да су „непријатељски војници“ и стога, лишени права на одбрану какву имају сви осумњичени за чак и најтежа кривична дела у било којој правној држави на свету.

Да не говоримо о томе да то значи и задржавање права које су амерички председници већ одавно узурпирани од Конгреса, који, по америчком уставу, једини има право да објави рат. С тим што је лествица сада толико снижена да је довољно и да намештеник америчког председника „сматра“ да су САД „у рату“ с неком државом или организацијом па да тако фактички и буде, а да се Конгрес о томе ни не пита.

Можда још директнији показатељ да Обамина администрација не одступа од суштине Бушове политике по питању „рата против терора“ и полагања права америчке владе да, у то име, крши основна људска и грађанска права „осумњичених“ широм света, могао се видети 9. фебруара 2009, у наставку процеса који су покренули адвокати петорице „оптужених терориста“, које је америчка влада заробила/киднаповала и пребацила у треће земље, где су изложени бруталном мучењу и испитивању. Најиме, пошто је заступник америчке владе изјавио, пред Деветим савезним окружним судом у Сан Франциску, да америчка влада не одступа од досадашње политике везане за тајно пребацивање „осумњичених“ терориста у треће земље, њихово испитивање и „тајност података“ на основу којих су исти уопште и оптужени, Бен Визнер, правни заступник петорице осумњичених, и члан Америчке уније за грађанске слободе (ACLU), изјавио је следеће:

„Шокирани смо и дубоко разочарани што је Министарство правде решило да настави праксу Бушове администрације и избегава судско испитивање пребацивања затворених у треће земље и њихово мучење. Ово је била прилика за нову администрацију да на делу покаже своју осуду мучења и пребацивања у треће земље, али је она, уместо тога, решила да настави по старом.“

Да није реч о било каквој забуни, или инерцији чиновника из претходне администрације, потврђује и чланак у „Њујорк тајмсу“ од 10. 2. 2009, у којем се наводи да је судија Мери Шродер у поменутом случају изричито питала владиног заступника да ли је дошло до неке промене у ставу америчке владе након доласка нове администрације:

„Не, часни суде,“ одговорио је Даглас Летер, владин правни заступник.

„Промена администрације није имала никакав утицај?“ поновила је питање Шродер.

„Не, часни суде,“ поновио је Летер, додајући да је став који заступа „детаљно проверен од стране одговарајућих званичника у новој администрацији“ и да су то „ауторизовани ставови.“

По речима познатог америчког колумнисте и изразитог Обаминог „навијача“ Ендруа Саливена: „Ово је један депресиван знак да ће Обамина администрација штитити мучилачку политику Буша и Чејнија од светлости дана. И, са сваком новом одлуком којом штите своје претходнике, обаисти ретроактивно постају њихови саучесници.“

Занимљива су и два Обамина постављења у самом врху Министарства одбране. Вилијам Лин, именован за заменика министра одбране, иначе доскорашњи лобиста за „Рејтеон“, једну од најмоћнијих фирми америчког војноиндустријског комплекса, био је шеф финансија Пентагона од 1997. до 2001. Вилијам Хејл, нови подсекретар за финансије Министарства одбране, био је финансијски директор америчких ваздухопловних снага од 1994. до 2001. За време њиховог мандата, ревизија Министарства одбране показала је да је из тог министарства 1999. године „нестало“ 2,3 билиона (тј. хиљаде милијарди) долара, а 2000. 1,1 билион долара. Дакле, под поменутиим двојцем, само унутар америчког Министарства одбране „нестало“ је бар 3,4 билиона долара америчких пореских обвезника, што је, како су неки посматрачи приметили, преко четири пута више од вредности Обаминог новог програма за „стимулисање америчке привреде“.

Када је већ реч о програмима „економског стимулисања”, садашњим и предложеним, са више места се приметило, још пре него што је Обама положио заклетву, да се Обама окружио многим „инсајдерима” са Вол стрита, који су управо и најодговорнији за садашњу америчку (а и светску) економску кризу без преседана. Тако је Џим Роџерс, некадашњи партнер Џорџа Сороса и један од најпознатијих и најуспешнијих финансијских шпекуланата на свету (који је још почетком 2008. изјавио да се сели из САД у Сингапур и да претвара све своје доларе у друге валуте) недавно изјавио да је управо нови министар финансија, Тимоти Гајтнер, „најодговорнији” за садашњу кризу, с обзиром да је био директор њујоршког огранка америчких Федералних резерви управо када је, услед неодговорних финансијских шпекулација и улагања њујоршких банака и почело урушавање америчког (и глобалног) финансијског тржишта.

А ево шта је изјавио познати амерички економиста Дин Бејкер на рачун Гајтнеровог плана за „спас банака” који је у припреми:

„Основна поента је веома једноставна. Имамо велики број банака које су банкротирале. Имамо јавни интерес да банке наставе да функционишу, али немамо никакав интерес да дајемо новац пореских обвезника акционарима банака или менаџерима који су упропастили банке које су водили.

Гајтнер може да пројектује најкомплекснији могући циркус мера, али ако његов план захтева стотине милијарди долара пореских обвезника а не подразумева и потапање акционара и отпуштање банкарских менаџера, то ће значити да нас је он покрао.”

Разуме се, Гајтнеров план ће управо и предвиђати „стотине милијарди” долара пореских обвезника, али тешко да ће Гајтнер дозволити да главни акционари и менаџери сносе пуне последице политике својих банака. Уосталом, ево шта о долазећем плану за „спас банака” каже „Њујорк тајмс” од 10. 2. 2009:

„... тај план у великој мери понавља приступ Бушове администрације, дајући поверење многим компанијама и менаџерима који су и продавали исте те ризичне зајмове и улагања која су сада у средишту кризе, и који нису предвидели многе од проблема који тренутно опседају финансијска тржишта.”

Што се тиче потенцијалног плана за „спас банака”, помињу се цифре и до 2,5 милиона долара (план за „спас привреде” усвојен средином фебруара вредан је 790 милијарди долара), што јесте огромна сума. Међутим, у светлу стварног америчког дуга, та сума делује скоро неозбиљно. Према речима познатог конзервативног колумнисте Церома Корсија (иначе докторанта са Харварда), укупне америчке обавезе, тј. дуговања, износе невероватних 65,5 милиона долара, што је не само четири пута више од америчког бруто домаћег производа, већ и више од укупног светског бруто производа. Дакле, чак су и цифре које Обамини „инсајдери” са Вол стрита нуде за „спас” релативно мале у поређењу са рупом у којој се налази америчка привреда. Да се не говори о томе да ће за све програме „спаса”, „помоћи” итд, бити неопходно и следеће – да страни улагачи, тј. државе, и даље буду вољни да финансирају амерички дуг тако што ће наставити да купују америчке државне обвезнице у вредности од више стотина милијарди долара у догледној будућности. То би било тешко изводљиво чак и у доба релативне економске стабилности. Међутим, у време „нове велике депресије”, то се чини немогућом мисијом.

Да ли Обама, окружен „инсајдерима” из свих делова америчког естаблишмента, чак подразумевајући и његову добру вољу, има икакве шансе да изведе „промене” којима су се надали не само амерички грађани, већ људи широм света?

Уствари, највидљивије „промене” до којих ће доћи биће

на друштвено-културном плану. Скоро одмах након полагања председничке заклетве, нова администрација је објавила да укида забрану по којој америчке невладине организације које примају помоћ од америчке владе немају право да промовишу абортус у иностранству. Најављена је и промена Бушове политике према хомосексуалцима у војсци, по којој нико није питан о својој сексуалној оријентацији ако је није отворено испољавао. Сада ће учешће хомосексуалаца у америчким оружаним снагама бити отворено и званично подржано. Такође је као приоритет истакнуто и изједначавање хомосексуалних бракова са хетеросексуалним. А, само узгред, Обамин предложени заменик министра правде, Дејвид Огден, познат је као неко ко се залаже за мање рестриктивне законе против дечије порнографије, а био је и правни заступник порнографских часописа „Пентхаус” и „Хаслер”. Ово јесу „промене”, али такве које могу изазвати једино хаос у америчком друштву, нове културне ратове и заоштравња између традиционалиста и секуларистичких кругова.

У јесен 2008, у жеку председничке кампање, садашњи Потпредседник САД, Џо Бајден, рекао је партијским активистима на затвореном скупу у Сиетлу, „имаћемо међународну кризу, генерисану кризу, која ће тестирати новог председника,” додавши да је то „гарантовано и сигурно”, и да ће морати да се предузму „оштре и непопуларне мере” у раним фазама нове администрације. Уз то, према лондонском „Тајмсу”, Обама је већ добио „узнемирујућа упозорења од политичких лидера са обе стране Атлантика да се спреми за рани терористички напад”.

Да ли су то, дакле, те главне „промене” које је Обама наговештавао? И, уопште, да ли је вера у (позитивне) „промене” које обећава било који кандидат естаблишмента (Обама је само од Вол стрита добио 10 милиона долара за своју изборну кампању) на било који начин оправдана? Они најсвеснији бирачи у Америци, који су хтели истинске промене, нису гласали ни за Обаму ни за Мекејна, већ за Рона Пола, лекара и републиканског конгресмана из Тексаса. Пол је обећавао оно што ни Обама ни Мекејн нису – брзо повлачење из Ирака и Авганистана, затварање скоро свих око 750 војних база у свету, радикално смањење државног апарата, пуштање свих „губитника” са Вол стрита и тржишта уопште „низ воду” без било какве државне интервенције, укидање Федералних резерви, рестаурирање права на приватност и слично. Наравно, са таквим програмом, Пол је доживео медијску блокаду с каквом се једино може поредити медијска блокада Србије. Али ево једне његове недавне изјаве која је ипак некако прошла ту медијску блокаду: „Држава је решена да уведе ванредно стање како би људи били довољно заплашени да прихвате човека на белом коњу.”

Из свега горенаведеног, на самом почетку администрације Барака Обаме, може се извући следећи закључак: Имајући у виду људе на кључним положајима којима се окружио и његове прве потезе, чини се да Барак Обама, осим имиџа, не доноси ништа суштински ново, бар када је реч о суштинској промени односа снага у америчком друштву која би довела до побољшања свакодневног живота обичног грађанина. С друге стране, он и те како може донети промене које би додатно дестабилизовале америчко друштво у време опште економске кризе.

За оне који су у толиком броју гласали за новог председника, нада је лежала у томе да ће „промене” бити позитивне за њих саме, тј. за већину. Међутим, прошла су времена када су се интереси америчке већине и америчког естаблишмента суштински поклапали. Како ствари стоје, посредством Обаме (а можда и без њега) „променама” ће дириговати управо они који су одговорни за стање у којем обичан народ управо и вапи за њима. А то, за огромну већину човечанства, тешко да може да слути на добро.

Солидарност

Пише: Живојин Живуловић

Човек увек реагује када насипи попусте и то схвата као своју обавезу. Човек зна шта све може бити уништено ако се ништа не предузме када насипи попусте. Сломиће се осмеси, умови, домови. Пре свега, сломиће се животи. И тога је свестан Милисав Радовановић, радикал подофицир у пензији, који једину алтернативу задаху смрти који шири владајућа клика уништавајући заштитне насипе цивилизације види у безрезервној хуманитарној делатности. **Много тога ужасног сам виђао у рату који сам као војник прошао и знам колико је људима важно да покажемо да у несрећи нису сами,** констатује Радовановић показујући свест о целокупној суштини човекове природе у времену у коме живимо.

Времену у коме нема места за развој духа, где се традиција размењује за потрошачки купон, све вредности и смисао човековог поступка исмевају су у доминирајућој идеологији материјализма, грозничавог хедонизма и апсолутног егоизма у чији корпус деловања улазе све прљавштине за стицање богатства одређених појединаца, а народ треба што више изгладнети и осиромашити физички и духовно како би задобио форму жртве зависне од милости и разумевања целата оличених у владајућој структури. Радовановић, свестан тренутка, креће на извору православља у обнову манастира Хиландара и тежи да анимира остале да га следе. Као и у његовом геслу да је празна душа опаснија од празног новчаника. Јер празне душе доносе само деструкцију. И због тога што све то зна, Радовановић помаже једанаесточланој породици Миловановић којима је изгорео дом. Уводи им струју у новоизграђеној кући и дарива гардеробу за децу. Такође помаже у новом дому осмочланој избегличкој породици Кнежевић која је живела у двадесет пет квадрата без воде, изолације и купатила. Редовно учествује у акцијама за које сазнаје преко медија.

И тако је помогао изградњу куће Марини и Милошу, после смрти њиховог оца који је само успео да постави темељ, али учествује и у остварењу снова штићенице Дома за децу без родитеља у Нишу и таленту за цртање Биљани Миленовић. Она се припремала за пријемни испит на Ликовној академији Српске православне цркве. Социјално би јој обезбе-

дило смештај ако нађе неког да је стипендира. Уз подршку на пријемном испиту, што је резултирало да Биљана буде друга по броју освојених бодова на ранг листи, Радовановић јој обезбеђује и стипендију са писцем Момиром Лазићем. А и сама Биљана је постала члан његове породице. Породице које се одликују материјалном скромношћу и духовним изобилјем. После ратишта, избеглиштва, спокој су нашли у Новом Саду 1998. године као подстанари. **Љубав према отаџбини, жени, породици не може бити условљена ни ограничена. Не могу рећи – не волим те, земљо Србијо, зато што сам те верно служио као војник, а ти мени ништа ниси дала, остао сам на улици као бескућник,** помирљив је Милисав који је само форме ради писао министру војном Драгану Шутановцу због стамбеног питања, јер напросто осећа да неки немају слуха за људску реч.

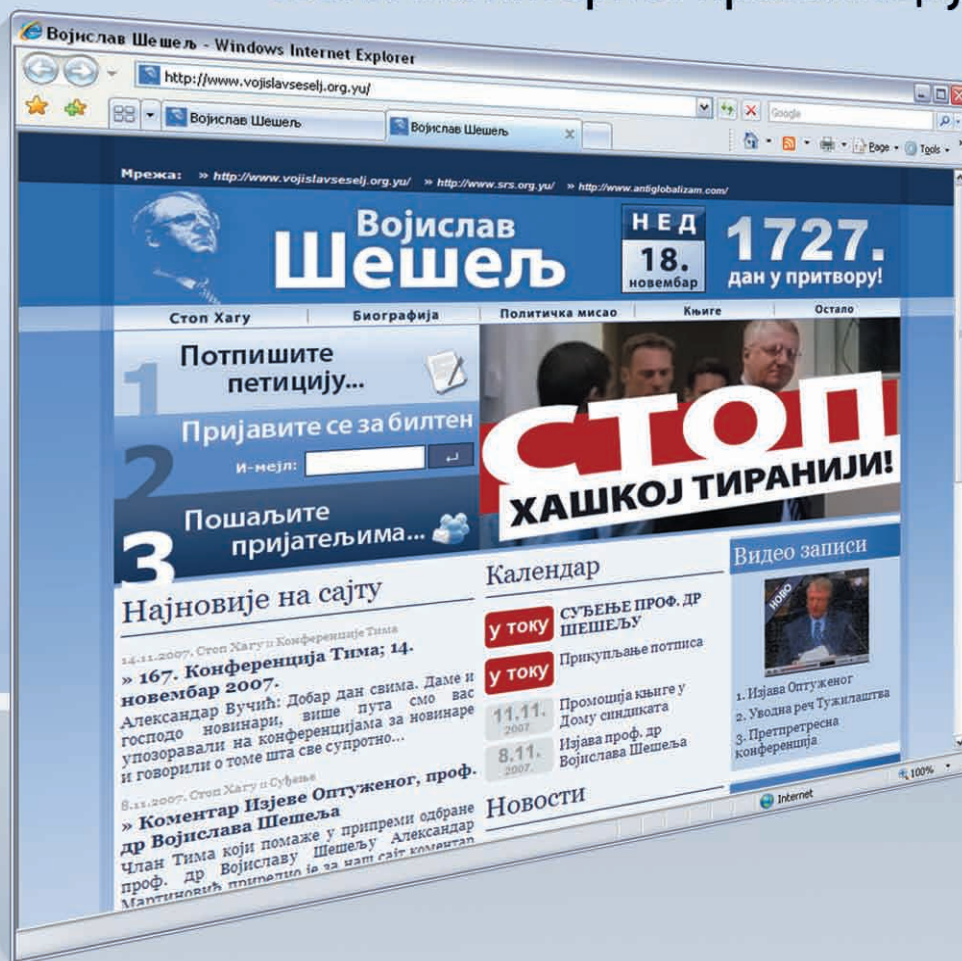
Са друге стране, једину могућност да се чује и артикулише адекватно глас народа види у Српској радикалној странци и прикључује се њеном чланству. На предлог Јованке Симић, уредника „Вечерњих новости“ из Новог Сада, Милисав као један од награђених прима истакнуту награду овог листа. Без обзира на број признања, велики су велики. Без или са формалним признањима.

Неретко можете да присуствујете случају када полицајац мења исказ. Тврди после низа година да није видео неколико огреботина упркос томе што је сам писао, пријавио и приложио лекарско уверење у коме су наведене те огреботине. Судија у поступку којим председава сусреће се са полуплеом старицом и ступа са њом у контакт како би преузео њен стан у центру града. У војсци основно начело и водила постаје издаја. Парламент се бесомучно руши уз подршку медија. Истина је непожељна и често у себи носи знакове смрти, а председник на самом почетку властите изборне кампање кроз исказ **има да их бијемо** шаље поруку сваком ко супротно мисли. Институције благо ишчезавају, а владајућа структура поручује **само најјачи опстају.** У галиматијасу оваквих реалија, уверен у јачину истине, наставља Радовановић деловање зарад опстанка пре свега малих искрених и духом испуњених људи, јер само су такви у стању да у друштву оживе вредности и обезбеде му опстанак. Односно праву будућност.

Војислав Шешељ

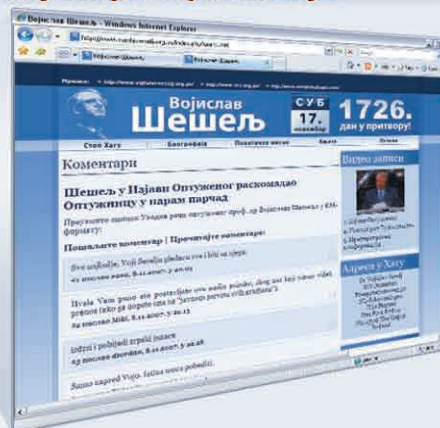
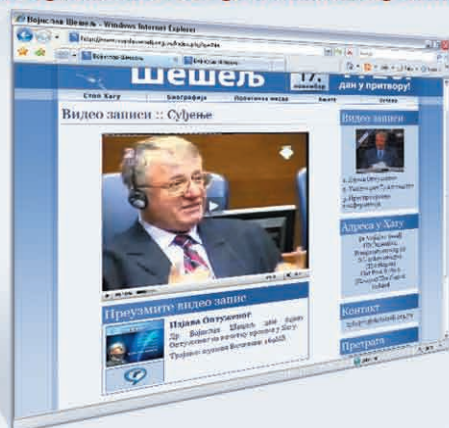
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издавајемо капитална научна дела „Идеологија српског национализма” и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Др Војислав Шешељ

ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА

Др Војислав Шешељ

АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

Др Војислав Шешељ

РИМСКА КУРЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ

Др Војислав Шешељ

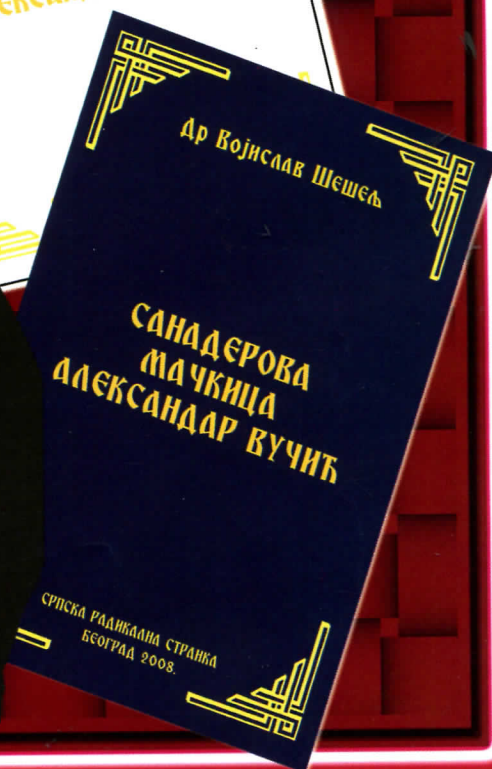
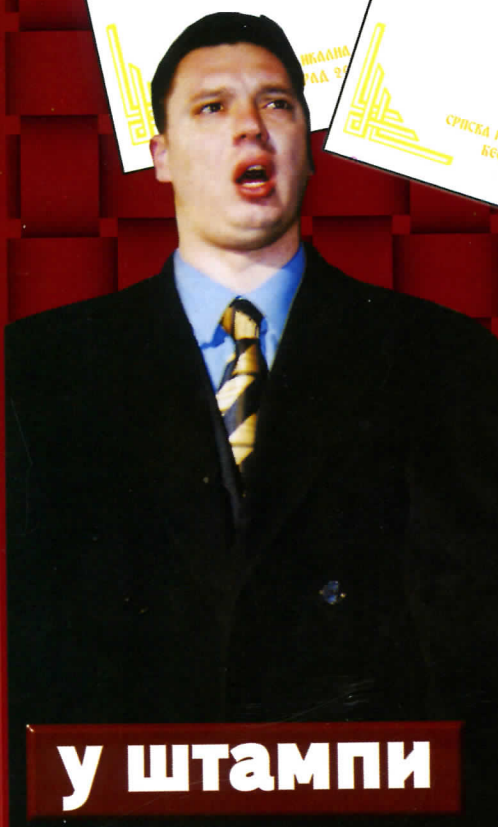
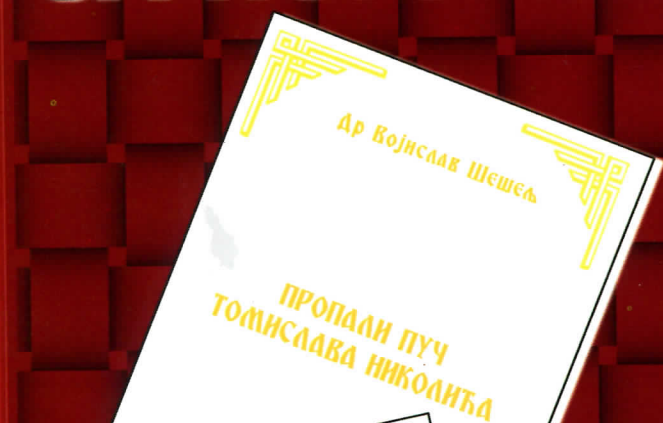
УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
БОРИСА ЂИНЂИЋА

СРПСКА РАДНИКАМА
БЕОГРАД

СРПСКА РАДНИКАМА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008.

МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА

СВЕДОЧАНСТВА ЗА ИСТОРИЈУ БЕШЧАШЋА

у штампи